TEVHİD GÜLİSTANINDA 100. TOMURCUK

100 SAYI

Cemâziye'l Ahir
Receb - 1442

tevhid

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | ŞUBAT - MART '21 | YIL: 10 | SAYI: 100 | FİYATI: 12₺ | ISSN: 2148-4635

2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021

HALİS BAYANCUK
ENES YELGÜN - ÖZCAN YILDIRIM - MAHİ
KEREM ÇAĞLAR - ÖMER AKDUMAN - EMRE ACAR

teuhid

بسم الله الرحمن الرحيم

Es-Selamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakatuhu,

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

"Küfrün Karanlıklarından Vahyin Aydınlığına" umdesiyle çıktığımız bu yolda bizleri 100. sayıya ulaştıran Rabbimize hamdolsun.

Bundan 100 sayı önce ilk editör yazımıza bir hadis zikrederek giriş yapmıştık. Tevhid Dergisinin çıkış noktası olan ve tüm çabamızı açıkça ortaya koyan bu hadisi şimdi, 100. sayımızda aynı düsturla tekrar zikrederek başlamak istiyoruz:

"Allah'a yemin ederim ki Allah'ın senin elinle bir kişiye hidayeti ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."[1]

Yüce Allah'ın lütfu ve izniyle 100. sayıya ulaştığımız bu sayımızda geriye dönüp geçen zamanı değerlendirmenin yerinde olacağını düşündük. Bu sebeple Tevhid Dergisinin neden ve nasıl başladığına, neyi amaçladığına bugünümüzden bakalım ve bu noktaya hangi aşamalardan geçerek geldiğimizi tefekkür edelim istedik.

Yayın hayatına 2012'nin ilk ayında başlasa da temelleri Halis Hoca'mızın da vurguladığı gibi 2008 yılında atılan bir tohumun meyvesidir Tevhid Dergisi. İşte bu nedenle Hocamız Mısır'daki hayatından başlayarak günümüze kadar yaşadığımız dönemleri ve her birinden çıkarılacak dersleri güzide kalemiyle bizlere aktarıyor.

Yazarlarımız, kendi bakış açılarıyla bu yolculuğa nasıl başladıklarını, hislerini ve bu husustaki düşüncelerini bizlerle paylaşıyorlar.

Hiç kuşkusuz Rabbimizin bizlere verdiği en büyük nimet, hidayettir. Tevhid Dergisinin bir şekilde hayatlarına dokunduğu okurlarımız, 100. sayı özel sayımızda bizlere her biri birbirinden özel hidayet bulma öykülerini anlatıyorlar.

Başta Halis Hoca'mız olmak üzere değerli yazılarıyla Dergimizin yayın amacına katkı sunan tüm yazarlarımıza ve Dergimizin en güzel şekilde sizlere ulaşması için emek harcayan bütün kardeşlerimize teşekkür ediyor ve Rabbimizden, tüm bunları salih amel olarak kabul etmesini diliyoruz.

İlk günden bugüne verdiğiniz destek, ettiğiniz dualar, oldukça kıymet verdiğimiz görüş ve eleştirileriniz için sizlere teşekkür ediyor ve bizlere 100. sayımızı takdim etme nimetini veren Rabbimize bir kez daha hamdediyoruz.

Editör

1. Buhari, 3009; Müslim, 2406

tevhid

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

Cemâziye'l Ahir - Receb 1442 | Şubat - Mart '21 | Yıl: 10 | Sayı: 100 | Fiyatı: 12₺ | ISSN: 2148-46

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Şenyıldız Yayıncılık, 45097
Gümüşsuyu Cad. Işık Sanayi Sitesi C Blok
No: 19/102 Topkapı/İSTANBUL 0 212 483 47 91

Satış Noktaları: Tevhid Kitabevi

İstanbul	:	Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara	:	Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır	:	Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya	:	Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van	:	Vali Mithatbey Mh. Gündüz 2. Sk. No:2 A İpekyolu/VAN 0 543 225 50 45

İrtibat Büroları

Merkez	:	Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar	:	Firuzköy Mh. Kazım Karabekir Cd. Tütün Sk. No: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi	:	İsmetpaşa Mh. 95. Sk. No: 41/A 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır	:	Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya	:	Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van	:	Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 İpekyolu/VAN
Bursa	:	Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara	:	Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

İÇİNDEKİLER

TEVHİD GÜLİSTANINDA 100. TOMURCUK

HALİS BAYANCUK (EBU HANZALA)
halisbayancuk@tevhiddersleri.org

Gündemini başkalarının belirlediği bir yapı bireysel ve toplumsal ıslahta rol alamaz; çünkü edilgendir... Aylık gündemimizi belirleme çabasının yazılı ayağını Tevhid Dergisi üstlendi, Allah'a hamdolsun.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Es-Selamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakatuhu,

Yüce Allah'ın yardımı ve rahmetiyle Tevhid Dergisinin 100. sayısını çıkarmaya muvaffak olduk. Yerde ve gökte, başta ve sonda hamd O'nadır (cc). Bu vesileyle kardeşlerim, Derginin ilk çıktığı zamandan bugüne kadar yaşanan süreci yazmamı istediler. Hem onların isteğine icabet etmek hem tarihe not düşmek hem de muhasebeye vesile olsun ümidiyle; birkaç yıl geriden alarak yazmamın daha verimli olacağını düşündüm. Tevhid ve Sünnet davetini dönemlere ayırarak, ders alınacak ve şükre vesile olacak yönlerini anlatmaya çalıştım. Rabbimden başarılı kılmasını diliyorum.

1. Dönem: Cemaatsiz Davet Dönemi

Bu dönem 2007-2009 yılları arasını kapsamaktadır. Bir yılı dışarıda (2007-2008), bir yılı cezaevinde (2008-2009) geçen bu süreç, davetin olduğu, ama cemaatleşmenin olmadığı -daha doğrusu olamadığı- birinci dönemdir. Bu dönemin detaylarına dair şunları söyleyebilirim:

Bilindiği gibi; 2003-2007 yılları arasında Mısır'da yaşadım. Bu süre zarfında tüm düşüncem ilmî çalışmalar yapmak ve 2009 sonrasında farklı ülkelerdeki ilim merkezlerini gezerek, duruma göre, her birinde bir veya iki yıl kalmaktı. Âdetim olduğu üzere süreci tüm detaylarına kadar planlamıştım. Kalınacak yerler, okunacak dersler, her bölgenin iyi âlimleri, maddi kaynak... Tek bir hakikati hesaba katmamışım: Kader! Şöyle ki; 2006 yılında yaşadığımız bölgeye bir

grup yabancı öğrenci taşındı. Azeri, Kafkas, Tacik vb. farklı uyruklardan olan öğrencilerle tanıştık; yaptığımız derslere onlar da katılmaya başladı. Her gün nahiv, akide, hadis dersleri; haftada bir gün de mevize/tezkiye sohbetleri yapıyorduk. Aynı bölgede Suudi destekli başka bir grup, geniş maddi imkânları da kullanarak Türki cumhuriyetlerden gelen öğrencilerle ilgileniyor; eğitim, barınma ve burs gibi ihtiyaçlarını organize ediyorlardı. Suud'un dini olan; yöneticilere itaat, mustazafları suçlama, müstekbirleri aklama ve küresel tuğyana teslimiyeti aşılıyorlardı. İlk kriz; bizim derslere katılan öğrencilerle mezkûr grup arasında patlak verdi. Ben de kardeşlere; tartışmaya girmemelerini, bunun yerine delillerini yazılı olarak birbirlerine vermelerini, herkesin bir diğerinin delillerini okuyup anlamaya çalışmasını önerdim. Hamdolsun; öneri kısa sürede faydasını gösterdi. Birçok genç, sakin bir kafayla, sırf anlamak için bizlerle konuşmaya başladı. Tabii öğrenen her insanın yaptığı gibi hocalarına soru sormaya, sorgulamaya başladılar. Yazılı delil olarak hocalarına sundukları Abdulkadir ibni Abdulaziz'in "Cami" kitabından bölümler, hocaları tarafından İstihbarata şikâyet konusu edildi. İkinci kriz; bizi yolda gören her yabancı öğrencinin, "Neden vakit namazlarında camiye gelmiyorsunuz?" sorusuyla başladı. Birkaç gün sonra anladık ki organize bir durumla karşı karşıyayız. Birileri bölgedeki öğrencileri bize karşı kışkırtıyşor. Zikrettiğim iki problem devam ederken, tatil dönemi geldi. Yeni sezonda başlamak üzere dersleri sonlandırdık...

Tatil döneminde bir kısmımız memleketlerine döndü, ben de Türkiye'ye geldim. Bu esnada Mısır'daki yabancı kardeşlere operasyon yapıldı. Bir kısmı ağır işkence gördükten sonra sınır dışı edildi. İstihbaratın bizimle ilgili sorduğu sorular, Mısır sürecinin sonlandığını gösteriyordu. Böylece kader bizim planlarımızı bozdu, hiç hesapta olmayan bir süreç başladı.

Önümüzde üç seçenek vardı: Diyarbakır, Konya ya da İstanbul'a yerleşmek. Konya seçeneğini eledim. Zira benim kafam ve gönlüm karışık, Konya karmakarışık; bu kadar karışıklık bir araya gelirse iyi olmaz diye düşündüm. Diyarbakır seçeneğini de eledim. Zira Diyarbakır'da davetten ziyade tartışma yaşanıyordu. O günkü ortam Diyarbakır'a yerleşmek için uygun değildi. Geriye zorunlu olarak İstanbul'a yerleşmek kalıyordu. Mısır'dan tanıştığımız arkadaşların vesilesiyle İstanbul'a yerleştik. Bir arada bulunduğumuz arkadaşlarla konuşmamız şu minvaldeydi: Ben altı ay kadar davet yapacak, ders verecektim. Bu süre sonunda şayet uygun görürsem kalıcı bir çalışma yapacak, uygun görmezsem çalışmayı bırakacaktım. Kendimce bu altı aylık sürece dair tüm programımı yaptım. Yine bir hakikati hesaba katmamıştım: Kader![1]

İlk etapta şöyle bir program yaptık:

• Okumaya müsait gençlerden bir grup oluşturup, her gün sabah namazından sonra onlarla ilmî dersler yapmak. Bu çalışmanın temel gayesi gençlerle yakından, birebir ilgilenmekti. Zira insan, ancak birebir ilgilenmeyle yetişir, olgunlaşır.

• Ders grupları oluşturup belli yaşın üstündeki insanlarla ev sohbetleri aracılığıyla birebir ilgilenmek.

• Haftada bir gün genel sohbet yapıp toplumun tüm kesimlerine davet yapmak.

1. İstanbul'a yerleştiğim ilk yıl, komşum olan Müslim üç (öz) kardeşin çok yardımını, desteğini gördüm. Hem kendileri hem de aileleri bu süreçte büyük fedakârlıklar yaptılar. Bugün farklı sebeplerle aramızda olmasalar da, yaptıkları fedakârlıklar aramızda yaşıyor. Özellikle gençlere yönelik programlarda çoğu zaman bireysel fedakârlıklarla yanımda durdular. Allah (cc) razı olsun.

• İnsanların sosyalleşeceği, davet yapabileceği, ilgilendikleri insanları davet edebileceği davet merkezleri oluşturmak.

Hamdolsun; çalışmalar başladı ve süreç Allah'ın (cc) yardımıyla istediğimiz gibi şekillendi. Birebir ilgilendiğim gençlerin de yardımıyla gayet verimli bir süreç yaşandı. Ancak zamanın ilerlemesiyle bazı sorunlar fark etmeye başladım. Daha doğrusu her işte olduğu gibi; iş ciddiyete binince bazı elemeler yapılması gerektiğini anladım.

Sorunları şu başlıklar altında özetleyebilirim:

• İnsanların çoğu şer'i anlamda bilgi edinmek, öğrenmek için çaba harcamak ve yorulmak istemiyordu. Buna bağlı olarak insanlarla ilgilenmek, onların sorunlarını dert edinmek, kendisinden ve ailesinden fedakârlık yapmak da istemiyordu. Hiç unutmuyorum; bulunduğu bölgede öncülük/abilik yaptığını düşünen birine, "Neden pazar derslerine katılmıyorsunuz?" diye sormuştum. Cevap, "Pazar günü tatil, hanım ve çocuklarla bir şeyler yapıyoruz." olmuştu. Zikrettiğim dersi talep edenlerden biri, iş ciddiyete binince böyle cevap verebiliyordu. Bu insanlara yönelik bir program yaptık. Düzelen düzelecek, düzelmeyenlerin bir daha ortamlarımıza gelmemesini isteyecektik. Hamdolsun; çalışmalar fayda verdi, bir kısmı düzeldi. Fakat bir kısmı hatalarında ısrarcı oldu, onlarla yollarımızı ayırdık.

• Hitap ettiğimiz insanların büyük çoğunluğu İslam'ı ilk defa bizim vesilemizle tanımış değildi. Büyük çoğunluğunun İslami bir geçmişi, kalıplaşmış bazı davranışları ve bir din anlayışı vardı. Bir kısmı, geçmişte tevhidî söylemlere sahip AK Parti ile beraber çizgisini değiştiren cemaatlerden ayrılan insanlardı. Bir kısmı, aşırı düşüncelere sahip, toplumdan izole bir hayat yaşayan ve aşırılığını daha sonra fark eden insanlardı. Bir kısmı, işgal altındaki topraklara gidip savaşmak ve şehit olmak dışında hiçbir fikre sıcak bakmayan insanlardı. Bir kısmı, Hanefi-Maturidi cemaatlerde tevhidî söylemlere sahip, ancak Kur'ân ve sünnet merkezli yaşamak için onlardan ayrılmış insanlardı. Bir kısmı, Suudi çizgisinde selefilikten ayrılmış insanlardı. Bir kısmı da ilk defa bizim davetimizle İslam'la tanışmış yeni, imani heyecana sahip ve yetişmeye müsait insanlardı...

Kalpleri farklı yönlere bakan insanların bedenlerinin bir arada olmasının önemi yoktur. İtikadi ve menhecî birliktelik yoksa orada bir cemaatten değil, olsa olsa bir kalabalıktan söz edilebilir. Zira kahvehanede de bir arada oturan insanlar vardır. Şer'i anlamda böyle bir kalabalık; suyun, önüne katıp sürüklediği, hiçbir özgül ağırlığı olmayan çer çöp gibidir.[2] Böyle bir kalabalığın bireysel ve toplumsal ıslaha ne katkısı olabilir ki? Ne yapmalıydık? Bu insanları birbirinden ayırıp farklı gruplar içinde kaynaştırmalı, ortak bir inanç ve menhec eğitimi vermeli, yakından ilgilenmeliydik. Öyle de yaptık. Kısa süre içinde ıslaha açık bireyler ile alışkanlıklarıyla mutlu, düzelmeye niyeti olmayan insanlar ayrışmaya başladı. Tereddütsüz bir şekilde, eğitimle düzelmeyenlerle yollarımızı ayırdık. O süreçte yaşadıklarımızın bugüne

2. Sevban'dan (ra) şöyle rivayet edilmiştir: "Resûlullah (sav) şöyle buyurdu: 'Yakında kâfir millet ve toplumları, yemek yiyenlerin sofra etrafında toplandıkları gibi sizinle savaşmak için birleşip toplanacak.' Bir kimse, 'O gün biz sayı olarak az mı olacağız?' diye sordu. Resûlullah ise, 'Hayır, siz o gün kalabalık ve çok olacaksınız, fakat selin önündeki çer çöp gibi zayıf olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın gönlünden sizden korkma hisssini söküp çıkaracak ve sizin gönlünüze de vehn atacaktır.' buyurdu. Yine bir kimse, 'Vehn nedir, ey Allah'ın Resûlü?' diye sorunca Resûlullah, 'Vehn, dünyayı aşırı sevmek ve ölümden hoşlanmamaktır.' buyurdu." Ebu Davud, 4297)

bakan etkilerinden biri; cemaat geçmişi olan insanlardan ziyade yeni, ilk defa İslam'la tanışan insanlarla ilgilenme hassasiyetidir.

• Bulunduğumuz çevrede mebzul miktarda bulunan, kerametleri/abilikleri kendilerinden menkul; hayatın hiçbir alanında muvaffak olamamış; sokak jargonuyla konuşan; kesinlikle bir işte çalışmayan; zengini kırkından sonra baba parasıyla, yoksulu gençlerin sırtından, bir kısmı da küçük çocuklarını çalıştırıp onların sırtından geçinen insanlar vardı.

Çoğu gençleri cihad hayalleriyle oyalayan, hakikatte kendi ayak işlerini yaptıran adamlar... Birçok gence ne dini ne ahlakı ne de hayatı öğretmişler. Arapların deyimiyle "bir şeyi kaybeden başkasına veremez"; kendilerinde olmayanı nasıl gençlere verecekler ki?

Kim olursa olsun; ilgilendikten sonra bir karara varmak gerekir. Biz de öyle yaptık. Açıkçası bu kişilerle bir mesafe katedemedik. Zira sorun çok derindi. Öncelikle bu insanlar başta din/ilim olmak üzere her alanda kendilerini bilirkişi kabul ediyorlardı. Buna bağlı olarak kendilerinde, her alana müdahale etme hakkı buluyorlardı. Örneğin bir hocaya, "Dersi şöyle anlatmalısın." diyebilecek, işletme mezunu birine ekonomi dersi verecek, bir avukata hukuk anlatacak kadar had, sınır ve edep anlayışından uzaklardı. Bu insanlarla konuşarak veya eğiterek yol alamadık. Ancak gençlere itikad, ahlak ve menhec eğitimi verince, doğal olarak bu insanlardan uzaklaştılar.

• İslam ümmetinin diğer yarısı olan kadınlar ihmal ediliyordu. Biraz Arap cahilî aklı, biraz da Anadolu cahilî aklının birleşiminden neşet eden kadın algısına göre; kadın, varlığı itibarıyla bir sorundu, çok konuşurdu, boş konuşurdu, yaratılış gayesi dırdır etmekti... Bu cahilî anlayış, kadına yönelik her eğitimin boş ve faydasız olduğuna inanmıştı. İslami mücadele potansiyelinin yarısını atıl/işlevsiz bırakan mezkûr anlayış; işin ilginç yanı, kadını da buna ikna etmişti. Hangi kadınla konuşsam, "Hocam, biliyorsunuz ben kadınım, zayıfım..." diye başlayan, Arap-Anadolu cahiliye inancını tekrar ediyordu. Oysa şer'i mükelleflik, yani kulluk ve dine hizmet konusunda kadın ve erkek eşittir.[3] Zayıf, yaratılan kadın değil, tüm insanlardır.[4] Gevezelik, erkek için ıslah edilmesi gereken bir ahlaki zaaf olduğu gibi kadın için de zaaftır. Her mümin erkek ve kadın arınmak, ıslah olmak zorundadır. Takva ve fıskta kadın ve erkek için ayrı kategoriler olmadığı gibi, cennet ve cehennemde de kadın ve erkek için farklı kategoriler yoktur.

Aslında bu sorun; erkeğin cahiliyeden tevarüs ettiği, şer'i sınırları aşan kıskançlık[5] ve tüm otoriter toplumlarda görülen, güçlünün tahakküm kurabileceği zayıf bir zümre oluşturma hevesinden kaynaklanıyordu.[6] Elbette insan bu zaafına da delil bulacak, kötü amelini süsle-

3. Şüphesiz ki biz; göklere, yere ve dağlara emaneti (şer'i sorumluluğu/irade ve mükellefiyeti) teklif ettik. Onu yüklenmekten kaçındılar. Ve ondan endişeye kapıldılar. (Ama) insan onu yüklendi. Çünkü o, pek zalim, pek cahildir. (Bu teklif) Allah'ın münafık erkek ve münafık kadınlara, müşrik erkek ve müşrik kadınlara azap etmesi; mümin erkek ve mümin kadınların da tevbelerini kabul edip (onları bağışlaması) içindir. Allah (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir. (33/Ahzâb, 72-73)
4. "... Ve insan zayıf olarak yaratıldı." (4/Nîsa, 28)
5. Böylece erkek, kadını eve hapsetmiş ve onu İslami mücadeleden uzak tutmuştur.
6. Devletin vatandaşı, zenginin fakiri, sağlıklının engelliyi, erkeğin kadını, erkek ve kadının elbirliğiyle çocuğu ezmesi; ilkel ve modern cahiliyenin değişmez karakteridir.

yecek, kendini Allah (cc) ile aldatacaktı! İnsanoğlunun inanıp da delil bulamadığı hangi konu vardı ki bu konuda delil bulmasın?

Hamdolsun; zor oldu, ancak bu sorun da aşıldı. Zira kadın sorunu, yukarıda zikrettiğim sorunlu insanlardan kaynaklanıyordu. O insanların kimisi doğal yollarla kimisi imtihanlarla kimisi de bizim uzaklaştırmamızla elenince, sorun da suhuletle çözülmüş oldu. Bugün mücadelenin her alanında inanan ve teslim olan kardeşlerimiz, yüzümüzü ağartan hizmetler sunuyor, yüce Allah'ın yüklediği emanete sahip çıkıyorlar.

• Topluma öncülük yapma iddiasındaki insanlar, mücadele saflarında zor durumda kalan insanlara karşı kayıtsızdı. Hiç unutmuyorum; bir gün mescidde kalan ve sabah namazından sonra ilmî dersler yaptığımız gençlerin, bazı günler öğün atlamak zorunda kaldığını öğrendim. Verilen harçlık yetersizdi... Geçici bir çözüm ürettikten sonra, sorunun çözümünde rol alması gereken bir şahsı evinde ziyaret ettim. Yemek saatine denk gelmişim. Beni de davet ettikleri, orta sınıf için mükellef kabul edilecek bir sofrayla karşılaştım. Gençlerin durumunu, onlara kaynak oluşturulması gerektiğini... anlatınca şu cevabı aldım: "Ashab-ı Suffa da bazı günler aç yatıyordu, idare etsinler."

Elbette söylenmesi gereken ne varsa söyledim ve oradan ayrıldım. Hemen akabinde bir hanımefendi kendisine yardım sözü verilmesine rağmen kimsenin kendisiyle ilgilenmediği şikâyetini iletti. Bu hanım kardeşimizden sorumlu kişiyle konuşunca, "Kocası öldü, biz artık ona karşı mesul değiliz." dedi. Bu iki olaydan sonra kat'i surette bu insanlarla yol yürünmeyeceğine karar verdim. Tam bu esnada ilginç bir olay daha yaşandı. Cuma vakti mescide gelen bu zevatın arkadaşlarından biri, civardaki bir camide cuma kılmak için gençleri davet ediyor. Arkadaşlarımız da gerekçelerini açıklayarak cumaya katılmayacaklarını söylüyorlar. Bu kişi gençleri Harici olmakla suçluyor. Kime göre, neye göre Harici olduklarını sorduklarında; cihad âlimi olarak isimlendirdiği bir grup ilim adamının ismini zikrediyor. Gençler; güncel konularda o isimler gibi düşünmediğimizi, birçok konuda onların ictihadlarına katılmadığımızı beyan ediyor ve henüz çıkmış olan "Tüm Resûllerin Ortak Daveti" kitabıyla itikada dair bazı dersleri dinlemesini öneriyorlar. Bu teklif karşı tarafı iyice öfkelendiriyor ve asıl Haricinin ben olduğumu ilan ediyor.

Böylelikle itikadi, menhecî ve ahlaki olarak anlattığımız meseleleri birilerinin kabul etmediği ve bizi vitrin olarak kullanmak istedikleri yakinen anlaşılmış oldu.[7]

Ortaya çıkan soruna dair çözüm arayışı içindeyken bir operasyona maruz kaldık. O dönem

---

7. Aslında bu durum Türkiye'de çokça karşılaşılan bir problemdir. Genelde cemaat çalışması yapanlara bakın; doktordur, mühendistir, tüccardır… Çalışmada vitrin olarak kullanacakları bir ilim adamına ihtiyaç duyarlar. Şayet o ilim adamını kullanıp yönlendirebilirlerse ne âlâ, aksi olduğunda ise hocaların İslami çalışmaya uygun olmadığından yakınırlar. Doğrudur; Türkiye'de hocalar -istisnalar olmakla birlikte- Cumhuriyet Dönemi'nden kalma bir korku ve zilletin vârisleridir. Dini ekmek kapısı edinirler. Sıra kitaplarını okuduktan sonra ilmî anlamda emeklilik süreci yaşar, ancak dünyadaki saygın âlimlerin gördüğü muameleyi görmek isterler. Kültürlü bir genç dahi birkaç kitap karıştırarak, herhangi bir konuda en az onlar kadar malumat sahibi olabilir. Tüm bu olumsuz sıfatlarıyla İslami bir çalışma için uygun değillerdir. Bu, bir vakıadır. Ancak sorunun nedeni ülkedeki kısır döngüdür. Kullanabildikleri sürece el üstünde tutulan hocalar, kullanılmadıkları yerde karalanmaktadır. Oysa hocaların topluma karşı sorumlulukları olduğu gibi toplumun da hocalara karşı sorumlulukları vardır. Hocalarda bulunan mezkûr eksikliği gidermek için İslami topluluklar ıslah çabası içinde olmalıdır. Aksi hâlde gerek tağutların güdümündeki akademi gerek geleneğin zaaflarıyla malul medreseler, İslam'ın ruhuna uygun olmayan mekânlardır ve gayri İslami insan tipi yetiştirmektedir, Allah'ın rahmet ettikleri müstesna.

Tüm Resûllerin Ortak Daveti kitabını yayımlamıştık. O kitapta isim vererek F. Gülen'i ve dinî olduğu iddia edilen projesini eleştirmiştim. Bunun üzerine operasyona maruz kaldık. Zira o dönem tüm kurumlar onların elindeydi ve F. Gülen'i ima yoluyla eleştiren dahi operasyona maruz kalıyordu.

Emniyet ve Yargıda etkin olan Cemaat -bugünkü ismiyle FETÖ-, operasyonun mimarıydı. Bizleri El-Kaide olma töhmetiyle cezaevine aldılar. Bu operasyonun zannımca biri tarih boyunca değişmeyen asli, ikisi de her çağın kendisine özel olan şartları içinde üç nedeni vardı:[8]

Asli neden; Âdem (as) ile başlayan ve kıyamete dek sürecek olan, tevhid ve şirk arasındaki amansız kavgadır:

"Andolsun ki biz: 'Allah'a ibadet edin.' diye (davet etmesi için) Semud'a kardeşleri Salih'i yolladık. (Davet başladığı anda) birbirlerine hasım olan iki grup oluverdiler."[9] [10]

İkinci neden; F. Gülen grubunun başta tevhidî cemaatler olmak üzere İslami kesim içine yerleştirdiği veya devşirdiği ajanların raporlarıdır. Projelerinde kullanamayacakları ve onları eleştiren tüm kesimlere bir şekilde operasyon yaptılar. (Bu şahısları tanımak isteyenlere şu ölçüyü verebilirim: İslami çalışmaların merkezinde yer alan, ciddi anlamda aktif olan bu şahıslar; operasyonlarda gözaltına dahi alınmaz. Şayet gözaltına alınmışlarsa haklarında hiçbir delil bulunmayan insanlar ceza alırken bu kişiler beraat eder. Ve bu ilginçlik birkaç yılda bir tekrar eder.)

Üçüncü neden; operasyondan hemen önce yayımlanan Tüm Resûllerin Ortak Daveti kitabıdır.

Şöyle ki; cezaevine girmeden kısa bir süre önce (2008) Tüm Resûllerin Ortak Daveti kitabını yayımlamıştık. O kitapta isim vererek F. Gülen'i ve dinî olduğu iddia edilen projesini eleştirmiştim. Bunun üzerine operasyona maruz kaldık. Zira o dönem tüm kurumlar onların elindeydi ve F. Gülen'i ima yoluyla eleştiren dahi operasyona maruz kalıyordu. Kaldı ki biz dolaylı değil, direkt eleştiriyor ve bu eleştirimizi de dinî gerekçelerle yapıyorduk.[11] Dinler

8. Bu bölümü uzunca anlatmamın nedeni; diğer operasyonları anlatırken tekrara düşmeme isteğimdir.

9. 27/Neml, 45

10. Tevhid daveti şirkin karşısına çıktığı ânda aralarında husumet baş gösterir. Bu düşmanlık, davetçinin ya da müşriklerin sert-yumuşak, medeni-bedevi, anlayışlı-despot olmasıyla ilgili değildir. Hak ve batılın tabiatlarında var olan zıtlık ve uyuşmazlık sebebiyledir.

11. Kitabın 2018 sonrasında yapılan yeni baskılarında F. Gülen'e dair eleştirileri iki nedenle kitaptan çıkardık. İlki; bizim eleştirdiğimiz dönemde güçlüydü ve toplum üzerinde etkisi vardı. Bugün ise hem zayıf hem de toplum üzerinde bir etkisi kalmadı. Bir diğer neden; Türkiye (f)ilim adamlarında yaygın olan nifak ahlakına karşı tavır almaktı. 15 Temmuz Değerlendirmesi seminerinde de anlattığım gibi; güçlüyken F. Gülen'e övgüler düzenler, iktidarla girdiği kavgayı kaybettikten sonra, eleştiri yarışına girdiler. İlginçtir; dün övgüde ölçüsüz olanlar, bugün yergide ölçüsüz davranıyorlar. Hiç şüphesiz bu, Kur'ân'ın münafıkları tanıtmak için verdiği bir kıstastır. Onlar izzeti güçlünün yanında arar, mühür kimdeyse onun elini eteğini öperler: "Münafıklara, kendileri için can yakıcı bir azap olduğunu müjdele! Onlar ki müminleri bırakıp kâfirleri dost ediniyorlar. Onların yanında izzet mi arıyorlar? Hiç şüphesiz, izzetin tamamı Allah'a aittir." (4/Nîsa, 138-139)

Seminer linki: https://tevhiddersleri.org/kategori/guncel/gundeme-bakis/15-temmuz-olaylari-uzerine-bir-degerlendirme (ET: 21.02.2021)

arası diyalog konusundaki eleştirilerimiz o denli zorlarına gitmişti ki; kurumları tamamen ele geçirdikleri 2011 operasyonunda bu durumu iddianameye yazdılar. Evet, yanlış duymadınız! Dinler Arası Diyalog Projesine yönelik tevhidî tutumumuz, laik T.C.de suç unsuru olarak iddianameye konu oldu. İddianameyi hazırlamak FETÖ'ye, on yıl sonra o iddianameden on iki buçuk yıl ceza vermek AK Parti'ye nasip oldu.[12]

Düşünün: Bu öyle ilginç bir operasyon ki; bizi El-Kaide'den gözaltına alıyorlar, içeride EGM İstihbarat polisleri neden El-Kaide'ye katılmadığımızı soruyor, El-Kaide'ye katılmaya teşvik ediyorlardı. Sonradan bunu inkâr ettiler, bu sebeple onları lanetleşmeye davet ediyor ve Allah'ı (cc) şahit tutarak diyorum ki; bana iki teklifte bulundular:

"Sana pasaport yapalım, Afganistan'a git." dediler. "Neden?" diye sorduğumda, orada bir cihad olduğunu söylediler. Ben de "Biz kendi topraklarımızdan sorumluyuz, davetimizi burada yapacağız." dedim ve ekledim: "Siz, bizimle onlar arasındaki itikadi ve menhecî farkları bilmiyor musunuz?" Biri o anda bana, "Ebu Muhammed El-Makdisi'yi tanıyor musun?" diye sormuş ve şöyle demişti: "O da kimseye yaranamıyor... Hem El-Kaideciler eleştiriyor hem de El-Kaideci olmayanlar..."

• "Afganistan'a gitmiyorsan Diyarbakır'a git, çalışmana orada devam et." dediler. Ben de hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim ve İstanbul'da kalacağımın altını çizdim.

Bu bölümü okuyan kişilerin aklına şöyle bir soru gelebilir: Devlet memuru ve Türkiye'de ABD aklını temsil eden bir cemaat, bizlerin El-Kaide olmadığını bile bile, neden bizi El-Kaide ismiyle gözaltına alıyor ve neden bu tekliflerde bulunuyor?

Neden El-Kaide?

a. Öncelikle Wikileaks belgelerine de yansıdığı gibi; Türkiye'de polis, radikal gördüğü gruplara El-Kaide ismiyle operasyon yapıyor. Zira başka türlü operasyon yapması, birilerini tutuklatması ve dünyaya -özellikle de ABD'ye- terörle mücadele görüntüsü vermesi mümkün değil. Ancak ABD'liler bu saçmalığın farkında ve bunu yazışmalarına da yansıtıyor.

Türkiye'de artan El-Kaide operasyonlarından sonra, dönemin ABD Ankara Büyükelçisi James Jeffrey'in, Wikileaks belgelerine "SECRET ANKARA 000133" numarası ile yansıyan değerlendirmesi oldukça manidardır:

"1- Basın'da belirtilenin aksine, Polis'teki irtibatlarımız, soruşturma kapsamında tutuklanan yerel İslami radikallerin Türkiye'deki Amerikan çıkarlarına saldırı plan veya niyetleri olmadığını söylediler. Polis, 15 Ocak'ta Ankara'da on üç kişinin gözaltına alındığı operasyonla başlayarak ülke çapında gerçekleştirdiği farklı operasyonlarda 130 kişiyi gözaltına aldı. Hem polis hem de sansasyon peşindeki medya, tutuklananları El-Kaide üyeleri olarak lanse ettiler. Türk Polisi ve diğer güvenlik teşkilatları ile yaptığımız irtibatlardan edindiğimiz kanaat, tutuklanan kişilerin El-Kaide ile irtibatlarının bulunduğuna inanılmadığını yönünde. Bilakis tutuklamalardaki El-Ka-

12. Halis Bayancuk'un internet ortamında yayınlanan Tevhid Davasına Zarar Veren Münafıklar başlıklı videoda "İslama en büyük zararı Kafirleri, Yahudi ve Hıristiyanları dost edinenlerin, münafıkların verdiğini ve bunun günümüzdeki örneğinin Dinler arası diyalog adı altında İslama millete hizmet ettiğini düşünenler tarafından gerçekleştirildiği" şeklinde konuşmalar yaptığı...

ide tabiri, örgütle organik bir bağı olup olmadığına bakılmaksızın şüpheli İslami radikallerin tümünün yakalanmasında hem Polis hem de basın tarafından kullanılmakta.

2- Gözaltılar bize önleyici amaçlı tedbirler gibi gelmekte. Türk Polisinin amacı, gelişmeye başlayan hücreleri akamete uğratmak ve üyelerine faaliyetlerinin izlendiğini hatırlatmak gibi görünüyor."

b. İslami yapıları terör etiketiyle etiketleyerek tevhid davetini terörle özdeşleştirmek istiyorlar. Medya belli örgütleri halkın gözünde şeytanlaştırıyor, sistem rahatsız olduğu oluşumları o etiketle isimlendiriyor. Böylece davete muhatap toplum, daha yolun başında o oluşumla arasına mesafe koyuyor. Bir dönem Hizbullah, sonra El-Kaide şimdi de IŞİD... Medya ve rejim el birliğiyle bu operasyonu örgütlüyor.

c. Sistemin terör örgütü kabul ettiği bir etiket daha rahat gözaltı, tutuklama ve cezalandırma anlamına geliyor. Aksi hâlde önce sizi terör örgütü kabul edecek mahkeme kararına, bunu destekleyecek delillere ve kamuoyunun ikna edilmesine ihtiyaç duyuyorlar. Yolu uzatmak yerine kestirmeden gidip sizi mevcut örgütlerden biriyle ilişkilendiriyorlar.

d. İslami yapılar arasına mesafe koymuş oluyorlar. Maalesef coğrafyamızın tağutları İslami yapılar arasında soğukluk ve yer yer çekememezlik olduğunu biliyorlar. Çoğu "ahlak abidesinin" sizi sizden değil de medyadan tanımayı tercih edeceğini düşünüyorlar, yanılmıyorlar da... Dünya sevgisi, ölüm korkusu ve günümüze özel olarak şirket, vakıf binaları ve lüks araçtan müteşekkil "kazanımları kaybetmeme" hastalığı; sistem tarafından etiketlenen yapılardan uzak durmayı gerektiriyor.

e. Bu suretle siz, ne olduğunuzdan ziyade ne olmadığınızı anlatmak durumunda kalıyorsunuz. Daveti bundan daha fazla zehirleyen ve aksatan bir şey olmasa gerek! Bu durum, sizi sürekli savunma pozisyonunda kalmaya zorluyor.

f. Dikkat edilirse sistem, bu davaları uzatabildiği kadar uzatıyor. Birkaç ayda bitecek dosyalar on yıl kadar sürüyor. Bu vesileyle İslami çalışma yapanları, sürekli tedirgin bir ruh hâlinde tutuyor. İnsan ruhunda belirsizlik kadar baskı oluşturan başka bir şey olmasa gerek.

Tekliflere gelince;

a. Tağuti rejimler uzun dönemdir bir gerçekliğin farkında: Sıcak çatışma bölgelerinin varlığı, onlar için faydalı. Böylece rahatsız oldukları oluşumları, o bölgelere sevk ediyor, onların ifadesiyle, kurtuluyorlar. Örneğin Suudi Arabistan; Çeçen ve Afgan Savaşı'nın propaganda minberi gibiydi. Âlimler (!) maaşlarını savaşanlara bağışlıyor, Cuma hutbelerinde cihad çağrıları yapılıyor, iş adamları "cihada" gidenlerin ailelerinin bakımını üstleniyordu. Ancak aynı Suudi Arabistan; Çeçenistan ve Afganistan'dan dönenleri terörist diye hapsetti, çoğunun akıbeti dahi belli değil. Mısır'dan Bosna Savaşı'na davullu zurnalı "mücahidler" yollandı. Ne ki dönenler "Bosna'dan Dönenler" davası adı altında, akıl almaz işkencelere maruz kaldılar. Türkiye, Suriye'ye gidenlere hiçbir müdahalede bulunmadı. Ancak dönenler gözlerini cezaevinde açtı... İstihbaratçılar bu durumu "bağırsak temizliği" olarak isimlendiriyor. Tam da tağutların necis zihniyetini ifade eden bir tanım bu: İslam ehlini pislik ve bu bölgeleri de tuvalet olarak görüyorlar... İşte bu nedenle Müslimlerin bu topraklardan gitmesi için çaba

Tağuti rejimler uzun dönemdir bir gerçekliğin farkında: Sıcak çatışma bölgelerinin varlığı, onlar için faydalı. Böylece rahatsız oldukları oluşumları, o bölgelere sevk ediyor, onların ifadesiyle, kurtuluyorlar.

gösteriyorlar. Ve tüm tasarrufları şahittir ki; gidenlerden değil, kalanlardan veya gidip geri dönenlerden nefret ediyorlar.

b. Allah (cc), elçilerini "ummu'l kura" olan merkezî şehirlerden seçti. Zira merkezî şehirlerde başlayan davet, kısa zamanda tüm bölgeye yayılır. Bizde "İstanbul'a kar yağdı mı Türkiye'ye kış gelir." derler ya, biraz öyle. Doğuda metrelerce kar yağar, haber değeri taşımaz. İstanbul'a üç santim kar yağar, gazeteler "Türkiye beyaza büründü!" mealinde manşetlerle çıkar. Hâliyle tevhid davetinin merkezî bir ilde olmasını istemiyorlar.

c. Kürtlerin yaşadığı bölge, sistem için gözden çıkarılmış, sorunlu, "ıskartaya çıkarılmış" vatandaşların yaşadığı bir bölgedir. Güvenlik gerekçesiyle o bölgede tutuklama, işkence ve suikast yapmak çok daha rahattır. Ayrıca bölge silahlı çatışmaya müsait bir alt yapıya sahiptir. Sistem büyüyen yapıları, farklı düşüncedeki yapılarla çatıştırmakta, Kürtlerin toplumsal yapısındaki sorunlar nedeniyle istediği zaman onları iç savaşla meşgul edebilmektedir. Bu nedenle tevhidî bir cemaatin Doğu'ya transfer edilmesi sistem açısından kazanç olacaktır.

d. FETÖ yapısının Hizbullah Cemaatine karşı özel bir kini vardır. Bizim çocukluğumuzda, gözaltına alınanlara en ağır işkenceleri F. Gülen grubunun yaptığı anlatılırdı. Ki kendim de henüz 16 yaşındaki ilk gençlik dönemimde, Hizbullah operasyonları kapsamında gözaltına alınmış, bu nefreti bizzat yaşamış ve nefretlerindeki ölçüsüzlüğe bir anlam verememiştim. Namaz kılan, Müslüman olduğunu (!) söyleyen bir insanın nasıl ve neden bu kadar vahşileşebileceğini anlamakta zorlanmıştım.[13] Zannımca bizi Doğu'ya yönlendirip Hizbullah ile karşı karşıya getirmek, çatıştırmak istiyorlardı. Çünkü o dönem, Hizbullah'ın 2000 darbesinden sonraki toparlanma süreciydi; galiba bu süreci yeni bir çatışmayla baltalamayı düşünüyorlardı. Allah (cc) en doğrusunu bilir. Çocukluğum gruplar arası çatışmalar içinde geçtiği için, çatışma ve iç savaşların nasıl bir musibet olduğunu; kazananı olmayan, grupların birbirini öğüttüğü, kalanı da sistemin ezdiği bir mekanizma olduğunu yaşayarak öğrendim.

13. Hizbullah Cemaatinin öncülerinden İsa Bağasi, bu süreci "Kendi Dilinden Hizbullah" isimli kitabında yazdı; dileyen oradan okuyabilir.

Cezaevi Süreci[14]

Bu tutukluluk süreci on üç buçuk ay sürdü. Birçok hayra vesile olması yanında ilginç gelişmelere sahne oldu. Bunlardan biri, yukarıda anlatılan süreçle ilgili olduğu için paylaşmak istiyorum:

"26 Zilhicce 1429/24 Aralık 2008 tarihinde elime bir risale geçti. Bazı insanların belirli bir fikre karşı kaleme aldığı ve özellikle muayyen tekfir, tekfirin engelleri, kimin tekfire müstehak olduğu; tağuti düzenlerde askerlik, okul ve memurluk gibi günümüzde çok tartışılan meseleler hususunda, muasır âlimlerin görüşlerinin beyan edildiği bir risaleydi.

Yazarın risaledeki temel vurgusu, bir grup gencin, muasır cihad âlimlerinin kitaplarını ve sözlerini yanlış anladığı yönündeydi. Nitekim yazar, bu konular üzerinde durmuş, kendince bunu beyan etmiş, risalede sözü edilen konulara değinmeye çalışmış ve kapasitesi ölçüsünde nakiller aktarmıştı.

Yazarın cihad âlimleri olarak ifade ettiği kişiler, El-Kaide vb. yapıları destekleyen, Usame ibni Ladin'in küresel direniş çağrısına yazıları ve sohbetleriyle destek veren ilim adamlarıydı. Bu ilim adamlarının kitaplarını ve sözlerini yanlış anladığını iddia ettiği bir grup genç ise o günlerde henüz tam anlamıyla oluşmamış Tevhid ve Sünnet Cemaatinin fertleriydi.

Yazarın bu risaleyi yazma ve bizi açıkça hedef alma nedeni ise kısaca şu şekildedir: 2008 yılında bir operasyona maruz kalmış ve basının günlerce "El-Kaide operasyonu yapıldı!" şeklindeki haberleriyle gündem olmuştuk. Bu esnada Kandıra 1 Nolu F Tipi Cezaevinde kalan, El-Kaide yapısına mensup ve risale yazarının da içinde olduğu bir grup şahıs, çıkan haberlerden sonra bizlerin kendileriyle aynı cemaatten olduğu kanısına varmış. Aynı cezaevinde kalan kardeşlerimizle karşılaşıp, bazı sorular sorunca; bizlerin onlarla aynı cemaatten olmadığını, aramızda hem itikad (inanç) hem de menhec (metot) yönünden farklılıklar olduğunu görmüş ve sonuç olarak cemaatlerinin yanlış tanınmaması için bu risaleyi kaleme almışlar. Böylece basının hakkımızda yaptığı yalan habere aldanarak, bizleri El-Kaide mensubu sanabilecek kamuoyunu aydınlatmayı hedeflemişler. Aslında yaptıkları bu davranış onların en doğal hakkıdır. Elbette bizler gibi, El-Kaide'yle itikad ve menhec olarak bir araya gelmesi mümkün olmayan insanların, basının yalan haberleri sebebiyle aynı topluluktan zannedilmesi yanlıştır ve onların da bunu kamuoyuna açıklama hakkı vardır. Eğer risale bu kadarıyla yetinip, hakaret ve aşağılama gibi ilmî üsluba yakışmayan ifadeler barındırmasaydı açıkçası bu risaleden memnuniyet duyardık.

Cezaevindeyken elime ulaşan risalenin tamamını okudum, önemli olabilecek yerleri defalarca tekrar ettim. Risalenin içindeki konuların çoğunu internet ortamında mevcut olan derslerimde anlattığım için bir cevap vermeyi düşünmemiştim. Fakat risale henüz elime ulaşmadan önce birçok kardeşin, bu risaleyi okuyup kendilerine bazı noktalarda ayrıntılı bilgi vermemi talep etmesi, herkesin bilgi istediği noktanın farklı oluşu ve ayrı ayrı yazıldığı zaman çok vakit alacak

---

14. Cezaevi süreçlerine dair detaya girmeyeceğim. Bunun iki nedeni var:

a. 100. sayıyı hazırlayan kardeşler; benden davet süreçlerini, karşılaşılan zorlukları ve güzel gelişmeleri yazmamı istedi.

b. 2020'nin Mart ayından bu yana cezaevi süreçlerini anlatan bir çalışmaya başladım. Hamdolsun; 2008-2009 sürecini bitirdim. Şu ân yaşamakta olduğum üç buçuk yıllık süreci yazdım, yeni gelişmeleri yazmaya devam ediyorum. Fırsat buldukça -her gün yarım sayfa veya bir sayfa şeklinde- 2011-2013, 2014 ve 2015-2016 süreçlerini yazacağım Allah'ın izniyle. Sizlerden de dua beklerim.

olması üzerine fikrimi değiştirdim ve risaleye, baştan sona herkesin faydalanacağı bir reddiye yazmaya karar verdim."[15]

Tam bir güler misin, ağlar mısın durumu: Sistem (in o gün ki yüzü FETÖ) sizi El- Kaide diye teşhir edip tutukluyor. ABD'li diplomat "Bunlar El-Kaide değil" diyor. El- Kaide Türkiye Sorumlusu bir mektup, iki de risaleyle size hakaretler ediyor. Böyle bir dosyada FETÖ size "El-Kaide üyeliği"nden ceza veriyor. AK Parti Yargıtay'ı "Üyelik olmaz yöneticilikten ver" diye dosyayı aleyhinize bozuyor. Size de "Hasbunallah!" demek düşüyor; Hasbunallah!

2. Dönem: Cemaatle Davet Dönemi

2009 yılında cezaevinden çıktık. O tarihten bugüne kadar geçen zamanı, cemaatle çalışma dönemi kabul edebiliriz. Yüce Allah'a hamdolsun; cezaevi süreci birçok hayra vesile oldu. Bizim "Nasıl kurtulacağız?" diyerek saçlarımızı ağarttığımız sorunlar, ilahi bir dokunuşla kendiliğinden çözülmüş oldu. Neye inandığını bilen, nasıl bir mücadele süreci içinde olduğumuzu idrak etmiş, imtihanla arınıp temizlenmiş bir grup insanla yola koyulduk.

Bu dönemde maddi sıkıntılar dışında hiçbir sorunumuz olmadı. Hatta diyebilirim ki; az ve sade olanın asaleti ve gönül huzuruyla, bugün bile hatırladıkça yüzümüzü güldüren çok güzel günler yaşadık. Yaşadığımız maddi sıkıntıların nedeni, "iyice tanımadığımız ve emin olmadığımız" insanlardan yardım kabul etmeme prensibiydi.

Bu sürecin meyvelerinden biri Tevhid Medresesi idi. Hamdolsun; bugün erkekli kadınlı davet yapan, insanlara dinini öğreten, davetin yükünü omuzlayan birçok kardeşimiz bu medresenin öğrencisidir. Ben de dâhil olmak üzere Tevhid Medresesinde mezuniyet mefhumu yoktur. Hem öğrencisi hem hocası olduğumuz medresenin her yıl maruz kaldığı operasyonlar nedeniyle -zahiren- sıkıntı yaşadığı doğrudur. Ancak bugünden bakınca -2021- anlıyorum ki; bu operasyonlar Türkiye ilmiye sınıfının genetik problemlerini kader eliyle tedavi etti. Yüce Allah; korkaklık, insanlara yük olma, istenilen her yöne çekilme gibi; medreselerin yapısından kaynaklı, nesilden nesile aktarılan gayri İslami ahlaklardan öğrencileri korudu. Evet, zor oldu. İmtihan dibeğinde dövüle dövüle oldu. Zulme uğrayarak, ayrılıklar yaşayarak, eğitim süreçleri aksayarak oldu... Evet, ancak tüm bu zorluklara rağmen güzel oldu. Allah'tan (cc) esenlik ve afiyet istemekle beraber, O'ndan gelen her şeye razıyız. Ve tüm kalbimizle, "Bizi bize bırakma, elimizden tut, hayır neredeyse bizi oraya sevk et Allah'ım!" diyoruz.

2009-2011 yılları arasında seçici davrandık! Bu seçiciliğimiz "Müslimlere kapılarını kapatmak ve cemaatçilik" etiketiyle eleştirildi. Eleştirilere kulak tıkayıp yolumuza devam ettik. Zira yürüdüğümüz yolun imtihanlar yolu olduğunu; sağlam, öğrenmeye/eğitime/değişime açık insanlarla bir temel atmak zorunda olduğumuzu biliyorduk. Bugün bile, o günlerde -Allah'ın (cc) yardımıyla- atılan temellerin meyvesini yiyoruz.

2009-2011 yılları arasında dışa dönük bir yönümüz olsa da daha çok iç eğitime önem verdik. Dışımızdaki sorunlarla ilgilenmeme kararı aldık. Fakat... Evet, burada bir fakat var. Bu süreçte yaptığımız hatalardan birini, geriden gelenlere örnek olması umuduyla paylaşmak istiyorum: Tevhidî cemaatler arasında itikadi bir tartışma yaşandı. Aldığımız karar gereği

15. Güncel İtikad Meseleleri, Halis Bayancuk, Tevhid Basım Yayın, s. 12-14

bu soruna müdahil olmamalıydık. Ne ki tarafların ısrarı, vefa duygusu -taraflardan biriyle arkadaşlığımız vardı- ve ıslaha vesile olur düşüncesiyle sürece müdahil olduk. Bizi yoran ve enerjimizi israf eden mezkûr süreç, bize bir hakikat öğretti: Türkiye'de gruplar maddi/siyasi anlaşmazlıklar yaşar, ancak bu durumu dinî ihtilaf kılıfıyla topluma aksettirir. Zahiren ortada dinî bir tartışma var. İhtilaf ne delille ne tartışmayla ne de nasihatle gideriliyor. Sonra anlıyorsunuz ki; dinî ihtilaf yalnızca bir kılıf. Tarafların öfke hâlinde birbirine yöneltti̇ği töhmetler; ya maddi ya siyasi ya da şahsi... Sorun çözülmüyor; zira siz dinden çözüm getiriyorsunuz, sorunsa dünyevi... Ki; o günden sonra başından sonuna vakıf olmadığımız hiçbir tartışmaya ortasından veya sonundan müdahil olmadık, olmamaya da kararlıyız.

İç eğitime yöneldiğimiz bu süreçte yaşadığım şahsi bir soruna işaret etmek istiyorum: Aynı coğrafyayı paylaştığımız Doğu toplumlarında zaman hassasiyeti yok. Konuşan susmayı, oturan kalkmayı, telefon eden kapatmayı... bilmiyor. İslami çalışmanın en temel meselelerinden biri; zamanı doğru kullanmak, programlı hareket etmektir. Aksi hâlde hükmedemediğiniz zaman/akış size hükmediyor ve savruluyorsunuz. Başarısızlığın mazereti yoğunluk oluyor. Aslında beklenen tam tersidir; yoğun çalışma başarı sebebi olmalıdır.

İnsanları kırmamak için gösterdiğiniz çaba suistimal edilebiliyor. Bir mecliste sabah namazından sonra dersim olduğunu söylememe rağmen gece üçe kadar soru sordular. Üçte meclisi kapatmak zorunda kaldım. Başka ilden gelen biri benimle özel konuşmak istediğini belirtti. Yaklaşık bir buçuk saat süren konuşmadan sonra, "Bu konuşmanın amacı nedir?" gibi bir soru sordum. Muhatabım, "benimle muhabbet etmenin güzel olduğunu" söyledi. Maalesef, önünü almadığınızda böyle absürt durumlar yaşanabiliyor.

Zaman, kulluğumuzun ve hizmetimizin sermayesidir. İslami çalışma yapanların zaman hassasiyeti olmalı; sözlü veya amelî hiçbir eylem akışa bırakılmamalı, her işin başlangıç ve bitiş saatleri belli olmalı, her iş ona tahsis edilen zamanda halledilmelidir. Ayaküstü, programsız, akla esti diye yapılan iş; insanın önce kendisine, sonra muhatabına, sonra da davasına saygısızlığını gösterir. Bu konudaki hassasiyetimin ben yokken de sürdürülmesi en büyük arzumdur. Zira zaman hassasiyeti teorik bilgilerle oluşturulabilecek bir hassasiyet değildir. Ancak birilerinin örnekliğiyle, yaşam pratiğiyle oluşturulabilir.

2011-2014 Süreci

Çalışmalar devam ederken 2011 yılında yeni bir operasyona maruz kaldık. Bu operasyon katıksız bir Cemaat -bugünkü ismiyle FETÖ- operasyonuydu. Bir öncekinde olduğu gibi temkinli davranmıyor, bir "ışık evine" gelmişiz hissi uyandıran TEM binasında açık açık konuşuyorlardı. Zaten onları yakan da o kibir, o dokunulmazlık hissi oldu.

Bu tutukluluk yaklaşık iki yıl (yirmi bir ay) sürdü. 2011-2013 arasında yaşadığımız tutukluluk döneminde hem dünyada hem de Türkiye'de ilginç gelişmeler oldu. Arap Baharı olarak adlandırılan, henüz nihayete ermemiş Arap halk isyanları süreci başladı. Cemaat ile AK Parti'nin arası bozuldu. Gezi olayları patlak verdi. Çözüm sürecinin temelleri atılmaya başladı. Türkiye'nin bir asırda yaşaması muhtemel toplumsal hadiseler birkaç yıl içinde yaşandı. Olaylar bitti, etkileri bugün dahi sürüyor... Ve ümidim odur ki; yüce Allah, Ashab-ı Kehf'i uykuyla koruduğu gibi, zindanla bizi bu fitne ortamından korudu.

Bu sürecin en güzel meyvesi şu ân elimizde tuttuğumuz Tevhid Dergisiydi. 2011 yılında çıkarmaya karar verdiğimiz, 2012 yılında çıkarmaya muvaffak olduğumuz dergi, bir sancının dış dünyaya yansımış matbu hâlidir.[16] Dergiyi çıkarma nedenlerimizi şöyle özetleyebilirim:

• Türkiye'de cemaatlerin kendi müfredatını oluşturma eksikliği var. Genelde tercüme eserler veya yerli müelliflerin eserleri eğitim müfredatı olarak kullanılıyor. Bu durum birçok soruna sebep oluyor. Yazarın öncelikleri, yaşadığı vakıa ve kullandığı örnekler okuyucunun gerçekliğinden farklı oluyor. Bazen yazarın itikadı, fıkhi veya örfi kabulleri okuyucuyu ürkütüyor. İslam'la henüz tanışmış insanların kafası karışabiliyor. Çoğu zaman eğitim müfredatı olarak kullanılan kitaplar okuyucuda istenen etkiyi göstermiyor. İlginçtir; Türkiye'de hocalar kendi okuyup etkilendikleri kitapları yeni insanlara tavsiye ediyor. Onca yıllık eğitimden geçmiş bir hoca için çok önemli bir kitap, ilmî alt yapısı olmayan insanlar için işkenceye dönüşebiliyor. Arapçası devrim niteliğinde bir kitabın Türkçe tercümesi, yetkin mütercimlerimiz elinde anlam bozukluğu ve devrik cümle test sorusu kitabına evrilebiliyor. Bazen tavsiye edilen kitabın hacminden fazla olacak şekilde dikkat edilecekler listesi sunuluyor... Bizim hassasiyetlerimizi gözeten, önceliklerimizi önceleyen ve bize ait gündemle paralel ilerleyen bir müfredat oluşturmak istedik. Tevhid kütüphanesinin süreli yayın ayağını Tevhid Dergisi üstlendi. Allah'a hamdolsun.

• Bir yapı olarak kendi gündeminizi belirleyecek araçlara sahip değilseniz, başkalarının belirlediği gündemi takip ediyor, onun arkasında savruluyorsunuz. Çoğu zaman tağutların yaratılış gayesini unutturmak için oluşturduğu suni gündemlerle meşgul oluyorsunuz. Gündemini başkalarının belirlediği bir yapı bireysel ve toplumsal ıslahta rol alamaz; çünkü edilgendir... Aylık gündemimizi belirleme çabasının yazılı ayağını Tevhid Dergisi üstlendi, Allah'a hamdolsun.

• İslami mücadelede kendi sesinizi duyuracak kanallara sahip olmak önemlidir. Aksi takdirde sizin adınıza başkaları konuşur, toplum sizi başkalarının ağzından dinler. Çıktığı gün Dergi, sesimizi duyurma sorumluluğunu üstlendi.[17]

• Derginin çıkış amaçlarından bir diğeri; Kur'ân'ın metodunu takip ederek sözlü geleneğe tabi bir toplumu, sözlü geleneği koruyarak yazılı geleneğe taşımaktır.[18] Bizler de ilk nesil gibi

---

16. Dergiyi çıkarma nedenlerimizi yazmadan önce bir noktanın altını çizmek istiyorum: Tevhid Dergisi umuma yönelik düşünülmüş bir dergi değildir. Ne dergiyi çıkardığımız yıl ne de bugün, toplumun tüm kesimlerine hitap edecek yetkinlikte ve durumdayız. Böyle bir kadro oluşturma azmindeyiz ve Allah'ın izniyle bunu başaracağız, hiç şüphem yok. Ne ki kendi gerçekliğimizin farkında olmak, ayağımızı yorganımıza göre uzatmak ve yapıyor olduklarımızı abartıp yapmamız gerekenlere engel oluşturmamak için, bu gerçekliği göz önünde bulundurmalıyız. Zira bazı arkadaşlarımızın yaptıklarımızdan memnun olduğunu; tevhidî camiada hayırda yarışacak insanların olmamasını, "ulaşılabilecek son noktaya" varmışız gibi değerlendirdiğini görüyorum. Şu unutulmamalı: Biz daha yolun başındayız! Evet, yolun başı için başarılı kabul edilebiliriz. Ancak önümüzde uzun bir yol, gerçekleşmesi gereken sayısız proje vardır ve her şeyden önce kendimizi yetiştirme azmi olmalıdır.

17. Geldiğimiz noktada bir gerçekliğin farkındayız: Sosyal medyanın yaygınlaşmasıyla yazılı matbuat -buna dergiler de dahildir- etkisini yitirdi. Dün ise durum farklıydı; Derginin çıktığı tarihlerde sosyal medya çok yeniydi ve yazılı matbuat hâlâ etkin bir iletişim aracıydı. Değişime açık bir yapı olarak, zaman içinde sosyal medyayı kendimizi ifade aracı olarak öne çıkardık. Gelinen noktada Dergi, daha çok tevhid ehline yönelik faaliyetlerini sürdürüyor. Allah (cc) muvaffak kılar da başlamış olduğumuz yapay zeka projesini tamamlarsak, tevhid davetinin müstesna bir ufka erişeceğine inanıyorum.

18. Arap toplumu -tüm Doğu toplumları gibi- sözlü bir geleneğe sahipti. Söz, duygulara hitap edip ânlık etkiler oluştursa da düşünceye hitap eden ve karakter inşa eden yazı kadar kalıcı etkiye sahip değildi. Ayrıca yazıya dayanmayan söz, derinlik kazanmadığından şekilsel kalıyordu. Vahiy, ilahi kelamın yazılmasını emrederek; kaleme, yazdığına ve yazılan materyale yemin ederek; sahife ve kitaplardan bahsederek... İslam toplumunun dikkatini yazıya çekti. Böylece söz ve yazı birbirini besleyen, aklı ve duyguları aynı ânda yönlendiren inşa edici bir eğitim metoduna dönüştü.

İslami mücadelede kendi sesinizi duyuracak kanallara sahip olmak önemlidir. Aksi takdirde sizin adınıza başkaları konuşur, toplum sizi başkalarının ağzından dinler. Çıktığı gün Dergi, sesimizi duyurma sorumluluğunu üstlendi.

bir söz toplumuyuz. Avam olarak bizlerin vaaz dinlemeyi, kitap okumaya tercih edişimiz; ilmiye sınıfının yazmaktansa vaaz verme konusunda etkin oluşu bu gerçekliğin kanıtlarındandır.

• Bir önceki maddeyle bağlantılı olarak bir diğer düşüncemiz; belirli alanda uzmanlaşan kardeşlerimiz için bir yazı atölyesi oluşturmaktır. Özellikle şer'i ilim okuyan talebelerin yazma pratiği kazanacağı, zaman içinde gelişeceği, bildiklerini yazılı olarak toplumla paylaşacağı bir platform oluşturmaktır. Şu bir gerçek ki; dergi bir okul gibi zaman içinde yazarlarını olgunlaştırır, kalemlerini güçlendirir. İyi yazarların çoğu dergilerde/gazetelerde düzenli yazı yazan insanlardır.

Suriye'de Yaşananlar

Genelde yapı olarak Suriye sürecinde aldığımız tavır takdir ediliyor. Ancak bu, neticeye bakılarak yapılan bir takdirdir. Ben ise sürece odaklanıp bir eleştiri yapmak istiyorum. Umuyorum, bu eleştiri kardeşlerimiz için bir tecrübe olur:

Suriye olayları başladığında İslam coğrafyasının çoğunluğu gibi bizler de heyecanlandık. Zira önce insan, sonra da muvahhid olarak zulmün ve zalimin karşısında; kimliğine bakmaksızın mazlumun yanındayız. Ayrıca Şam topraklarının Allah Resûlü'nün (sav) birçok hadisinde yer alması da bu heyecanın dolaylı sebepleri arasındaydı. Ancak bir gerçekliği unuttuk: Afganistan, Çeçenistan, Bosna ve Cezayir tecrübelerinden farklı olan ne vardı ki bu süreci diğerlerinden ayıracaktı? Körfezin, sermayesiyle müdahil olduğu; gruplar arasında inanç ve metot birliği olmayan; onlarca farklı grubun onlarca farklı hedef uğruna çarpıştığı mezkûr topraklarda olanları daha önce görmemiş miydik? İlginçtir; aynı şeyler, şairin ifadesiyle "fotokopiyle çoğaltılmış hayatlar" gibi, aynı sırayla yaşandı. Grupların birbirine verdiği zarar, Esed'e verdiklerinden çok daha büyük ve tatsız oldu. Allah Resûlü (sav), "Mümin bir delikten iki defa ısırılmaz." buyurmuştur.[19] Çünkü vahiy, insanı hem şer'i hem de tarih bilinciyle -ibret/ders aldırarak- eğitiyordu. Ne yazık ki vahyin bilgi ve tecrübe kaynağı olarak önümüze sunduğu tarih şuurundan uzak kaldık. Uzak tarih şöyle dursun, kendi tarihimizden, yaşanılan acı tecrübelerden dahi ders almadık. Ümmet olarak şer'i bilgiyi, tarih şuurunu ve toplumsal yasaları bir kenara bıraktık, duyguların peşinden sürüklendik. Böyle olunca da her on yılda bir, aynı delikten, aynı yılanlar tarafından onlarca kez ısırıldık. Vahiyden yüz çevirdikçe ısırılmaya da devam edecek ümmet!

Suriye olaylarının zirveye çıktığı 2014 yılının Temmuz ayında, Tevhid Dergisinin 30. sayı-

19. Buhari, 6113; Müslim, 2998

sında süreci değerlendiren bir yazı kaleme aldık. "Suriye'de Yaşananların Değerlendirilmesi" başlıklı yazıda;

Suriye sürecine, yaşanan çarpık cemaatleşme anlayışına, inanç ve metot farklılıklarının doğurduğu problemlere ve nihayet bu sahadan uzak durulmasını tavsiye eden konulara temas ettik.

Süreç şu bilgimizi pekiştirdi: Bir dava mutlak surette haklı olabilir. Suriye halkının diktatörlükten/tuğyandan kurtulma isteği ve -bazı grupların- şer'i bir düzen istemesi gibi... Ancak bu haklı dava şer'i bir temel üzere inşa edilmemişse zararı, faydasından daha büyük oluyor. Hem dinî hem de dünyevi kayıplar yaşanıyor. Hangi süreç olursa olsun duyguların; şeriat, tecrübe ve aklın önüne geçmesine engel olunmalı. Zira şer'i bilgi, akıl ve tecrübe; uzun vadeli süreçleri inşa ediyor. Duygular ise saman alevi gibi parlayan kısa vadeli süreçleri...[20]

IŞİD Töhmeti

Açıkçası bu süreçte bizleri ve davet çalışmalarını en fazla yıpratan durum; medyada oluşturulan IŞİD algısıydı. Zira bu süreçte biz inancını ve metodunu tasvip etmediğimiz, mağdurları arasında yer aldığımız bir örgütle itham edildik. Medya eliyle yaygınlaştırılan itham nedeniyle, ne olduğumuzu değil ne olmadığımızı anlatmak zorunda bırakıldık. Bir davet çalışması için en büyük afetlerden biri bu olsa gerektir.

Bu töhmeti ilk yayan grup, PKK özelinde sol ve Kemalist medya oldu. PKK'nin domine ettiği sol, solun beslediği Kemalist medya sürecin başat mimarlarıydı. PKK'nin bu algı operasyonuyla hedeflediği üç emeli vardı. Ne yazık ki, sağ ve sol fark etmeksizin T.C.de var olan ahlak fukaralığı ve "çamur at izi kalsın" tutumu nedeniyle başarılı da oldu:

- Bizim faaliyetlerimiz üzerinden Ak Parti ile IŞİD arasında bağ oluşturmak. Şöyle ki; bizim çalışmalarımızı gündemleştirerek, Ak Parti; IŞİD vb. yapıların çalışma ve faaliyetlerine izin veriyor algısı oluşturmak istedi. Omurgasızlığı mezhep edinmiş sağcılar üzerinde etkili de oldu. Zira AK Parti bu töhmetten kurtulmak için sorunun kaynağına değil, bizlere saldırmayı tercih etti.
- Güneydoğu bölgesinde son on yıldır hızla yayılan tevhid davetini baltalamak, tevhidî söylemleri IŞİD'le ilişkilendirmek. Özellikle çözüm süreci adı altında bölgede estirdikleri vandallık ardından, bu algıyı yaymak için daha çok uğraştılar. Zira Hizbullah Cemaati dışından onlara karşı direnen tek yapı Tevhid ve Sünnet Cemaatiydi. Hem doğuda hem batıda hiçbir tehditlerine pabuç bırakılmadı. Ne yaptılarsa misliyle karşılık aldılar. Tevhid ehli gençlerin sayıca az olmalarına rağmen gösterdikleri dirayetli tutum, nefretlerini körükledi. Onlarca defa kavga, gürültü ve çatışma istemediğimizi, bununla birlikte kuru tehdite pabuç bırakmayacağımızı iletmemize rağmen, tehdit ve saldırılarına devam ettiler. Her seferinde de karşılık

20. Allah (cc) doğrusunu bilir; bugün yaşanan hadiseler yakın dönemde Çin, Kafkasya ve İran bölgesinde sıcak bir sürecin başlayabileceğini gösteriyor. Başta ABD olmak üzere Batı, Doğu Türkistan üzerinden Çin'e yönelik adımlar atmış, pandemiyle beraber süreç kesintiye uğramıştı. Temennim; Çin, Rusya ve İran'a yönelik başlayacak bir süreçte Suriye'nin ibret olması, mazlum toplumların zalim tağutlara karşı haklı davaları ve şerefli mücadelelerinin dış aktörlerin yanlışlarıyla akamete uğramamasıdır. Hakikat şu ki; temenniler, somut gerçekleri değiştirmez. Somut gerçekliği değiştirecek şey, yaşananlardan ders almaktır.

aldılar.[21] Bu nedenle Doğu'da oluşan tevhidî muhalefeti kırmak için IŞİD iftirasına sarıldılar. Kobani Olayları nedeniyle IŞİD'e karşı oluşan Kürt halkının nefretini bize karşı kullandılar.

• Geçmişte askerî, günümüzde siyasi rakibi olan Hizbullah Cemaatini yıpratmak. Şöyle ki; bölgede en eski ve uzun süreli İslami çalışma yapan camia, Hizbullahtır. Hâliyle İslami çalışmada yer alan tevhid ehlinin, bir şekilde cemaatle ilişkisi olmuştur. Kimi o tabandan gelmiştir, kiminin o yapıda akrabaları vardır... PKK, özellikle Batı dünyasına şu mesajı vermek istedi: Hizbullah; IŞİD ve El-Kaide gibi örgütlere insan temin ediyor, zemin hazırlıyor. PKK'nin Hizbullah nefretini ancak bölgede yaşayanlar bilir!

FETÖ'nün Sürece Dâhil Olması: Van F Tipi

2014 yılında aleyhte propaganda sürecine FETÖ de dâhil oldu. AK Parti ile yaşadıkları kavgada, AK Parti'yi IŞİD/El-Kaide ile özdeşleştirmek için Van'da bir operasyon yaptılar. Bu operasyona bizi, daha önce El-Kaide'den yargılanan iki grubu, İHH yardım kuruluşunu ve AK Parti Van Büyükşehir Belediye Başkan Adayını dâhil ettiler. Bu operasyon MİT tırları operasyonuyla aynı işlevi görüyordu...

AK Parti ne yaptı? Belediye Başkan Adayını henüz evindeyken polislerin elinden aldı, İHH çalışanlarını öğlen gözaltından çıkardı, operasyonu yapan savcı ve TEM'cileri görevden aldı. PKK medyasının manşetleri ve gizli tanık ifadesiyle kalanları tutukladı. İlginçtir; tüm dosyada tek bir gizli tanık vardı. Bu gizli tanık da Belediye Başkan Adayı ve İHH ile ilgili ifadelerini polis zoruyla verdiğini söylemiş. İftiradan ceza aldı. Kalanlarla ilgili tanıklığına dair mahkeme hiçbir işlem yapmadı. Daha ilginç olan şu ki; bizlerle ilgili ifadeleri onlarca somut çelişki barındırıyordu. Adalet ve Kalkınma Partisi, çok adil bir tavırla kendi adamlarını kurtardı. Bizi de daha sonra görevden alınacak FETÖ'cü hâkimlerin insafına terk etti. Onlar da bizleri tutukladı. Ve iftiracı olduğuna dair mahkeme kararı olan tanıkla ilgili şu âna kadar herhangi bir işlem yapılmış değil... Şaka gibi, ama gerçek; hem de buz gibi bir gerçek!

Daha önce belirttiğim gibi davet açısından bu süreç -zahiren- verimsizdi. Cemaat çalışması açısından da zor bir dönemdi. Zira tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de insanların kafası karışmıştı. İnsanların ana gündemi; "İslam devleti nedir? Bir insan hilafet ilan ederse halife olur mu? İslam hükümlerinin uygulandığı bir topluma hicret farz mıdır?" gibi sorular etrafında şekilleniyordu. Biz de bu tartışmalara "Suriye'de Yaşananların Değerlendirilmesi" yazısıyla katkıda bulunduk. FETÖ, AK Parti, PKK düşmanlığı yanında bir de IŞİD'in düşmanlığını kazandık. Yorucu, yıpratıcı, zor bir dönemdi... Cemaat ve davet çalışmaları için zor bir dönem olması yanında, şahsi olarak benim için de zor bir dönemdi. Zordu; zira Van Cezaevinde sürekli PKK'lilerin sözlü taciz ve hakaretlerine maruz kaldım. Zordu; zira IŞİD'liler çok ahlaksızca bir tutum sergilediler. Zordu; zira akıl ve muhakemesine güvendiğim çoğu insanın bu süreçte savrulduğunu gördüm. Zordu; zira bazı şeyleri yakınımdaki insanlara anlatmakta dahi zorlandım. Saçımdaki sakalımdaki beyazları ilk defa bu dönemde gördüm.

Bu süreç şer'i bir bilgimi pekiştirdi: İnsan, insandır ve nereye giderse gitsin yaratılışından getirdiği fücuru yanında taşır, fırsat bulduğu ânda da fücur nükseder. Bir ömür boyunca kazandığı ne varsa Mekke'de bırakıp hicret eden insan, Bedir'de ganimet için kavga eder.

21. Sürecin detayları için bk. Ehl-i Tevhid'in İmtihanı: Çözüm Süreci, Başyazı, Tevhid Dergisi, S 33

Daha önce tevhid inancı ve İslam şiarıyla gördüğümüz doğal saygı; artık mücadele ederek, hak arayarak, ses çıkararak elde edilmeye başlandı. Ki son süreçte cezaevlerinde cemaat olarak yaşadığımız sorunun ana nedeni, zulme ve zorbalığa teslim olmayacağımızı göstermemizdi.

Bedir'de ganimet fitnesine düşmeyen insan, Uhud'da Okçular Tepesi'ni terk eder. Uhud'u yüz akıyla atlatan insan, Ahzap Günü, üç defa seslenmesine rağmen Allah Resûlü'ne (sav) icabet etmez. Tüm bu imtihanları başarıyla veren insan, Huneyn Günü topukları kalçalarını döverek kaçar... İnsan, insandır. En seçkin liderin en seçkin cemaatinde en seçkin fertlerden de olsa; insan, insandır... Bir insanın bugünkü duruşuna bakarak yarın ne yapacağını kestiremezsiniz.

2014-2015 Süreci

Dokuz ay yattıktan sonra henüz dosya açılmadan, somut bir delil olmadığı gerekçesiyle cezaevinden çıktık. Cezaevinden çıktığıma sevinmedim desem yeridir. Zira büyük bir karışıklığın içine düştüm. 6-8 Ekim olayları sırasında serbest bırakıldım. Bir tarafta PKK tehditleri, diğer tarafta IŞİD tehdit ve hakaretleri, başka bir tarafta insanların tartıştığı ve delile dayalı olmadığı için bir türlü sonlanmayan tartışmalar...

Bu süreçte kafası karışıkları elemek için özel bir program uyguladık ve kısa sürede kafası karışık insanlar doğal yollarla cemaatten uzaklaştı. Biraz sert ve kırıcı oldu, ancak fayda verdi. Aksi hâlde kendi gündemimize dönemeyecek, bir kısır döngü içinde aynı şeyleri tartışıp duracaktık. Bunu göze alamazdık; zira İslam toplumu ilerlemek zorundadır. Yüce Allah'ın değişmez yasalarından biri; ilerlemeyen her şeyin gerileyeceğidir:

"Sizden öne geçmek ve geride kalmak isteyenler için."[22]

Dikkat edilirse ayette insanlar iki kısma ayrılmıştır: İlerleyenler ve gerileyenler. Buna binaen ilerlemeyen birey/toplum geriliyordur. Gerilemeye neden olan etkenlerden biri; meselelerin sündürülmesi ve konuşup karara varılan meselelerin tekrar tekrar açılmasıdır. Bu durumu yürüyüş meteforuyla açıklayabiliriz: Şayet İslami mücadele hedefe doğru yapılan bir yürüyüşse bir gözünüz arkada, sürekli arkanızı kollayarak yürüyemezsiniz. Arkada olanlarla meşgul olurken önünüzdeki fırsat ve engelleri kaçırırsınız. İslam toplumu bir konuyu tartışır, istişare eder ve bir karar alır. Karardan sonrası yalnızca uygulamadır:

"...(Bir konuda) karar verdiğin zaman Allah'a tevekkül et. (Ve onu uygula. Çünkü) Allah, tevekkül edenleri sever."[23]

Sahabe (r.anhum) bir defasında bu kuralı çiğnedi. Mekke'de kalıp hicret etmeyen kardeşlerinin durumunu tartıştı. Yüce Allah onları uyardı:

22. 74/Müddessir, 37
23. 3/Âl-i İmran, 159

"Size ne oluyor da (hicret etmeyen) münafıklar hakkında (onlar mümin mi kâfir mi diye tartışan) iki gruba bölünüyorsunuz? Oysa Allah onları kazandıklarından dolayı baş aşağı etmiştir. (Yoksa siz) Allah'ın saptırdığını hidayet etmek mi istiyorsunuz? Kimi de Allah saptırmışsa, sen onun için (bir kurtuluş) yolu bulamazsın."[24]

Dikkat buyurun; yaşadığımız süreçle ayeti kıyaslamıyorum. Sadece ayetin öğrettiği genel menhec kaidesinin anlaşılmasını istiyorum. O da şudur: Hicret kararı verilmiş ve Müslimler Medine'ye hicret etmiştir. Kimi insanlar Mekke'den kopamadığı için imtihanı kaybetmiş ve geride kalmıştır. İslam toplumunun önünde yeni sorunlar, yapılması gereken işler, vakıayı ilgilendiren sorumluluklar vardır. Bugünü bırakıp geride kalmış bir meseleyi tartışmaları kınanmıştır.

Doğuda Yaşayan Kardeşler

Mutlaka zikredilmesi gereken bir diğer nokta; bu süreçte Diyarbakır ve Van'daki kardeşlerimizin duruşuydu. Kadını, çocuğu ve erkeğiyle çok ağır bir sınav verdiler. Elhamdulillah, yüzümüzü ağartacak bir direnişle mücadele ettiler. Evleri, işyerleri, mescidleri saldırıya uğradı. Çoğu işini kaybetti… Bir kısmı öz aileleri tarafından dışlandı, sosyal boykota uğradı. Zira PKK, yalnızca bizimle uğraşmadı. Toplumun bizlere boykot uygulaması için de baskı yaptı. Yakalanan PKK'lilerin üzerinde bu kardeşlerimizin ev ve işyeri adresleri çıktı. Bunca baskıya rağmen, alınan cemai kararlara sahip çıktılar ve sonunda saldırganlar geri adım atmak zorunda kaldı. Her birini ayrı ayrı tebrik ediyor, onlarla onur duyuyoruz. Rabbim rahmetiyle muamelede bulunsun. Onlar tevhid ehlinin yüzünü ağarttığı gibi Allah da (cc) onların yüzlerini aydınlık kılsın, hem dünyada hem ahirette…

2015-2016 Süreci

Hamdolsun; tüm zorluklarına rağmen, bu süreçte güzel gelişmeler oldu. Cemaat ve davet çalışmaları aksasa da kardeşlik, dayanışma ve safları temizleme konusunda güzel mesafeler katettik. Olası bir iç kargaşada yaşanması muhtemel zorluklara dair, pratik tecrübe kazandık. Bu tip durumlara karşı olumlu ve olumsuz yönlerimizin farkına vardık. Bir okul olan İslami mücadele, bu süreçte de bizleri eğitti, yeni ve faydalı tecrübeler kattı.

2015 yılının temmuz ayında yeni bir operasyona maruz kaldık. Ahlaksız sol ve Kemalist medya, omurgasız sağ siyaset eliyle yeni bir süreç başladı. Bayram namazı hutbesinde zulme teşne iktidarı Allah (cc) ve Ahiret Günü'yle uyardık. Ki, İslam davetçilerinin bir görevi de uyarmak ve müjdelemektir. Ne ki ahlaksız medya bu hutbeyi çok farklı bir dille haberleştirdi. Konuşmayı dinlememiş sulh hâkimi, sol ve Kemalist medyanın attığı başlığa dayanarak bizleri tutukladı. Bu tutukluluk bir dönüm noktası oldu kanaatimce. Medyadaki vicdan sahibi insanlar ilk defa, dosyalar ile iddialar arasında en küçük bir bağ olmadığını fark etti. Bu bir kıvılcımdı. Bugüne kadar sağ ve sol kesimden vicdan sahibi insanların; dosyaları incelemesi ve adil şahitlikte bulunmasının temelleri o gün atılmış oldu. Her işte bir hayır vardır!

Sanıyorum bizlerin de en rahat geçirdiği tutukluluk süreci, bu dönemdir. Zira ilk defa bu

24. 4/Nîsa, 88

kadar kalabalık insan bir arada kaldık. Daha önce en fazla üç kişi bir arada kalmışken; 2015-2016 tutukluluğunda bazı odalarda dört, bazı odalarda on kişi bir arada bulunduk. Bunun ne büyük bir nimet olduğunu yaşayanlar bilir.

Sürecin benim açımdan iki özel yanı vardı: İlki, eşim gebeydi ve bir çocuk bekliyorduk. İkincisi, tutukluluğun son iki ayında güvenlik gerekçesiyle beni şu ân kaldığım tipsiz ceza-evine sevk ettiler ve bundan sonra tek kalacağımı söylediler.

Aynı zamanda bu süreç, bir diğer dönüm noktasının başlangıcı oldu. Şöyle ki; daha önce, İslami davadan esir düşenler saygı görür, zindanda bir ağırlıkları olurdu. Bunun temel nedeni İslami davadan yatan insanların cezaevlerinde bıraktığı olumlu izlenimlerdi. Her ne kadar 2007 sonrası yeni nesil tutuklular bu algıyı zedelese de, cemaat ahlakıyla hareket edenler o saygıyı görmeye devam ediyorlardı. Ancak 2015 sonrası ikinci yeni neslin tutuklanmaya başlamasıyla beraber, ciddi sıkıntılar baş gösterdi. Kendisine, kardeşlerine ve davasına saygısı olmayan ve neredeyse yarıya yakını itirafçı olan bu güruh; tevhide, İslam'ın şiarlarına ve Müslimlere karşı saygıyı yerle bir etti. Söylediği hiçbir şeyi yapmayan, görüş cezası tehdidiyle geri adım atan, sigara için kavga çıkaran... insanlara kim saygı gösterir ki? Elbette yeni nesil tutuklular arasında tevhidin izzet ve ahlakını temsil edenler de vardı. Ancak bu insanlar azınlıkta kaldı ve sürecin mağduru oldular.

Daha önce tevhid inancı ve İslam şiarıyla gördüğümüz doğal saygı; artık mücadele ederek, hak arayarak, ses çıkararak elde edilmeye başlandı. Ki son süreçte cezaevlerinde cemaat olarak yaşadığımız sorunun ana nedeni, zulme ve zorbalığa teslim olmayacağımızı göstermemizdi. Hamdolsun; Allah'ın (cc) yardımıyla muvaffak olduk. Hamd ve minnet Allah'adır.

2016-2017 Süreci

2016 yılının mart ayında tahliye olduk. Bizim açımızdan yeni, aydınlık bir süreç başlamış oldu. Davetin ve cemaat çalışmalarının en bereketli olduğu yıl, 2016-2017 yılları arasıdır, diyebilirim. Tam anlamıyla davet ve eğitim faaliyetlerine yoğunlaştık. Kendimizi daha iyi anlatma fırsatı bulduk. 15 Temmuz 2016'da yaşanan darbe girişimi, sistemin önceliklerini değiştirdi. Sistem tarafından takip ve taciz edilmediğimiz -zira darbecilerle meşgullerdi- bir yıl geçirdik. Tabii, arada bazı engellemeler ve tacizlerle karşılaşmadık değil[25]; ancak önceki süreçlere kıyasla bunları zikretmeye dahi değmez.

Hamdolsun; bu süreçte davetin asıl muhatabı olan topluma, farklı kanallardan ulaşmaya başladık. Aynı zamanda tevhid ehlini yine tevhid ehlinden tanımaları için, her camianın vicdan sahibi insanlarıyla diyalog kurma çalışmaları başlattık. O gün bir proje olarak başlayan çalışma, bugün çok daha etkin ve kapsamlı olarak sürüyor.

Benim açımdan bireysel olarak bu sürecin en güzel hadiselerinden biri Ferid Aydın Hoca'yla tanışmaktı. İlahi kaderin sevkiyle tanıştığım Hocamızdan çok istifade ettim. İlim, ahlak, -bu toprakların ilim adamlarında kaybolmaya yüz tutmuş- kültür ve zarafet/estetik; Hocanın şahsında toplanmıştır. Pek çok dil bilmesi, ilgi alanlarının çeşitliliği, kalemle terbiye

25. Ankara iftarının ve Ankara'daki bir pazar sohbetinin engellenmesi, engellemelere karşı yaptığım konuşma nedeniyle bir hafta gözaltında tutulup serbest bırakılmam vb.

edilmiş düşünce yapısı[26], ileri yaşına rağmen çalışma azmi, vaktini kullanmadaki disiplini ve tüm toyluğumuza rağmen bize gösterdiği engin hoşgörü ve tevazu... Bunlar Ferid Aydın Hoca'nın ceffelkalem yazılabilecek bazı sıfatlarıdır. Hiç şüphesiz Hocanın, benim gibi bir ilim talebesinin şahitliğine ihtiyacı yoktur. İlmi ve ortaya koyduğu sayısız eser, onun en hayırlı şahididir. İlim talebelerine örnek olması açısından şunu söyleyebilirim: Hocayla yaptığımız oturumların büyük çoğunluğunda not tutmak durumunda kalmıştım. Zira Hocanın her söylediği not alınacak, üzerinde çalışılmayı hak eden, inci mesabesinde bilgilerdi. Allah (cc) hayırlı, sağlıklı, uzun ömür ihsan etsin.

2017 ve Sonrası

Zaman böyle ilerlerken 2017 yılının Ramazan ayında operasyona maruz kaldık. Sakarya merkezli operasyonda gözaltına alındık ve tutuklandık. O tarihten bu yana -üç buçuk yıldır- tutukluluğumuz devam ediyor. Bu süreçte yaşanan hukuksuzluklar peş peşe ve aleni oldu. Her bir hukuksuzluğa dair özel çalışma yapıldı. Hâliyle hususi bir değerlendirme yapmak lüzumsuz, malumun ilamı olur.

Bu sürecin en hayırlı yönü düzenin, Kemalistlerin ve sufilerin sistemli saldırıları ve iftiralarına rağmen daha fazla insanın uyanmasına vesile olmasıdır, diyebilirim. Bu uyanış iki kısımdır: İlki; tevhid davetine gönül veren insanların sayısındaki artıştır. Hamd ve minnet Allah'adır (cc). Yapılan aleni zulümler birçok insanın tevhidi araştırmasına, önce tevhidi kabul etmelerine, sonra tevhid davasına omuz vermek için bizimle aynı safta yer almalarına vesile oldu.

İkincisi; farklı camialardan vicdan sahibi insanların aleni zulümler karşısında dosyaları incelemeleri ve adil şahitlikte bulunmalarıdır. Bu, değişmez bir yasadır: Zulüm, temiz vicdanları uyandırır ve harekete geçirir.

Son olarak kardeşlerime önemli bir hatırlatmada bulunmak istiyorum: İslam'a gönül vermiş her insanla ilgilenmeli; genel eğitim yanında birebir eğitim vererek gelişmesine katkı sağlamalıyız. Ancak bir gerçekliği unutmamalıyız: En az üç yıllık -belirlenmiş- eğitim sürecinden sonra açık ve kesin kararlar verebilmeli, bazı sıfatlara sahip insanlarla yollarımızı ayırabilmeliyiz. Zira bazı karakterler yolun tabiatına uygun değildir. Islah veya bertaraf edilerek çözüm üretilmezse yolu uzatan, yolcuları yoran ve geriden gelenlere kötü örneklikle zarar veren "unutulmuş serseri mayınlara" dönüşürler. Düşmanların davaya verdiği zarardan daha büyük zarar verirler. Peki, kimdir bu insanlar?

- Değişime kapalı, kendi doğruları olan, alışkanlıklarıyla mutlu, donuk fikirli, önyargılı... insanlar.
- Bireysel davranan, menfaatleri söz konusu olduğunda tüm değerleri çiğneyebilen, kurallardan rahatsız olan insanlar.
- Dünya malına ve ailesine aşırı bağlı, öncelikleri ailesi ve malı olan, bu ikisi için itikadi ve menhecî kabullerinden taviz verebilen insanlar.
- Aşırı konfor düşkünü, sabit alışkanlıkları/bağımlılıkları olan, insanı değersizleştiren bağımlılıklar/alışkanlıklar için incinen ve incitebilen insanlar.

26. Sözlü geleneğin âlimleri, düşüncelerini kalemle terbiye etmediklerinden düşünme, konuşma ve amel anlamında dağınıklardır.

• Kendilerine ait gündemleri olan, fizikî mekânı kardeşleriyle paylaşsa da ruh/akıl/duygu olarak farklı mekânlarda, farklı meselelere ilgi duyan insanlar.

• Kibirlerini yenemeyen, uyarılmaktan ve nasihatten rahatsız olan, alçak davranışlar sergilemesine rağmen takdir bekleyen, kendisinde olmayan sıfatlarla övünen ve tüm bunların doğal sonucu olarak sürekli kendisiyle ilgili bahane üretip başkalarını suçlayan insanlar.

• Korkularını terbiye edemeyen, çevresine korku aşılayan, imtihan olmak istemeyen -her birimiz Allah'tan afiyet istiyoruz, ancak imtihan, tevhidî mücadelenin olmazsa olmazıdır-, hiç imtihan olmayacakmış gibi planları olan, içinde bulunduğu mücadelenin tabiatını kavramaktan aciz insanlar...

Burada yanlış anlaşılmamak için bir vurguda bulunacağım: Söylediğim özellikler insan olmamız hasebiyle her birimizde mevcuttur. Yine saydığım özellikler en iyilerimizde bile zaman zaman nüksedebilir... Kendimizi ıslah etmemize rağmen hiç ummadığımız bir yerde ayağımızı kaydırıp bizi düşürebilir... İnsanız, hata ve günah; yeme içme ve nefes alma gibi varlığımızın bir parçasıdır. Kastımız; bu özellikleriyle mutlu, bunları değiştirme niyeti olmayan, değiştirme/ıslah girişimine tepki gösteren, bu hasletlerini yaşam standardı hâline getiren insanlardır. İnsan olması hasebiyle yer yer mezkûr özellikleri sergileyen insanlar ile bu özellikleri yaşam pratiğine dönüştürmüş insanlar; eğitim ve birebir ilgilenmeyle açığa çıkar. Sonrası karar vericilerin akıl, duygu ve İslam'ın ıslah menheci hususundaki dengesini iyi kurmalarına kalmıştır.

Konuya dair bireysel bir gözlemimi paylaşmakta yarar görüyorum: Son yüzyılda, dünyanın birçok yerinde nitelikli İslami hareketler zuhur etti. Büyük işlere imza attılar ve güzel hizmetler yaptılar. Ancak bir noktadan sonra bireysel ve toplumsal ıslahta gerilemeler yaşadılar ve mücadelede mevzi kaybettiler. Zahirî sebeplere baktığımızda bunun nedeni; uğradıkları imtihanlar, gördükleri baskı ve engellemeler, öncülerin hapsedilmesi veya vefatı gibi görünüyor. Ancak, gerek birebir yaptığımız görüşmeler gerek okuduğumuz mücadele tarihi ve anı kitapları, asıl sorunun cemaatlerin iç işleyişi olduğunu gösteriyor. Şöyle ki; arkalarında çözmedikleri sorunlar ve sorunlu insanlar biriktiriyorlar. Bir yerden sonra bu sorunlar ve sorunlu insanlar öyle büyüyor ki; bellerini büküyor, yürüyecek takat bırakmıyor. Sorunlara teksif ettikleri enerji, geriden gelen yeni insanlarla ilgilenmelerine engel oluyor. Oysa bir yapıyı genç ve diri tutan temel etken, geriden gelen nitelikli insanlarla kan tazeleyip hücre yenilemesidir. Geriden gelenlerle ilgilenilmez, tüm enerji kronik rahatsızlıklara harcanırsa yüce Allah'ın doğada yarattığı kanunlar işler; yaşlanır ve ölürler... Hiç şüphesiz bireylerin bir ömrü olduğu gibi ümmetlerin de bir ömür vardır. Vade tamamlandığında ümmetler hayat/mücadele sahnesinden çekilirler. Ne tedbir alırlarsa alsınlar; yüce Allah'ın sünnetini değiştiremezler. Bizlerin de sünnetullaha kafa tutmak gibi bir düşüncesi veya böyle bir derdi yoktur. Öyleyse derdimiz nedir? Bir topluluk olarak bize bahşedilen mücadele ömrünü güzel, sağlıklı, faydalı ve bereketli şekilde; tevhid ve sünnet üzere tamamlamaktır. Hepsi bu, ötesini ummak beyhude bir beklenti olacaktır. "Def-i mefsedet, celbi maslahattan evladır."[27] kaidesince, önce zararın defedilmesine dair tavsiyede bulundum. Bir de faydayı elde etmek

27. Zararın defedilmesi, faydanın elde edilmesinden önceliklidir.

babından bir tavsiyede bulunmak istiyorum: Tevhid davasının nitelikli insanlara ihtiyacı vardır. Zira nitelik, İslami bir eğitim ve dava bilinciyle birleştiğinde, temsil edilen davayı güzelleştirir, kalite katar. Bu nedenle nerede nitelikli, bu davaya fayda sağlayacak insan varsa onlarla ilgilenin, davanıza katmaya gayret gösterin. İnsanlarla ilgilenmeye ayırdığınız zaman sermayesini dikkatli kullanın. Davanın ihtiyaç ve önceliklerini belirleyin. İnsanlarla bu öncelik ve ihtiyaçları gözeterek ilgilenin. Allah Resûlü'nün (sav) şu iki uyarısını aklınızdan çıkarmayın:

"İnsanlar yüz devenin olduğu bir topluluk gibidir. Neredeyse (uzun yola dayanıklı) bir binek bulamazsın."[28]

"İnsanlar madenler gibidir. Fıkıh/Anlayış sahibi olurlarsa İslam'da en hayırlı olanları, cahiliyede de en hayırlı olanlarıdır."[29]

Birinci hadis, nitelikli insanların sayıca az olduğunu, kendileriyle yol yürünecek değerli insanların yüzde bir, belki daha az oranda bulunduğunu belirtiyor ve dolaylı olarak seçici olmayı tavsiye ediyor. Mesele; beraber uzun yol yürüyeceğimiz nitelikli insanları tespit etmektir. İkinci hadis ise, cahiliyede kumaşı kaliteli insanların İslam'da da kaliteli insanlar olduğunu vurguluyor. Yani; derin anlayış -fıkıh- sahibi müşrikler, İslam'ı kabul ettiklerinde onu güzelce anlıyor, bilinçli bir Müslim oluyorlar. Cahiliyeden getirdikleri akıl, irade ve ahlak gibi hasletler; kavradıkları İslam'ı güzel şekilde yaşayıp temsil etmelerine vesile oluyor.

Nitelikli insanları arayıp bulmalı, onlarla ilgilenerek niteliklerini İslam için kullanmalarını sağlamalıyız. Nitelikten kastım; hangi alanda olursa olsun "güzel" sıfatlara sahip olmaktır. Güzel ahlak, bir alanda uzmanlık, tevazuyla birleşmiş soyluluk, cömertlikle birleşmiş zenginlik, akılla birleşmiş cesaret, ölçülülükle birleşmiş hitabet… gibi aklımıza gelebilecek her türlü güzel hasletlerdir.

Kitap Çalışmalarına Dair

Mektup yazan kardeşlerimiz, hâlihazırda sürmekte olan kitap çalışmalarını soruyorlar. Uzun zaman önce İlmihâl'in ilk iki cildini ve dört ayrı kavram kitabını kardeşlere teslim ettim. Şu ânda İlmihâl'in üçüncü cildini hazırlıyorum. Üçüncü cildin ilk yarısı (Zekât ve Hac) yeni yılla birlikte bitti. Şubat ayında ikinci yarıyı (Oruç ve Cenaiz) hazırlamaya başlayacağım.

Şimdilerde İlmihâl dışında iki ayrı kitap üzerine çalışıyorum. Sizlerden de dua bekliyorum. Biri, yazı içinde de temas ettiğim cezaevi imtihan sürecini anlatan çalışma; diğeri ise uzun soluklu bir proje, "öze dönüş" serisi. Hazırlığını yaptığım bölüm; bu seriye mukaddime olacak "Neden ve nasıl öze (vahye) döneriz?" sorusunun cevabı. Umuyorum Allah (cc) muvaffak kılar, hayrı kolaylaştırır.

Son Söz Yerine

Tevhid Dergisinde emeği geçen tüm kardeşlere teşekkür ediyorum; Allah (cc) razı olsun. Sevdiği ve razı olduğu amellere muvaffak kılsın. Salih amellerde sebat ve istikrar nasip etsin.

28. Buhari, 6498; Müslim, 2547
29. Buhari, 3353; Müslim, 2378

TEVHİD VE SÜNNET CEMAATİNİN TEMELLERİNİN ATILMASI VE TEVHİD DERGİSİNİN AÇILMASINA GİDEN YOL

> ...En büyük kaybeden, baskılarla bu daveti susturabileceğini zanneden Devletti. Halis Hoca tahliye edildiğinde mescidlerin ve davete kulak verenlerin sayısı katlanarak arttı. Ve 2012 yılında Tevhid Dergisinin basılmaya ve birçok ilde temsilcilikler açılmaya başlamasıyla taçlandı.

Allah (cc) kullarından, yalnızca O'na ibadet etmeleri için söz almış ve onları bunun üzerine yeryüzüne göndermiştir. Ancak insanoğlu unutkan olduğu için bu sözü ona hatırlatacak nebiler ve Kitaplar da ulaştırmıştır. Son Peygamber Muhammed'in (sav) vefatıyla geriye Allah'ın Kitabı ve Peygamber'in sünneti kalmıştır. Peygamberin vârisi olan âlimler bu iki kaynağa sarılarak Tevhid ve Sünnet davetini yeni nesillere aktarmışlardır. Allah'a (cc) hamdolsun ki O'nun davası hiçbir zaman sahipsiz kalmamış, peygamberlerin vârisleri bu davayı omuzlamışlardır.

Türkiye'de özellikle altmışlı yıllarda tercüme eserlerin yayılmasıyla beraber Tevhid ve Sünnet daveti daha da canlanmış, genç kuşaklar, üzeri örtülmeye çalışılan hakiki İslam'ı tanımaya başlamışlardır.

Halis Hoca böyle bir ortamda Mısır'da eğitim görmüş, aynı zamanda etrafındaki talebelere başta itikad olmak üzere farklı alanlarda sohbetler vermiştir. Bu sohbetleri kayıt altına alan bazı talebelerin, bunları internet ortamında yayımlamasıyla beraber Halis Hoca tevhid ehli birçok camiada tanınmaya ve sohbetleri takip edilmeye başlanmıştır.

Akabinde 2007 yılında Türkiye'ye gelen Halis Hoca internet ortamındaki derslerinden kendisini tanıyan kardeşlerle bir araya gelmiş ve onlara evlerde sohbetler vermeye başlamıştır.

Tevhid ve Sünnet daveti tağutlara kul olmayı reddettiği için sürekli hedeftedir. Allah'ı (cc) göğe hapsedip yeryüzündeki düzeni hevalarına göre kurmaya çalışan liderler bu davetin yayılmasını asla istemezler. Çünkü onların saltanatlarını sallayacak ve altüst edecek tek inanç budur. Bu sebeple bu davetin duyulmaması için hiçbir baskı çeşidini kullanmaktan çekinmezler.

Türkiye'de davet çalışması yapan tevhid ehli Müslimler de bu baskılardan paylarını almış ve almaya da devam etmektedir. Bu sebeple davet çalışmaları genellikle belirli bir çevrede ve gizli bir şekilde yürütülüyordu. Halis Hoca burada farklı bir yol izledi ve davetin en gür sesle ve meşru tüm yolların kullanılarak haykırılması gerektiğini söyledi. Şeffaflık için de çok büyük bir adım atıldı ve sohbetlerin halka açık yapılacağı mescidler Bağcılar ve Bayrampaşa ilçelerinde 2007 yılında faaliyete geçirildi.

İslam'da Mescidlerin Önemi

Allah Resûlü'nün (sav) sireti sadece tarihî bazı hadiseleri anlamak için değildir. Siyer aslında bir hareket metodudur ve dinin nasıl hâkim kılınacağını gösteren en önemli kaynaktır. Siyere baktığımızda mescidlerin hem Mekke hem de Medine Dönemi'nde çok önemli bir yere sahip olduğunu görmekteyiz. Allah Resûlü, Mekke'de o zor zamanlarda Daru'l Erkam gibi bir ortam tesis etmiş ve müminler orada Rablerine nasıl kulluk edeceklerini öğrenmişler, eğitimlerini icra etmişlerdir.

Allah Resûlü (sav) Medine'ye hicret ederken daha gideceği yere varmadan, yol üzerinde dinlendiği Kuba'da hemen mescid inşa ettirmiş, birçok badireler atlatıp vardığı Medine'de ise soluklanmadan, mescid inşa edilecek bir mekân seçmiştir. Zaten sonrasında mescidde yapılan ameller bu mekânların niçin bu kadar önemli olduğunu göstermiştir: İbadetler, istişareler, ilmî faaliyetler, düğünler, heyetlerin ağırlanması... orada yapılmış; mescid, Medinenin kalbi hâline gelmiştir.

İstanbul'un bu iki ilçesinde açılan mescidler ve halka açık yapılan sohbetler aslında Tevhid ve Sünnet daveti için bir dönüm noktasıydı. Çünkü devletin bilinçli olarak toplumdan ayırmaya, marjinalleştirmeye ve merdiven altı bir görünüm vermeye çalıştığı Tevhid ve Sünnet daveti mensupları artık herkesin gözü önündeydi. Dileyen, onları tanımak isteyen sohbetlerine katılabilir, iddiaların hakikat mi çarpıtma mı olduğunu bizzat öğrenebilirdi. Şunun altı özellikle çizilmelidir: Tevhid ve Sünnet daveti mensuplarının gizleyecek ve açıklanmasından endişe edecekleri hiçbir şey yoktur. Açık bir davetin gerektirdiği de zaten budur.

Başka bir önemli nokta ise şudur: Bir inanç ne kadar fazla dillendirilir ve kulaklarda yer ederse insanlar o kadar söylenenleri düşünmeye başlar ve tepkileri daha da normalleşir. Bu mescidlerde herkese açık bir şekilde davet yapılmaya başlayınca insanlar da bu kavramlara alıştılar ve 2021 yılına geldiğimizde YouTube gibi platformlarda onlarca farklı kişi tarafından bu kavramlar anlatılmasına; birçok camia, mescidler üzerinden davet yapmasına rağmen ilk günkü gibi bir tepki oluşmamaktadır.

Elbette ki açılan mescidler sadece halka açık sohbetler için kullanılmıyordu. Allah Resûlü'nün (sav) dizinin dibinde yetişen ve sonrasında farklı beldelere davet için giden Ashab-ı Suffa vardı. Bu mescidlerde de inançları dolayısıyla ailesinden zulüm gören ve evlerinden kovulan gençler vardı. Onlar ve onların dışındaki başka kişilere Halis Hoca her sabah namazından sonra çeşitli konularda sohbetler verirdi. Bu sohbetlerin hepsi internete yüklenerek başkalarının da istifadesine sunulurdu. Basit gibi görünen bu amel sayesinde şimdi internet ortamında insanların istifadesine sunulmuş yüzlerce sohbet olmuştur. Yazıya geçirildiğinde bir külliyat oluşturabilecek bu sohbetler, aradan yıllar geçmesine rağmen güncelliğini

Bir inanç ne kadar fazla dillendirilir ve kulaklarda yer ederse insanlar o kadar söylenenleri düşünmeye başlar ve tepkileri daha da normalleşir. Bu mescidlerde herkese açık bir şekilde davet yapılmaya başlayınca insanlar da bu kavramlara alıştılar.

korumaktadır. Aynı şekilde o sohbetlerden faydalanan birçok genç şu ân insanlara Tevhid ve Sünnet davetini ulaştıran birer ilim talebesi olmuşlardır. Bu neticelerin en önemli sebebi ise samimiyet, siyerdeki eğitim metodunu tatbik etme ve mescidlerin manevi bereketidir. O gençler dünyevi olarak elde edecekleri tüm güzellikleri ellerinin tersiyle itmiş ve belki de tek bir öğün yiyerek geçirdikleri onlarca günü bir problem olarak asla görmemişlerdir. O gün açılan mescidler, eldeki kısıtlı imkânlar seferber edilerek açılmış, ancak o samimiyetin ve ortamın getirdiği bereket sayesinde birçok kazanç elde edilmiştir.

Burada Halis Hoca için ayrı bir parantez açmak gerekir. O, ilgilendiği kişilerin sadece hocası olmamıştır. Bir abi, kardeş, yeri geldiğinde de baba olmuştur. Eğer o gençler bugün İslam davasına hizmet etmeye kendilerini adamışlarsa bu, Allah'ın (cc) lütfu ve Halis Hoca'nın fedakarlıklarıyladır. Çoğu zaman cebindeki son parasını, evindeki yemeğini bu kardeşleriyle paylaşırken onlara kendisinden sonra gelecek kişilerle nasıl ilgilenilmesi gerektiğine dair net bir miras bırakmıştır.

Bugün Allah'ın lütfuyla imkânlar genişlemiş olabilir. Artık dergi temsilciliklerimizin halıları ilk zamanlardaki gibi evlerden getirilen ev halıları nedeniyle rengârenk olmayabilir. Ya da evlerinde kalamayan gençlerimize farklı imkânlar sunulmuş olabilir. Bodrum katları yerine büyük binalar kiralıyor olabiliriz. Ne olursa olsun davetin içeriği ve hocalarımızdan aldığımız, insanlarla samimi bir ilişki kurma mirası önemini yitirmez. Bunları kaybedersek diğer imkânlar bize sadece yük olur.

Tüm Resûllerin Ortak Daveti

İnsanları İslam'a çağırdığını söyleyen tüm yapıların en başta cevaplaması gereken bazı sorular vardır: Neyi, nasıl, ne şekilde... anlatacağız? Bu soruların cevabı aslında Kitap ve sünnette bellidir. Her bir peygamberin davetinin başı, ortası ve sonunda tevhid vardır.

Bu nedenle, açılan bu mescidlerde halka açık yapılan sohbetlerin ana gündemi de Tevhid ve Sünnet idi. İnsanlar yalnızca bir ve tek olan Allah'a (cc) kulluk etmeye ve tüm tağutları reddetmeye çağrıldılar. Halis Hoca bunu sadece sohbetlerinde anlatmadı, aynı zamanda Tüm Resûllerin Ortak Daveti isimli bir kitap kaleme aldı. Bu kitabın en önemli yanı Tevhid ve Sünnet'in Kur'ân ve sünnetten delillendirilerek, vakıadan örneklerle açıklanarak ve insanların anlayabileceği bir sadelikte sunulmasıydı. Çünkü Tevhid ve Sünnet'i anlatan birçok eser vardı, lakin bu özelliklerden birisinin eksik olması nedeniyle istenen fayda hasıl olmuyordu. Allah'a (cc) hamdolsun ki bere-

ketini ihsan etmesiyle günümüze kadar on üç baskı yapan ve seksen dört bin adet basılıp dağıtılan ya da satılan bir eser oldu.

Halis Hoca, Tevhid ve Sünnet'i, davetinin merkezine koymuş ve meşru tüm yolları kullanarak insanlara ulaşmaya çalışmıştır. Devam eden süreçte Tevhid Basım Yayınevi yirmi sekiz farklı eser daha basarak yüz binlerce insanın hakiki İslam ile tanışmasını sağlamıştır.

Allah, Hakkın Galip Gelmesini İstiyorsa Batılı Ona Musallat Eder

Ve devlet açısından tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Çünkü insanlar, üstü bir şekilde örtülen İslam ile tanışmış, fıtratlarının kabul ettiği bu dine karşı yakınlık hissetmeye başlamışlardı. Sohbetlere ilgi çok büyüktü. Hem mescidlerdeki sohbetler hem de internet ortamında yayımlanan kayıtlar farklı kesimden birçok insanın dikkatini çekiyordu. Basılan eserleri okuyan insanlar yaşantılarından kareler gördükçe atalarından duydukları inançlarını daha içten sorgulamaya başlıyorlardı.

Dalga dalga yayılan bu davet çalışmalarını engellemeleri gerektiğini düşünen batıl ehli, geçmiş tağut atalarından aldıkları mirası uygulamaya geçirdi ve takvimler 2008 yılının Nisan ayını gösterdiğinde Tevhid ve Sünnet Camiasına ilk operasyon yapıldı. Otuz iki kişinin gözaltına alındığı bu operasyonda manşetler önceden hazırlanmış gibiydi. İnsanlara sadece Allah'ın dinini anlatan bu bir avuç insan, El-Kaideci olmakla suçlandılar, kitap ve ders notları dışında hiçbir şey çıkmayan evlerden patlayıcı ve silahlar çıktığı yalanını manşetlere taşıdılar, ilmî sohbetlerin yapıldığı ve halka açık mekânları hücre evi olarak lanse ettiler. Ancak emniyet, savcılık ve ilk mahkemede yapılan sorgulamalarda manşetlerdeki dezenformasyonun hiçbiri sorulmadı. Sorulan sorular, sonraki on iki yıl boyunca sorulanlarla aynıydı:

Bu devleti tağut olarak mı görüyorsunuz?

Demokrasiyi benimsiyor musunuz?

Askere gidiyor musunuz?

Anayasayı kabul ediyor musunuz?..

Halis Hoca mahkemede ifade verirken bir kez daha ders verdi ve kendisinden sonra gelecek, Tevhid ve Sünnet davetinin takipçilerine en zor zamanlarda dahi hakkı haykırmanın gerektiğini fiilî olarak göstermiş oldu. Çoğu insanın ikrah görüp tevil yaptığı bu sorulara Halis Hoca mescidlerde sohbet verir gibi cevap verdi. Çünkü ortada gizlenecek bir şey yoktu. Bu tevhidî duruş, sonraki tüm yargılamalarında da devam etti.

Elbette tağutların Tevhid ve Sünnet ehlini hapisle korkutmasının ve sipariş üzere atılan bu manşetlerin bir sebebi vardı: davetçileri ve onların takipçilerini yıldırmak, toplumu davetçilere karşı kışkırtmak. Bunun için bir örgütle yaftalamak ve günümüzün sihirbazları olan medya yoluyla insanların gözlerini boyamak, atılacak ilk adımdı. Ancak unuttukları bir gerçek vardı: Bu davanın asıl sahibi Allah'tır (cc). O, kendisine samimi bir şekilde yönelenleri sahipsiz bırakmaz. Batıl ehlinin tuzaklarını açığa çıkartacak olan da onların başına bunları geçirecek olan da O'dur. Tağutların bu gerçeği görmeleri için çok vakit gerekmedi. Halis Hoca'yı sadece sohbetlerini dinleyen ve kitaplarını okuyan insanlar bilirken bir ânda tüm

Türkiye tanımış oldu ve araştırmaya başladı. O zamandan beri de çaresizlikleri nedeniyle aynı yanlışı defalarca tekrar eden batıl ehli vesilesiyle milyonlarca insana bu davet ulaştı.

Cezaevleri: Yusuf'un Medresesi

Halis Hoca ile beraber gözaltına alınan otuz iki kişiden yirmi beşi tutuklandı. Bayrampaşa H Tipi Kapalı Cezaevinde kısa bir süre kaldıktan sonra Kandıra 1 ve 2 Nolu F Tipi Kapalı Cezaevlerine gönderildiler. İslami hareket içerisinde her bir aşama ayrı bir tecrübedir. Zindan ise bambaşka bir tecrübe mekânıdır. Çünkü insan, özgürlüğüne ve izzetine düşkündür. Cezaevlerinde bu ikisine birden pranga vurulmaya çalışılır. Tutuklu ve mahkûmların zindana bakış açıları, onların cezaevlerindeki hayatlarını ve bu mekânlarla olan ilişkilerini belirler.

Halis Hoca mescidlerdeki sohbetlerinde sadece Tevhid ve Sünnet'i anlatmıyordu. Aynı zamanda bu yola baş koyanların başına geleceklerden de bahsediyordu. Elbette zindan bu imtihanların başında geliyordu. Çünkü geçmiş peygamberler bununla tehdit edilmiş ve bizzat Yusuf Peygamber zindanda yıllarını geçirmişti.

Tevhid ve Sünnet Cemaatine mensup fertler cezaevindeki fiilleriyle bir kez daha örneklik teşkil edecek ameller ortaya koydu ve çoğu insanın zaman geçirmek için özel uğraşlar edindikleri mekânları bir eğitim yuvasına çevirdi. Dışarıda zaman olmadığı için yapamadıkları okumaları, verilen program dâhilinde tamamladılar ve Rableriyle daha fazla başbaşa kalmanın hazzını yaşadılar.

Tüm cezaevi süreçlerinde olduğu gibi bu cezaevi süreci de beraberinde birçok hayrı getirdi. Halis Hoca'nın, koğuşunda kalan kardeşlerle yaptığı derslerin yazıya geçirilmesiyle, şimdiye kadar altı baskı yapan ve yirmi üç bin adet basılan Akaid Dersleri kitabı oluşturuldu. Yine ilme meyilli olan gençlerin daha düzenli bir şekilde eğitim almalarını sağlayacak medreselerin temeli bu süreçte atıldı. Çünkü birçok yapının ayağını kaydıran sebep, vakıadan haberdar ilim ehlinin yokluğuydu. Ve Halis Hoca hem özel hem de genel olarak Müslimlerin güçleri nispetince ilim öğrenmelerine çok önem gösteriyordu.

İslami hareket, akan bir su gibidir. Önüne herhangi bir engel çıktığında orada durmaz. Yeni manevralar yapıp akmaya devam edecek bir yol bulur. Bunu yapamazsa durduğu için kokmaya başlar. Cezaevleri, İslami hareketin önünde bir engel değildir. Sadece yeni bir aşamadır. Bir engel olduğunu düşünüp sadece bu engelin kalkmasını beklemek fertlere zarar verir. Halis Hoca koğuşunda üç kişi dahi olsa onlarla hemen bir ders programı yapmış ve neticede Allah (cc) bu ameli bereketlendirip binlerce insana ulaşan bir eser meydana gelmesini dilemiştir. Sadece kendisi için değil, tutuklu tüm kardeşleri için yaptığı programlarla onların cezaevinden daha fazla faydalanmalarını sağlamıştır.

Devletin İddiası Doğru mu? El-Kaide ile Tevhid ve Sünnet Cemaatinin Bir Bağı Var mı?

Kandıra Cezaevindeki sürecin belki de en dikkat çekici yanı cezaevinde tutuklu ve mahkûm bulunan El-Kaideci kişilerle diyaloğumuz ve akabinde ortaya çıkan, şu ân dördüncü baskısı yapılmış olan Güncel İtikad Meseleleri kitabıdır. Bu kitap da 2008 yılındaki cezaevi sürecinin bereketinin bir ürünüdür.

Türkiye'de birçok kimse örgüt suçlamalarıyla yargılanmaktadır. Ancak kimse kolay kolay

örgüt mensubiyetini kabul etmemektedir. Bunun istisnalarından birisi Louai Sakka'dır. Kendisi yakalandıktan sonra El-Kaide ile bağını kabul etmiş ve örgüt adına mahkemelerde çeşitli mesajlar vermiştir.

> İslami hareket, akan bir su gibidir. Önüne herhangi bir engel çıktığında orada durmaz. Yeni manevralar yapıp akmaya devam edecek bir yol bulur. Bunu yapamazsa durduğu için kokmaya başlar. Cezaevleri, İslami hareketin önünde bir engel değildir. Sadece yeni bir aşamadır.

Halis Hoca ve arkadaşları cezaevine girdiğinde aynı cezaevinde bulunan Sakka, Tevhid ve Sünnet Cemaati mensuplarının inançlarını bildiği için onlara reddiye mahiyetinde, bol hakaretlerle süslediği bir mektup gönderdi. Bu inançlara mensup birisinin El-Kaide örgütüne bağlı olamayacağını söyleyerek, Halis Hoca ve arkadaşlarını tevbeye davet etti. Yine El-Kaide içerisinde şer'i kadı mertebesinde olan Hamid Obeysi isimli bir şahıs da inançlarımıza yönelik bir reddiye kaleme aldı. Bunun üzerine Halis Hoca bu örgütlerle zaten bir bağı olmadığını gösterircesine reddiyeye ve hakaret içerikli mektuba Güncel İtikad Meseleleri kitabıyla cevap verdi.

Böylece Devletin bizi El-Kaideci olmakla itham ettiği ve bu nedenle de cezaevine attığı bir ortamda El-Kaide'nin önemli isimlerinin bu söylemleri neticesinde Allah'ın (cc) takdiriyle iddialar en baştan çürütülmüş oldu.

Tevhid ve Sünnet Cemaati mensuplarının ilk cezaevi imtihanı 2009 yılının Mayıs ayında bitti. Her imtihanda olduğu gibi bu imtihanda da kazanan ve kaybedenler oldu. Ancak en büyük kaybeden, baskılarla bu daveti susturabileceğini zanneden Devletti. Halis Hoca tahliye edildiğinde mescidlerin ve davete kulak verenlerin sayısı katlanarak arttı. Ve 2012 yılında Tevhid Dergisinin basılmaya ve birçok ilde temsilcilikler açılmaya başlamasıyla taçlandı.

Hamd ve minnet, farkında olduğumuz ya da olmadığımız sayısız nimeti bize bahşeden Allah'adır (cc).

BEN TEVHİD DERGİSİYİM

Ben Tevhid Dergisiyim
Gecelerin ve secdelerin dudaklarında
Duayla sırlanıp ilahi iradeye emanet edilmişim
Ve yücelerden gelen izinle
Tohum olup toprağa düşmüşüm Edirne'de
Kandıra, Van, Silivri, Sincan ve Bursa hücrelerinde
Sürgün vermiş, filiz vermişim
Gölgem düşmüş seksen bir vilayetin üstüne
Yetinmemişim,
Kıtalar arasında taşımışım
Coğrafyamın mazlum ve mahzun selamını.

Ben Tevhid Dergisiyim
Üzerine ant içilmiş kalemi
Kelepçeli parmaklarımla tutmuşum
Ve başlamışım tüm mustazafların sesiyle okumaya
"Nûn"
"Ve'l kalemi ve ma yesturun"
"Nûn"
"Kaleme ve yazdıklarına andolsun ki,"
İşte o gün, adanmışım hakkın sesi olmaya
Ve husumet başlamış batılla aramda.
Kesmek için sesimi
Putlar dikilmiş karşıma
"Ya Hakk!" deyip,
Her sayımda putlar kırmışım
Şimdi elimde İbrahim'in baltası
O büyük günü beklemekteyim
Ve emanetini atam İbrahim'in
Büyük putun boynuna asmayı ümit etmekteyim.

Ben Tevhid Dergisiyim,
Orak, çekiçli bezlerle boğulmak istenmişim Kürdistan'da
Ötelerden gelen İsa'nın nefesiyle can bulmuş
Boğulmamışım.
Sonra yakıp tüm paçavraları
Ateş olup küfrün merkezlerine düşmüşüm
Taş olmuş, sopa olmuş, tekbir olmuş; direnmişim
Kurşun yemişim Amed'de
Yaralanmışım belki
Ama yıkılmamışım
Çünkü ben,
Önce gençliğini
Sonra hürriyetini
Sonra yüreğini
Mermi diye namluya sürenlerin,
Kalbinde cephanesini
Sol yanında da kalbini taşıyanların dergisiyim.

Ben Tevhid Dergisiyim,
Tevhid ağacında açmış çiçeklerden bir çiçek
Bal arıları beslemişim Muhammedi özümle
Gölgemde uyutmuşum yorulan yiğitleri
Ve bereketli göğsümde emzirmişim
Vahyin, hakikate aç çocuklarını.
Dallarımı kırmaya uzanmış
Hoyrat ve kirli eller
İddianamelere konu olmuşum
Davalar açılmış hakkımda
Budandıkça gürleşmiş
Budandıkça yeşillenmişim
Ve gülistanına davamın,
Yüz ayrı kök salmışım

Tevhid Dergisiyim ben,
Siperlerde savunmaya
Kuytularda saklanmaya
Ve kısık sesle konuşmaya
Mahkum edilmiş bir ümmetin çocuğuyum
Önce siperleri yıkmışım dualı ellerimle
Sonra en yüksek tepesine çıkmışım yurdumun
"Ya kavmi'budullahe ma lekum min ilahin ğayruh"
"Ey kavmim! Allah'a ibadet/kulluk edin. Sizin O'ndan başka (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur."
"Eni'abudullahe ve'ctenibu't tağut"
"Allah'a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının."
"Hasbunallah veni'mel vekil, ni'mel mevla ve ni'men nasir"
"Allah bize yeter, O ne güzel vekildir. Ne güzel bir Mevla/dost, ne güzel bir yardımcıdır."
Süvarisine hasret atlar ödünç almışım Adiyat suresinden.
Çatlarcasına koşan, kıvılcımlar saçan, tozu dumana katan, asil atlar
Ve diplomadan prangalarını kıran
Secdesini alnında taşıyan
Güzel tebessümlü yiğitlerle hücuma geçmişim

Tevhid Dergisiyim ben,
Rahmimde İsmailler büyütmüş
Davama adamışım
'Tevhid Çocuk' koymuşlar adımı
Zindandan okumuşlar ezanımı
Ve şimdi,
Bir Meryem dölleniyor rahmimde
Günü geldiğinde
Adayacağım mabede
Tevhid Dergisiyim ben.

BASKI VE ENGELLEMELERİN KISA TARİHİ

Tevhid Dergisi gönüllülerine yapılan operasyonları sıraladığımız bu kronolojide gözaltına alınanların büyük çoğunluğunun Tevhid Dergisi gönüllüsü olduğu dosyaları zikretmekle yetindik. Bununla birlikte Tevhid Dergisi gönüllüsü olan ve sıraladığımız dosyaların dışında sanık olarak yargılanmakta olan başka kardeşlerimizin de olduğunu hatırlatmak isteriz.

2008 İstanbul ilinde 01.04.2008 tarihinde yapılan operasyonda otuz iki kişi gözaltına alındı. Yirmi dört kişi tutuklandı ve 15.05.2009 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Dosya kapsamında dokuz kişi "silahlı terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yedi buçuk yıl cezaya çarptırıldı. İki kişinin dosyası Yargıtay tarafından bozuldu ve daha fazla ceza istendi. Dosya kapsamında iki kişinin yargılaması hâlen devam etmektedir.

2010 Konya ilinde 11.06.2010 tarihinde yapılan operasyonda on sekiz kişi gözaltına alındı. On yedi kişi tutuklandı ve 20.09.2011 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Dosya kapsamında altı kişi "silahlı terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yedi buçuk yıl cezaya çarptırıldı.

2011 İstanbul ilinde 12.04.2011 tarihinde yapılan operasyonda ve daha sonrasında birleşen dosyalar kapsamında altmış dokuz kişi gözaltına alındı. Otuz sekiz kişi tutuklandı ve 24.01.2013 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Dosya kapsamında yirmi kişi "silahlı terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yedi buçuk yıl, bir kişi ise "silahlı terör örgütünün lideri olmak" suçlamasıyla on iki buçuk yıl cezaya çarptırıldı.

2012 Van ilinde 22.02.2012 tarihinde yapılan operasyonda sekiz kişi gözaltına alındı. Bir kişi tutuklandı ve 24.04.2012 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Dosya kapsamında altı kişi "silahlı terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yedi buçuk yıl cezaya çarptırıldı.

2014 Van ilinde 14.01.2014 tarihinde yapılan operasyonda altı kişi gözaltına alındı. Altı kişi tutuklandı ve 09.10.2014 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Ancak yargılama hâlen devam etmektedir.

2015 İstanbul ilinde 26.07.2015 tarihinde yapılan operasyonda otuz bir kişi gözaltına alındı. Sekiz kişi tutuklandı ve 24.03.2016 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Ancak yargılama hâlen devam etmektedir.

2016 Bursa ilinde 10.01.2016 tarihinde yapılan operasyonda on iki kişi gözaltına alındı. Dört kişi tutuklandı ve 07.03.2016 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Dosya kapsamında dört kişi "silahlı terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yedi buçuk yıl cezaya çarptırıldı.

2017 Bursa ilinde 05.02.2017 tarihinde yapılan operasyonda sekiz kişi gözaltına alındı. Altı kişi tutuklandı ve 30.03.2017 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Dosya kapsamında bir kişi "silahlı terör örgütü propagandası yapmak" suçlamasıyla bir buçuk yıl cezaya çarptırıldı.

2017 Sakarya ilinde 29.05.2017 tarihinde yapılan operasyonda on bir kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların hepsi tutuklandı ve bir kişinin tutukluluğu hâlâ devam ediyor. Dosya kapsamında on kişi "silahlı terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yedi buçuk yıl, bir kişi ise "silahlı terör örgütünün lideri olmak" suçlamasıyla on iki buçuk yıl cezaya çarptırıldı.

2017 Ankara ilinde 24.10.2017 tarihinde yapılan operasyonda yirmi bir kişi gözaltına alındı. Altı kişi tutuklandı ve 27.02.2018 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Dosya kapsamında oniki kişi "silahlı terör örgütüne üye olmak" suçlamasıyla yedi buçuk yıl cezaya çarptırıldı.

2017 Diyarbakır ilinde 28.12.2017 tarihinde yapılan operasyonda yirmi üç kişi gözaltına alındı. Yedi kişi tutuklandı ve 03.06.2018 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Ancak yargılama hâlen devam etmektedir.

2018 Düzce ilinde 02.04.2018 tarihinde yapılan operasyonda yedi kişi gözaltına alındı. Üç kişi tutuklandı ve 13.11.2018 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Ancak yargılama hâlen devam etmektedir.

2018 İstanbul ilinde 12.12.2018 tarihinde yapılan operasyonda on iki kişi gözaltına alındı. Dokuz kişi tutuklandı ve 23.01.2020 tarihinde bu dosya kapsamında tutuklu kalmadı. Ancak yargılama hâlen devam etmektedir.

2019 Bursa ilinde 01.11.2019 tarihinde yapılan operasyonda bir kişi gözaltına alındı ve tutuklandı. 06.12.2019 tarihinde tahliye edildi ve hakkında beraat kararı verildi.

ZEMHERİDE KARDELENLER

OSMAN SADIKOĞLU
osmansadikoglu@tevhiddersleri.org

Davanın ve davetin hamisi ve hamili olan ilim ehli müminleri altı metrekarelik bir halı boyundaki hücrelerde nefessizliğe mahkûm edenler, Türkistan mazlumlarını boğup robotlaştıran Çin'in zulmüne de üç maymunları oynamakta. Tevhidin ağacını kesemediği için, getirisine (!) göz dikerek gölgesini satmaya çalışan münafıklar da aralıksız işbaşında.

Mevsimlerden kıştı, belki de bahar. Aman, zaman verdi veriyor artık zemheride soğuklar. Karlar erimiş, su yürüyordu topraklara. Mevsimler de emrolunduğu gibi dönüp deveran etmekteydi, sünnetullah gereği. Her mevsim kendi şartlarında güzeldir, bilir temiz fıtratlılar.

Mustakim yoldan savrularak karanlık dipsiz gayyâlara doğru hızla yol alanlar... Bunlar dahi -her şeyden değil, ama- herkesten daha çok sever "dava eri" sıfatını kullanmayı. Her birinin kendi kendine üretip meşruiyet arayışı ve toplu beğeni için dolaşıma soktuğu makul (!) menhecinin, konumunun, makamının, etiketinin ve dar çevrelerdeki yanıltıcı imtiyazının harareti -gökkuşağına ulaşmak cinsinden- ümitten, -saman alevi gibi yanıp sönüveren bir-aşktan ve -grup menfaatlerinin dışındaki her türlü hayırlı hizmetlerde- tembellikten ötürü yere çakıveriyor, yatağa çekiveriyor kendilerini.

Dört mevsimin zaman zaman aynı günlerde yaşandığı memleketimizde bazen dört mevsim süren zemheriler yaşanır/yaşatılır. İşte böyle dört mevsimi de kara kış olan bir devirde zemherinin son demleriydi yine. Mahkeme yoluna tutulurduk, mahkemenin yolunu neredeyse unutacakken. Yola revan edilirdik bazen beş ayda bir, bazen de yedi ayın sonunda Kandıra'dan Beşiktaş'a. Bizi yargılayacaklar ya!

Birçok sinema filmi ve tiyatro oyunu izlemiş biri olarak, yargı mekanizmasının içerisinde ve başında bulunan "yargıç" cübbesi giymiş FETÖ militanlarının duruşmalarda en fazla bir iki saat süren "ihtişam"larının sarhoşluğuyla öyle mütekebbir, mest ve mağrur bir rol kesiyorlardı ki daha evvel izlediğim aktörlere taş çıkartıyorlardı âdeta. Mahkeme duruşması denilen tiyatral gösteride "kötü adam" rolü biçilen biri olmak suretiyle asker zoruyla mecburen bu oyuna dâhil ediliyorduk birer kez, her yarım yılda.

Mevsimlerden bahardı; ama doğu, batı, Anadolu ve Trakya'da, yani her yerde zemheri vardı. Bir su fıçısının içine kaç kişi sığabilirse bir o kadarı daha sığdırılıyordu, nefes almak bile eza. Şam tarihinin görüp görebileceği en azgın tağut oğlu tağutu Esed'in işkence ve ölüm hücrelerini hatırladıkça "Ahvalimiz yine de iyi sayılır, hamdolsun Allah'a." diye teselli olurduk kendi aramızda.

Kartvizitine umduğu gibi bir sıfat bulamayanın isyanını erteleten sabrı ile hayata tutunmak için bir nefes nefha soluyamayanın sabrı neredeyse aynı kefede tutulmakta.

Davanın ve davetin hamisi ve hamili olan ilim ehli müminleri altı metrekarelik bir halı boyundaki hücrelerde nefessizliğe mahkûm edenler, Türkistan mazlumlarını boğup robotlaştıran Çin'in zulmüne de üç maymunları oynamakta. Tevhidin ağacını kesemediği için, getirisine (!) göz dikerek gölgesini satmaya çalışan münafıklar da aralıksız işbaşında.

O gün.

Evet, o gün dalgalıydı, hırçındı sanki deniz. İlk ânda anlam veremedik tabii buna. Beşiktaş'ta indik fıçılardan ve yöneltildik Kuzuluklara. Birinde değil balık istifi, et ve kemik yığını vardı devasa. Bas bariton bir böğürtü yükseldi arkalarda: "Yürüyün ileriye doğru, daha büyük bir Kuzuluk var orada!" Bizi cihet-i tevafuk istikametine yönelttiğini nereden bilsin medrese kaçkını, softa bozgunu mürid-i Fetula.

Büyük Kuzulukta da ciddi bir kalabalık vardı, ama buradakilerin sureti de sireti de bambaşka. Asaletle yeniden tanışıyordu sanki; kılıfı minareye uydururken albenili, cafcaflı ve janjanlı ambalajlarla kanunhaneden habire gönderilen putlarını dahi ifsat edenlerin karargâhı olan şu köhne bina.

Kuzgunlarla atmacalar zevkten dört köşe olur, serçelerle ebabilleri tuzaklamaya. Belli ki yine böyle bir hikâye var ortada.

Mektebinde, medresesinde olmalıyken burada görünce üzüldüm bu nazenin canlara. Bir taraftan da yitiğini yanı başında bulan yolcunun sevinç haleleri gibi bir sürur var dört yanımda.

Kapıdan içeri girecekken, yaslanıp omuzundaki sarı yıldızlara, şöyle deyivermişti Kuzuluktaki gençleri işaret ederek subay kıyafetli mürid-i hassa: "Maraba bunlar!" Dedim ki ona: "Ey komutan sıfatlı adam! Diyelim ki onlar maraba. Amma marabalıkları Allah'a... Sen de marabasın, bilirsin. Peki, senin marabalığın kime, söyler misin bana?" Dedi ki bana: "Bekleme yapma, hapishaneye döndüğümüzde bunu hatırlatırım sana!"

Gördüm, kucaklaştım mümin gençlerle burada, Kuzulukta. Gözüm hep birisini arıyordu, işte orada. Biliş, tanış idi tâ geçmiş yıllarda. Çocukluğundaki asalet de büyümüş onunla. Diğerleriyle de tanışıklığımız vardı sanki, hem de yüzyıllarca. Yaşadığım sürurun aynısını görünce onlarda, sevincimiz de kat be kat artmış; gözler dolmuş, ramak kalmış taşmaya. Hüzün ve sevinç sarmaş dolaş olmuştu bu mekânda.

Tutuklanıp zindana atıldığım sıralarda oyun ve mektep çağındaki çocuklar şimdi birer dava adamı olarak duruyorlardı karşımda. İmparatorun karşısında tevhidi haykırdıktan hemen sonra derdest edilmiş Ashab-ı Kehf gençleri gibiydiler. Her biri çatlamış birer tomurcuk gibi, aydınlık güzel günler vadetmektelerdi, davete muhatap olanlara.

Birileri sancağı bırakıp başka bayraklar sallamaya başlamıştı dışarıda. Birbirlerine, müreffeh ve ilerici (!) bir devri muştulamaktalardı bu arada.

Fakat vaad-i ilahi idi bu. Kesilmeyecek devamı, kıyamete dek. Bir fiesi de budur -inşallah- Taifetu'l Mansura:

"Ümmetimden bir taife hak üzere devam eder, üstün olmaya. Onları yardımsız bırakanlar, zarar veremezler onlara. Ve Allah'ın emri gelinceye kadar onlar bu hâl üzere devam ederler (bu yolda). "[1]

Çocuğunu şerlerden ve haşerattan korumaya çalışan bir baba misali çırpınıyordu Hoca. Gençler kümelenmiş etrafında, ağzından çıkan sözleri hece hece yutuyordu âdeta.

Maşallah... Barekallah...

Bilgili, inançlı ve kararlıydı başlarında, Hoca. Gençlere örnek bir genç idi. Motive ediyor, güveniyor ve güven veriyordu onlara.

Mütevazı ve iyi bir dinleyici idi. Açık iletişim kuruyordu ve tabilerine karşı duyarlıydı. Oldukça hızlı görünüyordu. Hız derken, öyle dar bir mekânda az zamanı etkin kullanmak anlamında.

Sinerjik bir takımın başında bulunan bir kaptandı âdeta.

Bir doğum sancısı, bir muştu ve belki de bir yeniden doğuş vardı ufukta. Bu sancak hiçbir zaman yere düşmeyecek -biiznillah- asla!

Dinledim. O kısa anlattı davasını, ben uzun anladım, anlattığını bana. Böyle güzel bir tevafuk için hamdettik El-Vedûd olan Rahmân'a. Kur'ân-ı Kerim, Resûlullah'ın (sav) sünneti ve önceki salihlerin anlayışı. Yani, Tevhid ve Sünnet'tir dava. Gaye rıza-i Bari'dir, celle ve âlâ. Hem ahirette hemde dünyada.

Tevhidden, şirkten, sünnetten ve bidatten haberdar olan birçok kimsenin içinden geçirdiklerini ve özel sohbetlerde fısıltıya benzer bir ses tonunda ve biraz da endişeyle dile getirmeye çalıştıklarını haykırıyordu her mecrada.

Her zamankinden daha hızlı geçti zaman, o gün Kuzulukta.

Günler, aylar toplandı; yılları kovaladı. Devir devran geçti, zaman durmaz, akar ya. Nice cüruflar ayrıştı, imtihanlar potasında. İleriye daima aslanlar atılmakta. Malum, değildir kahraman yalnız er kişi, bir aslan aslandır olsa da dişi. Hatice ve Esma ve Safiye (r.anhunne) ve daha niceleri... Yeniden yeşeren ümit ağacı büyüdü, dallanıp budaklandı. Ve gölgesinde tevhid çekirdekleri çatlayıp filizlendi. Bir taze biçilmiş ot, bir yeni koparılmış gül kokusu dağıldı her cenaha.

Berhudar olsun, Ali (ra) ve Fatıma'ya (r. anha) yaşıt bahadırlar.

Daveti iyi bilir ve davet ile tanınırlar. Kavgasız, gürültüsüz, nizasız. Kırmadan, ama kırılmadan da... Davet ederler, her mekân ve halükârda. Ne zaman bakıversen onlara, ya davet için faaliyet hâlindeler ya da davete hazırlıkta. Devr-i ahir ve şu hercümerç zamanında, "Kurtuluşa eren kimdir?" diye sorana, "Tevhid ve Sünnet" diye hemen gösterirler bir şaşmaz pusula.

1. Buhari, Müslim, Sevban'dan (ra)

Tevhidden, şirkten, sünnetten ve bidatten haberdar olan birçok kimsenin içinden geçirdiklerini ve özel sohbetlerde fısıltıya benzer bir ses tonunda ve biraz da endişeyle dile getirmeye çalıştıklarını haykırıyordu her mecrada.

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ اُمَّةٌ يَدْعُونَ اِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِؕ وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

"Sizin içinizden (insanları) hayra çağıran, iyiliği emreden, kötülükten alıkoyan bir topluluk olsun. Bunlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridir."[2]

Şüphesiz ki düzen ve istikrar pek mühimdir bu yolda. Önemli bir özelliğidir Taifetu'l Mansura'nın aynı zamanda. Cemaat hâlinde cehdû gayret ve itaat edilen ilim ehli bir imamet. Bu da ilahi yardım ve muvaffakiyet için olmazsa olmazlardandır. Ve dahi şer'i bir zaruret:

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللّٰهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا

"Allah'ın ipine hep beraber/topluca tutunun ve ayrılığa düşmeyin."[3]

اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِه۪ صَفًّا كَاَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ

"Şüphesiz ki Allah, kendi yolunda, kenetlenmiş bir bina gibi saf hâlinde savaşanları sever."[4]

Düstur şudur Müslimlerde: Allah için dostluk ve Allah için sevmek ve yine Allah için buğzedip Allah için kötü görmek.

Akide vesilesiyle kurulan dostluktan başka herhangi bir dostluk tanımaz son devrin "gureba"sı.

İnsanların eksilttiğini arttırmaya çalışırlar ve dahası.

Bu da müminlerin alamet-i farikası...

2. 3/Âl-i İmran, 104
3. 3/Âl-i İmran, 103
4. 61/Saff, 4

TEVHİD DERGİSİNDE YAZMAYA NASIL BAŞLADIM?

BETON BLOKLARIN VE SOĞUK DEMİRLERİN ENGELLEYEMEDİĞİ BİR KARANFİL: TEVHİD DERGİSİ

ÖZCAN YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddersleri.org

Evet, Tevhid Dergisi, davetin düşmanları tarafından inşa edilen beton blokların ve soğuk demirlerin engelleyemediği bir hareketti. İnsanların karanlık odalarda gizli gizli fısıldaşmaya dahi çekindiği hakikatlere çağıran; terk edilen ve yere bırakılan sancağı yükseklere kaldıran bir başlangıçtı Tevhid Dergisi.

Önce tomurcuklanıp sonra yeşerdiği, ardından kaynağını alıp Güneş'e benzeştiği, yaprakların köklü ağaçlara veda ettiği ve toprakla bütünleştiği bir mevsimdi. Sonbahar. Güzelliğin türlü renklerinin gözleri okşadığı bu mevsimde tomurcuklar açar mıydı? Beton ve demir yığınlarında karanfiller biter miydi?

İki oda. Karşı karşıya, ama birbirini görmeyen. Betondan müteşekkil, zerre-i miskal toprak barındırmayan bahçeleri karşılıklı. Kuş geçer de ot bitmez, yaprak düşmez. Ola ki rüzgâr getirdi, müsaade etmez tepedeki teller. Hayallere ve hayatlara pençe attığı gibi ona da bir pençe atar.

İki duvar arasında bir delik. İnsan gözü genişliğinde. Göz teması sağlanacak kadar. Sadece karşı gözü temaşa edecek kadar. Yâr ve yârenden ayrı düşenlerin beton bloklarla ayrıldıkları yer. İki oda. İki bahçe. İki ses. Ses geliyor:

— Özcan Abi!

Bu, Enes Abi'nin sesi. Pazar günü değil ki delikten karşılıklı kahve doldurup "pazar keyfi" yapalım. Başka bir şey olmalıydı.

Sese gidiyorum. Gardiyanların, gördüklerinde disiplin cezası verip betonla kapatmaması için üzerinde ahşaptan yapılmış sıkı bir tıkaç var deliğin. Çıkarıyorum:

— Selamun Aleykum.

— Aleykum Selam.

— Nasılsın abi?

— Hamdolsun abi, siz nasılsınız?

— Ben de iyiyim hamdolsun.

Bir tebessüm sadece.

— Abi, kardeşlerimiz dergi çıkaracakmış.

— Allah'a hamdolsun.

— Bizim de yazı yazmamız istendi. Konularımızı da belirlememiz...

— Hangi alanda yazsak acaba?

— Sakın siyer konusunu alayım deme abi, benim.

— Gitti güzel alan. Yapacak bir şey yok, artık biz de başka bir alan seçeriz.

Edirne F Tipinden bir tohum yükseldi. Kandıra F Tipindeki bu iki bahçeye düştü. İlk yazı ne daktilo vuruşlarıyla, ne klavyeyle, ne de dikteyle... Şen Bakkal'da satılanları aratan, diğer arkadaşları gibi olamadığı için ağlayıp akan ve daima yanında beklettiğimiz peçeteyle ucunu sildiğimiz tükenmez bir kalemle oldu.

"Bismillah!" dedim. Aklımı ve fikrimi âcizane meşgul eden bir konu vardı. Onu paylaşmıştım, tüm acemiliğime ve tereddüdüme rağmen. "İslami Hareket Şahıslara Bağlı Olan Bir Hareket Değildir" başlıklı bir yazıydı. Burada, davetin öncüleri ölse de bu davetin devam edeceğinden bahisle bazı hususlara dikkat çekmiştim. İmtihan dalgaları arasındaydık ve bu bilincin hepimizde yerleşmesi gerektiğini düşünüyordum.

Yazıyı hazırlayıp gönderdikten bir süre sonra tahliye oldum. Yazılar hazır, fakat dergi basıma gidecek aşamada değildi. Bir abi, ben ve bilgisayarla baş başaydık. Tüm zorluklarına rağmen hamdolsun, Dergimiz çıktı. Sonra kendi yazımı Dergide görünce garipsedim. Çünkü ilk defa ciddi bir yazı kaleme almıştım. Belki lise yıllarında çeşitli biyografiler ve Türkiye'deki 28 Şubat sürecinde yaşananlar üzerine yazıp çizmiştim kendimce. Fakat Dergide yayınlanacak bir yazı kaleme almamıştım. Bundan dolayı bana biraz tuhaf gelmişti.

Ardından "Allah ile Nasıl Muamele Etmelisin?" yazısı ve bir de çeviri olmak üzere iki makale daha yazmaya başladım. O dönem baskıların yoğunlaşması hasebiyle her yazımızla ilgili bir soruşturma olasılığı da vardı. Örneğin, Halis Hoca'mızın "Tağuta Kulluğun Modern Mabedleri" adlı yazısı cezaevi idaresi tarafından el konulmuştu. Biz de Hocamızın dışarıdayken yazdığı aynı paralellikteki başka bir yazısını yayımlamıştık.

Başka bir açıdan bakılırsa, o şartlar içerisinde Dergide yazı yazmanın ayrı bir heyecanı vardı. Tatlı bir telaşı. Mutluluk veren bir tedirginliği. Zaman yaklaştıkça uykum kaçardı. Acaba dört başı mamur bir şekilde yazabilecek miyim, diye. Yazıları teslim edince sanki dünyanın bütün yükü kalkmış gibi olurdu. Tabii her şeye olduğu gibi buna da alışacaktım. Hamdolsun, insana kalem ile yazmayı, beyanı öğreten Rabbimiz bunu da kolaylaştırdı.

Tevhid Dergisinin temellerinin atıldığı bu zor dönemde kendime hep şunu telkin ettim ve aklımdan çıkarmadım:

Bu davet hazıra konanların omuzlarında yükselmedi. Bugün tarih yapraklarında okunan resûller ve onların ensarları hep bedel ödediler. Bu dava ağacını; terleri ve kanlarıyla suladılar.

Kalpleri Arş-ı A'lâ'ya asılı, bedenler bu uğurda eziyet gördüler. Sarsıldılar. Fakat Allah'ın inayetiyle yıkılmadılar. Konfor hastası olanlar, dünyasını önceleyenler, bedel ödemekten kaçanlar ise dava kervanından geri kalmak suretiyle bedel ödediler. Ben de her bir kardeşimiz gibi uğrunda ödeyeceğimiz bedelleri göze alarak kökleri yerde sağlam, dalları semaya uzanan o güzel kelimeye/Kelime-i Tevhid'e daveti tercih ettim.

Davetin terk edildiği, sancağın yere bırakıldığı, korkakların gözlerini açmaya dahi korktuğu zorluk günlerinde bu sancağı yerden kaldıracak birileri elbet olacaktı: Cesaretleriyle tevhid düşmanlarının kalbini titretenler...

Eski Devlet Güvenlik Mahkemesi olarak bilinen Beşiktaş Adliyesi nezarethanesindeydik, Aralık 2011. Dokuz aylık tutukluluktan sonra ilk mahkemeye çıkacaktık. Bundan bir ay kadar evvel başka dosyadan altı yıl, üç ay hapis cezası almıştım. Farklı illerdeki F tiplerinden ağabeylerimiz ve Hocamızla buluşmanın heyecanı vardı. Kim düşünür mahkemeyi, tutukluluğu. Hocamızı gördüğümde hasretle sarılmıştım. Hasbihâlin hemen başında, "Özcan abi, ceza almışsın. Üzülme, daha yirmi senemiz var. Bu kadar kafaya da takma. Bir Nuseybe'n var, onu da evlendiririz olur biter. Önümüz daha uzun..." diye bana takılarak nükte yapmıştı. Tabii böyle gözü pek, korkusuz bir kimseyle yola çıkmışsanız size verilen cezalara, rakamlarla sindirmeye çalışmalara gülüp geçersiniz. Zira sancak bir defa cesaretli ellerle hakkıyla kaldırıldığı zaman, indirilmeye çalışılsa da, darbeler vurulsa da geriden gelen yiğitler aynı şevkle daha yükseklere kaldırırlar.

Mute Gazvesi'ndeki hadise bu konuya örnektir: Zeyd ibni Harise daha savaşın başında şehit düşünce kumanda Cafer ibni Ebu Talib'e geçti. Sağ eli kesilen Cafer, sancağı sol eline aldı, sol eli de kesilince iki koluyla göğsü arasında tuttu; fakat bir mızrak darbesiyle şehit oldu. Onun ardından sancağı Abdullah ibni Revaha aldı. Bir süre sonra o da şehit düştü. İslam davetinin sancağını tutmuş isek, ona sıkıca sarılmalı ve sancağı sımsıkı tutan, davasına inanmış gözü pek muvahhidlerle yola çıkmalıyız.

Evet, Tevhid Dergisi, davetin düşmanları tarafından inşa edilen beton blokların ve soğuk demirlerin engelleyemediği bir hareketti.

İnsanların karanlık odalarda gizli gizli fısıldaşmaya dahi çekindiği hakikatlere çağıran; terk edilen ve yere bırakılan sancağı yükseklere kaldıran bir başlangıçtı Tevhid Dergisi.

Tohumu zindanda atılan ve bugün dünyanın dört bir yanında filizlenen, Müslimlerin gözünü aydın kılan bir hareket hâline geldi.

Hamd ve minnet Allah'adır.

TEVHİD VE SÜNNET MÜCADELESİNDE YENİ BİR SOLUK: TEVHİD DERGİSİ

ENES YELGÜN
enesyelgun@tevhiddersleri.org

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Tevhid ve Sünnet Camiası 2007 yılından bu yana inanç ve amel yönünden insanları hakka çağıran bir topluluktur. Bu süreçte davete icabet eden birçok insan oldu. Davetin daha geniş kitlelere ulaşması ile beraber başta Halis Hoca olmak üzere birçok kardeşimiz gözaltına alındı ve tutuklandı.

Tağutların cezaevlerini kullanarak yapmak istedikleri, yıldırma politikasını en üst seviyeye çıkartmak ve insanları davet yapmaktan uzaklaştırmaktır. Camiamıza da bu amaçla yapılan saldırılar hamdolsun ki bekleneni vermedi. Cezaevi süreçleri bizim için birçok hayrı da beraberinde getirdi. 2011 yılının Nisan ayında yapılan operasyon ve akabindeki tutuklamalarla başlayan süreç de Tevhid Dergisinin doğmasına vesile oldu.

Aslında ne yazık ki cezaevlerine bakış açımız sorunlu. Özgürken Allah'ın (cc) dinine hizmet etmemiz gerektiğini söylüyor ve birbirimize bunu öğütlüyoruz, ancak cezaevlerine girdiğimizde ne yapacağımıza dair bir yol haritamız yok. Ve çoğunlukla cezaevlerini vakit geçirilmesi gereken mekânlar olarak görüyoruz. Hâlbuki kulluğun her daim olması gerektiğini Kur'ân ve sünnetten öğreniyor, selefimizin hayatından okuyoruz. Onların cezaevi imtihanında ne yaptıklarını, oradaki çalışmalarıyla da bizlere örnek olduklarına şahitlik ediyoruz. Hizmeti zihnimizdeki kalıplarla algılıyor, kulluğumuzu parçalara böldüğümüz için hayatımızın her ânına şamil kılamıyoruz.

Yine İslami çalışmalar için birçok yolu kullanmak gerektiğini de biliyor, ama çeşitli bahaneler öne sürerek elimizdekilerle yetiniyoruz. Yeni vesilelere, meşru araçlara yönelmekten kendimizi mahrum bırakıyoruz. Dahası, bir yenilik olduğunda buna kuşkulu gözlerle bakıyoruz.

Bu sorunları bilen ve Kandıra Cezaevindeyken Tevhid Dergisinde yayımlanmaya başlayan siyer yazılarım ile ben de bu hayırdan pay sahibi olmaya çalıştım. Hamdolsun.

2012 yılından günümüze kadar Tevhid Dergisi olarak zorlu pek çok süreçten geçtik. 100. sayıya ulaştığımız bu ayda, gelinen bu noktada Hocamızın ve Dergimizin arka planında çalışan kardeşlerimizin emeği çok büyüktür. Allah (cc) amellerini kabul etsin ve onları razı olduğu kullarından kılsın.

Bize düşen de bu hizmetin devam etmesi için çaba göstermek ve meşru yeni yollar ile davetin daha farklı kitlelere ulaşması için azimli olmaktır. Çaba bizden, başarı Allah'tandır (cc).

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

İLMİN KÂĞIDA NAKŞEDİLMESİ

ENES DOĞAN
enesdogan@tevhiddersleri.org

Rabbimize duamız, yazdıklarımdan hem dünyada hem de ahirette bizi faydalandırması, Tevhid ve Sünnet davasına az da olsa bir katkı sağlaması ve Tevhid Dergisini daha birçok hayra muvvaffak kılmasıdır. Rabbim bizi faydalı ilme ve salih amele muvaffak eylesin.

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Tevhid Medresesinde okuyorken hocalarımız, gördüğümüz derslerden bir konu verir, o konu etrafında araştırma yapmamızı ister ve kendi cümlelerimizle yazmamızı tavsiye ederlerdi. Böylece ilk yazılarımı yazmaya başlamıştım.

Bilgileri toplamak, tertiplemek ve kendi cümlelerinizle kaleme almak bu alanda gelişmek için önemli adımlardır. En önemlisi de bu alanda tecrübeli olanlardan yazınıza dair bir değerlendirme istemektir. Yabancısı olduğunuz ve henüz adımlamaya başladığınız bir yolu çok öncelerden adımlamış olanların tavsiyeleri yolunuzu kısaltmanızı, tamamlayacağınız eksik noktaları çabuk keşfetmenizi sağlar.

Yazdığım yazıları Tevhid Dergisiyle paylaşıyordum. İlk yazım 2015 yılında "Cemaatin Manası ve Önemi" başlığıyla Dergimizin ekim sayısında yayımlandı. Yazımın Dergimizde yayımlanacağı hiç aklıma gelmemişti. Hem çok şaşırmış ve mutlu olmuştum hem de beni teşvik etmişti.

Bu dönemlerde yazdığım birkaç yazım daha Dergimizde yayımlandı.

İlerleyen zamanlarda Halis Hoca'mız, Abdulaziz Ez-Zemzemi'nin "Manzumetu't Tefsir" ismindeki nazmını şerh etmeye başladı. Rutin derslerin dışında başladığımız bu ders çok ilgimi çekmişti. Murat Hoca'mızın daha önce Dergimizde yazdığı Kavaidu'l Erba' silsilesinden esinlenerek Manzumetu't Tefsir derslerini kaleme almayı düşündüm.

Niyetimi Halis Hoca'mıza açtım. Bana bazı tavsiyelerde bulundu ve örnek olması açısından bir bölüm yazmamı istedi. Üç sayfalık bir bölüm yazdım. Hocamız yazıyı inceledikten sonra

yazmam hususunda beni teşvik etti. Sonraki yazılarımda da tavsiye ve düzeltilerini eksik etmedi. Böylece Ulumu'l Kur'ân'a yönelik ilk yazım, 2016 yılının Aralık ayında çıkmaya başladı. Yazdığım her metni Hocamıza iletiyordum.

2017 yılının Ramazan ayına geldiğimizde Hocamızın Sakarya'da katıldığı bir yemek davetinin "IŞİD'in Örgüt Toplantısı" olarak lanse edilmesinin akabinde Hocamız tutuklandı. Rabbim hayırlısıyla Hocamızı ehline ve sevdiklerine kavuştursun. Mükâfatlarını hem dünyada hem ahirette kat kat fazlasıyla versin. Allahumme âmin...

Bana bazı tavsiyelerde bulundu ve örnek olması açısından bir bölüm yazmamı istedi. Üç sayfalık bir bölüm yazdım. Hocamız yazıyı inceledikten sonra yazmam hususunda beni teşvik etti. Sonraki yazılarımda da tavsiye ve düzeltilerini eksik etmedi.

Bu elim hadiseden sonra Hocamızın yazılarımı okuyup değerlendirebilmesi için cezaevine göndermeye başladım. Onun teşvik ve tavsiyeleriyle yazı son hâlini alıyor ve sonra Tevhid Dergisinde yayımlanıyordu. 2018 yılının Ağustos ayına kadar on dört makale yayımlandı. Sonrasında yoğunluk nedeniyle ara vermem gerekmişti. Uzun süren bir aranın ardından şimdilerde sünnetin dindeki yeri ve sünnet etrafındaki şüphelere dair başladığım yazı silsilesiyle Dergimizde yazmaya devam ediyorum.

Son olarak, 100. sayısına ulaşan Tevhid Dergisini tebrik ediyor ve gelecekte uzun ve bereketli bir yayın hayatı sürmesini Rabbimden diliyorum.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

SORUMLULUK BİLİNCİYLE YAZMAK

EMRE ACAR
emreacar@tevhiddersleri.org

> ...Yazarlık sadece yazı yazmak değildi. Bilakis yazarlık, yazılarla insanların duygularına, hayallerine, yaşamlarına ulaşmak; onlara yol göstermek ve doğru olanı işaret etmekti. En önemlisi ise okunduğu zaman anlaşılacak şekilde akıcı ve kolay bir üslup ile yazabilmekti.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Rabbim bizleri nimete şükreden, dinine hizmet eden ve hayra muvaffak kıldığı kullarından eylesin. Allahumme âmin.

Kıymetli Kardeşim,

Müsaaden olursa sana yazı yazma serüvenimden bahsetmek isterim.

Her öğrencide olduğu gibi benim de yazı yazma serüvenim, kompozisyon yazmakla başlamıştı. Okul dönemimde "damlaya damlaya göl olur", "sakla samanı, gelir zamanı", "bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim" gibi atasözleri üzerinden kompozisyon yazmışlığım oldu. Hamdolsun okul dönemimden sonraki eğitim/medrese sürecimde de buna benzer yazı yazma çalışmalarım olmuştu. En son, "Türkiye'de Davetin Önündeki Engeller Nelerdir?" başlıklı bir konu üzerine yazı yazmıştım.

Yirmi yaşlarındayken Tevhid Dergisinde düzenli olarak nasihat bahsiyle ilgili yazılar yazmaya başladım. Yazı yazmam teklif edildiğinde hem sevinmiş hem de tedirginlik yaşamıştım. Sevinmiştim, çünkü bu benim için bir hayır kapısı ve davama hizmet olacaktı. Bu yönüyle çok mutlu olmuştum.

Tedirginliğimin sebebi ise "İslam'ın bana yüklediği bu sorumluluğun hakkını verebilecek miyim?" korkusuydu. Çünkü yazarlık sadece yazı yazmak değildi. Bilakis yazarlık, yazılarla insanların duygularına, hayallerine, yaşamlarına ulaşmak; onlara yol göstermek ve doğru olanı işaret etmekti. En önemlisi ise okunduğu zaman anlaşılacak şekilde akıcı ve kolay bir üslup ile yazabilmekti.

Bu noktaları düşündükçe ve hayırdan alıkoyan şeytanın vesvesesi de üstüne eklendiğinde huzursuzluğum daha çok artıyordu. Hamdolsun ki Halis Hoca'mız -Allah ondan razı olsun, esaret bağını çözsün, bize hep önder oldu- iradem güçlendirecek, şeytanın vesveselerinden uzaklaştıracak nasihatlerde bulundu.

İlk yazımı yazarken çok heyecanlıydım. Yazımı yazıyor, okuyor, sonra "Olmadı." deyip siliyor ve tekrar yazıyordum. Bu şekilde silip yazma durumum çok olmuştu. Şimdi o zamanları hatırlarken bile o tatlı gerginliği yaşıyorum. Rabbime hamdolsun ki bu heyecanım devam ediyor. Her yazımda okuyucularla sılayırahim yapmanın ve muhabbet etmenin duygularını yaşıyorum.

İlk yazımı yazarken çok heyecanlıydım. Yazımı yazıyor, okuyor, sonra "Olmadı." deyip siliyor ve tekrar yazıyordum. Bu şekilde silip yazma durumum çok olmuştu. Şimdi o zamanları hatırlarken bile o tatlı gerginliği yaşıyorum.

Bu konuda yazılarımda bana yol gösteren, düzelten hocalarıma ve kardeşlerime teşekkür ediyorum. Onların vesilesiyle bilmediklerimi öğreniyor, eksik kaldığım alanları tamamlıyorum. Şunu anlamış oldum ki kaygılar, üzerine gidilip azmedildikçe aşılabiliyor. Başlamadan, vesveselerle şeytana yol vermemek gerekir. Başladıktan sonra ise Allah, El-Alîm olandır.

Sözlerime son verirken seni Allah'a emanet ediyor, senin için Rabbimden hayır diliyorum.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

HAYATIMIZ YAZI!

KEREM ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddersleri.org

İslami bir dergide yazı yazıyor olmak, yazar için aynı zamanda büyük bir sorumluluktur. Çünkü böylesi büyük bir misyonun mümessili olan bir dergide yazar; konu olarak moda, spor, tanıtım, reklam, sanat, yemek ve el işleri gibi konuları değil, okuyucunun doğru istikamette bilinçlenmesi ve zihninin berraklaşması için bilgi, birikim ve tecrübelerini paylaşmaktadır.

Özellikle inanç, fikir ve ideoloji temelli yayın yapan dergi, düzenli aralıklarla çıkan itikadi ve fikrî bir yayıncılık ürünüdür. Dergiciliğin bunun haricinde "genel dergi" statüsünde oldukça geniş bir yelpazesi vardır. İslami dergiyi bu anlamda okuyucu kitlesi ve okuyucu kitlesinin ilgi alanında olan kimseler için bir davet, tebliğ, tebyin ve hüccet özelliğini haiz olarak tanımlamak mümkündür.

Gözlerini on yıllar öncesine kıyasla olağanüstü denebilecek ölçüde ulaşım ve iletişim imkânları içerisinde açan yeni kuşak gençlerin, geçmiş dönemlerdeki İslami dergilerin, fertlerin ve toplumun bilinçlenmesindeki etkisini tam olarak idrak edemeyecekleri muhakkaktır.

Hapishane imtihanında dar bir mekânda olduğumuz zamana tevafuk etti Tevhid Dergisinin yayın hayatına başlaması. Ocak 2012 tarihindeki ilk sayısı, sonradan gerçek anlamda azaba dönüşen ve o dönem Arap tağutlarının/diktatörlüklerinin temelli yıkılabileceği ümitlerini yeniden canlandıran sürece ilk sayfasında yer vererek, Arap Baharı başlığıyla çıkmıştı dergi.

Bir kıvılcımla ateş yerine dönen Arap coğrafyasındaki tağuti düzenler ve onların ağababaları statükonun devamı için karın ağrıları çekerken Ekim 2011'de Van'da yüzlerce kişinin ölümüne ve binlerce kişinin de yaralanmasına sebep olan büyük bir deprem yaşanmıştı. 2011 Kasım ayıydı ve Tevhid Dergisinin ilk sayısının hazırlık çalışmalarının yapıldığı dönemdi. Deprem gibi büyük musibetler yaşandığında insanların çoğunun kalpleri rikkatlenir. Hemen hemen herkes böylesi afetlerde kurtuluş ümidi olarak Allah'a yönelir ve tek melce ve mencenin Allah (cc) olduğunu bilir. Bu tür durumlarda kimi bedensel, ama çoğunlukla ruhsal travmaya maruz kalır insanlar. Hayatın anlamı ve amacına dair tevhid inancına davete ve nasihate en uygun olan hâllerdir.

Daha önce 17 Ağustos 1999 depremini yaşamış biri olarak o ânlarda bir kimsenin ihtiyaç duyabileceği en önemli şeyin giyecek, barınak gibi şeylerden ziyade sahih bir inanç, yani selim bir kalp ve kişinin geride bıraktığı hayat -ki hayatı âdeta film şeridi gibi gözlerinin önünden akıverir- arşivinde kayıtlı salih ameller olduğu hakikati daha acıtıcı bir şekilde hatırlatır kendisini.

İşte ilk yazıyı da bu türden hayati bir ihtiyaca binaen almıştım kaleme. Daha önce dergi gibi süreli bir yayın organında düzenli ve sürekli bir yazı geçmişim yoktu. Fakat daha önceki süreçte içinde bulunduğum şartlarda yoğun denebilecek şekilde el yazısıyla yazılı bilgi üretme pozisyonunda bulunuyor olmak, bana dergide yazmayı kolaylaştırıcı bir unsur oldu.

Dergi yazarı yazdığı makaleyi en verimli, anlaşılır ve istifade edilebilir bir surette okuyucuya takdim etmeye çalışmalıdır. Diğer tarafta dergi yazarı olarak kendisini geliştirmek ve donanımını arttırmak zorundadır. Böyle yapmaması hâlinde birkaç sayı sonra kaleme alacağı makale malumun ilamı ve marufun tekrarı olarak okuyucuda ilk ânda kekremsi bir tat bırakırken sonrasında ise tahammülfersa bir bezginliğe sebep olur.

Yazı yazarken yayımlanmış yazılı metinlerin doğrusuyla yanlışıyla kalıcı eserler olduğu/olabileceği gerçeğini hep göz önünde bulundurmak gerekir. Bu sebeple kısa ya da uzun herhangi bir metni yazdıktan sonra nihai olarak "tamamdır" demekten kaçınmalı ve eser mümkün olabilecek en iyi kıvama geldikten sonra okuyucuya sunulmalıdır.

Kişi yaptığı işlerle maruf ve meşhur olur. O hâlde güç yetirilebildiği ölçüde dünyada izzet ve ahirette de saadet vesilesi olacak hayırlı ve güzel çalışmalarla zamanın her ânını Kıyamet Günü'nde kişinin lehinde şahitlik edecek bir hüccete dönüştürmek mecburiyetimiz vardır. Bu da salih bir çevrede ve sadık dostlar arasında mümkün ve dahi kolay olur, biiznillah.

Bizler ihsan üzere bir gayreti ortaya koyduğumuzda muvaffakiyetin Allah'tan (cc) olduğu şuurunu her daim canlı tutmalıyız.

Sadık dostlarla daha nice menzillere...

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِق۪ينَ

"Ey iman edenler! Allah'tan korkup sakının ve sadıklarla beraber olun!"[1]

1. 9/Tevbe, 119

SANCIYLA DOĞMAK

MAHİ
mahi@tevhiddersleri.org

Onlar... Onlara nasıl ulaşacaktık? Bir yolu olmalıydı. "Biliyorum." dedi içimizden biri. "Bunun yolunu biliyorum: Derdimizi yazacağız. Gelemeyenlere ulaştıracağız."

Bir bedeni meydana getiren dokulardık biz. Sessizce işleyen bir hayatımız vardı, ufak tefek sorumluluklarımız... Sonra bir gün aramızdan biri hastalandı. Gerçi buna hastalık demek pek doğru olmaz. Şöyle diyelim: Bir derdi vardı, bir sancısı...

Zamanla bu sancı hepimizi sardı. Bir şeyler yapmalı, bu sancıyı durdurmalıydık.

"Hayır, hayır!" dedi ağrıyı çekenimiz, "Sancı durmamalı. Bu sancı bizim yol göstericimiz olmalı. Bizi ataletten, bencillikten, duyarsızlıktan kurtarmalı."

Peki, ne yapmalı? Derdimizle dertlenecek yol arkadaşları edinmeli. Bu sancıyla yürüyecek, onunla değişecek, değiştirecek, hem kendine hem çevresine hayat olabilecek yol arkadaşları...

Başladık anlatmaya, davetimizi pak gönüllerle paylaşmaya.

Duyan geldi. Derdimizle dertlendi.

Gün geçtikçe büyüdük, güçlendik. Her birimiz bu bedenin azâları oluverdik.

Gelmek iyiydi, güzeldi de; ya gelemeyenler? Onlar... Onlara nasıl ulaşacaktık? Bir yolu olmalıydı.

"Biliyorum." dedi içimizden biri. "Bunun yolunu biliyorum: Derdimizi yazacağız. Gelemeyenlere ulaştıracağız."

Başta imkânsız gibiydi. Zor geldi. Adım attıkça zorluklar kolaylaşıverdi.

Şimdi geriye doğru bakıyorum da... Tam dokuz yıl önceydi...

YAZARAK DERTLEŞMEK

ÖMER AKDUMAN
omerakduman@tevhiddersleri.org

...Derdi olan insanlar, "yazar"lar. Çünkü sahabenin bilincini ve derdini başta öz benliğimize nakşetmek, diğer taraftan asrımıza taşımak sorumluluğu elbette çağımızın en gözde eğitim, öğretim ve iletişim araçlarından olan yazıyı kullanmayı gerektirir.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam ederim.

Yazı bir eğitim, öğretim, iletişim ve propaganda aracıdır. Tarihte yazının kullanımını ihtiyaçlar şekillendirmiş, haberleşme için kullanıldığı gibi eğitim ve öğretim için de kullanılmıştır. Günümüzde ise durum daha farklıdır. Yazı, hayatın her alanında kullanılan bir ihtiyaca dönüşmüş ve yazısız bir hayat düşünülemez olmuştur.

İslam'ın yazıya bakış açısı biz Müslimler için önemlidir. "O ki; kalemle (yazmayı) öğretendir."[1] diye başlayan vahiy, "Kaleme ve yazdıklarına andolsun..."[2] şeklinde devam eder. Başta Kur'ân-ı Kerim olmak üzere sünnetin ve İslam tarihinin bize yazı yoluyla nakledilmesi de bu meselenin pratik yönünü ifade eder.

Yazmaya başladığım ilk zamanlarda şer'i olarak yazının ehemmiyeti hususunda yeteri kadar bilgi sahibi değildim. Ancak asrımızda iletişim, davet, propaganda, eğitim ve öğretim için kullanılan temel araçlardan birisi olması nedeniyle muhtelif zaman ve durumlarda yazılar kaleme almaya çalışıyordum.

Öncesinde farklı yazım deneyimlerimin olduğunu ifade ettikten sonra benim için dönüm noktası olarak hatırladığım bir anımı paylaşmak istiyorum: Halis Bayancuk Hoca'mızdan pratik Arapça dersleri alıyorduk. Bir gün Halis Hoca'nın işi çıkmış olacak ki o gün dersin olmayacağına dair haber göndermişti. Bununla birlikte ders saatinde herkesin bir konu bulup yazmasını istemişti. Biz de ders saatinde oturduk, bir şeyler yazıyoruz. Daha doğru

1. 96/Alak, 4
2. 68/Kalem, 1

> ...Yazacak konu bulamamak, bilgi ve deneyim eksikliğinden kaynaklanıyordu. Aynı zamanda ben yazılmamış bir konuyu yazmak zorunda da değildim. Yazılmış olanları yeni bir üslupla kaleme alabilirdim.

bir ifade ile yazmaya çalışıyoruz. Dergide o zamanlar yazan bazı abilerimiz vardı. Onlara gösterip fikir sorduk, biraz yardım almaya çalıştık. Yazmaya yeni başlayanlar için yazı yazmanın ne kadar zor olduğunu bu deneyimi yaşamış olan insanlara anlatmama gerek yok sanırım. Hangi konuyu seçeceğimizden, nasıl başlayacağımıza, kuracağımız cümlelere kadar zorlanıyorduk. Ne kadar çaba harcasak da tecrübesizdik ve yazılarımız acemiceydi. İlk defa yemek yapan birisinin yemeğini bir aşçı nasıl değerlendirirse ortaya çıkardığımız metin de bu şekilde değerlendirilebilirdi.

Nihayet arkadaşlarım gibi ben de yazımı tamamlamıştım. Yazılarımızı teslim ettik. Aradan geçen kısa bir vaktin ardından her ay yazı yazmam istenmişti. Ayda bir yazı teslim edecek ve böylece kendimi geliştirecektim. Öyle de yaptık ve gerçekten benim için faydalı oldu. Ancak yazacağım konuyu bulmakta zorlandığımı gördüm bir müddet sonra. Neden konu bulmakta zorlanıyordum? Bu sorumun cevabını uzun zaman sonra idrak ettim. Anladım ki yazacak konu bulamamak, bilgi ve deneyim eksikliğinden kaynaklanıyordu. Aynı zamanda ben yazılmamış bir konuyu yazmak zorunda da değildim. Yazılmış olanları yeni bir üslupla kaleme alabilirdim. Zira bir yazarın ifade ettiği gibi, yazı yazmanın iki amacı olabilirdi: Önceden yazılmamış bir şeyi yazmak veya önceden yazılmış bir şeyi yeniden, başka şekilde yazmak. İkinci seçenek üzerinden zorlanarak da olsa yazı yolculuğuna başladım.

Aradan belki altı yedi sene geçti. Hâlâ yazmaya devam ediyorum. Biliyorum ki derdi olan insanlar, "yazar"lar. Çünkü sahabenin bilincini ve derdini başta öz benliğimize nakşetmek, diğer taraftan asrımıza taşımak sorumluluğu elbette çağımızın en gözde eğitim, öğretim ve iletişim araçlarından olan yazıyı kullanmayı gerektirir.

Şunu da biliyorum; yazıyorum ve güzel, daha güzel yazmak için uğraşmam gerekiyor. Rabbimiz (cc) hayırlı ve bereketli bir ömür nasip ederse -duamız budur- yaşadıkça, okudukça, araştırdıkça tecrübe edineceğiz. Tecrübe edindikçe davaya hizmet etmeye, bu amaç için yazıyı kullanmaya da devam edeceğiz. Rabbimiz muvaffak kılsın. Çünkü başarı yalnız O'ndandır. Başarmak yalnız O'nun içindir.

Selamet ve sağlıcakla kalın.

TEVHİD DERGİSİYLE NASIL TANIŞTIM?

ÇİN'DEKİ IRAKLI

YUNUS ÇELİK

Adam çok hararetli bir şekilde; boşuna namaz kıldığımızı ve müşrik olduğumuz için namazımızın ve amellerimizin boşa gideceğini söylüyordu. Evet, yanlış duymamıştım. Biz müşriktik adamın anlattıklarına göre...

Allah'ın Adıyla,

Hamd; bütün taşkınlıklarına, günah üstüne günah işlemelerine ve Rablerini unutup kendilerini dünya hayatına kaptırmalarına rağmen onlara merhamet edip onların hidayet bulması için fırsat üstüne fırsat sunan Allah'a (cc) mahsustur.

Bütün salât ve selamlar O'nun (cc) nebisi ve resûlü olan Muhammed Mustafa'nın (sav) üzerine olsun.

Öncelikle beni karanlıklardan; çıkmazlardan; günahlardan; fısk, fücur ve masiyetlerle dolu bir hayattan kurtarıp vahyin aydınlığına, tevhid güneşiyle aydınlanmaya, tevbeye ve aslıma; yani İslam'a dönmem için bana fırsat veren, beni hidayet eden âlemlerin Rabbi olan Allah'a (cc) hamd-u senalar olsun.

Şüphesiz ki O'nun (cc) rahmeti ve merhameti olmasaydı helak olanlardan ve bedbaht olmuş olacaktım.

Rabbim, bize hidayet ettiğin gibi, bizi hidayet üzere sabit kıl ve canımızı Müslim olarak al. Allahumme âmin.

Her şey, Çin'in Yiwu şehrinde cuma namazı kılmak için gittiğimiz mescidde bir Iraklının bizi tekfir etmesiyle başlamıştı...

Yıl 2013, bir sonbahar mevsiminin son demleri... Antalya'da turizm sektörüne hizmet veren ve hediyelik eşya toptancısı olan bir firmada çalışıyordum. Satış ve pazarlama elemanıydım. Antalya ve çevre ilçelerine hediyelik eşya dağıtımı yapar, turistlerin hangi hediyelik eşyaya rağbet ettiklerini, hangi ürünlerin daha çok satıldığını iyi analiz ederdim.

Çalıştığım işyeri benim bu özelliğimi fark etmiş, benden daha fazla yararlanabilmek için bir teklifte bulunmuşlardı.

Bire bir satışla ilgilendiğim için hem fiyatların bilgisi hakkında hem de hangi ürünlerin satılıp satılmayacağı konusunda daha faydalı olacağını düşünmüş olmalıydılar ki işyeri yetkilileri, onlarla beraber Çin'e ürün almak için gitme teklifinde bulundular. Bunun Allah'ın (cc) izniyle hayırlı olacağını düşündüm ve onlarla gitmeye karar verdim.

Yaklaşık bir ay kadar Çin'de kaldık. İlk bir iki hafta ürün alma, sipariş verme gibi işler nedeniyle yoğun bir tempo içine girmiştik. Orada kaldığımız son iki haftada ise sipariş verdiğimiz ürünleri teslim almayı ve konteynerlere yükleyip yola çıkmayı bekledik.

O son iki hafta içerisinde boş zamanım olduğu için gündüzleri geziyor, Çinlilerin hayatlarına bakıyor, onların yaşam tarzlarını bizim yaşam tarzımıza göre karşılaştırıyor, düşünüyor ve tefekkür ediyordum. İslam'a ait hiçbir görüntünün olmadığı, ezanların okunmadığı, Allah'a (cc) herhangi bir ibadetin yapılmadığı ve bununla beraber nimet üstüne nimetin bulunduğu bu memleket üzerinde düşünüp duruyordum.

Kimi zaman Müslüman bir ülkede (!), Türkiye'de yaşadığımı ve namaz, oruç, zekât gibi amellerle Allah'a (cc) kulluk yaptığımı düşünerek, bana bahşettiği bu nimetler için Rabbime hamdediyordum.

Orada geçirdiğim süre içerisinde iki defa cuma namazını kılmak için gittiğimiz altı katlı bir binanın teras katında mescid hâline getirilmiş yere bir gün yine cuma namazını kılmak için gitmiştik. Daha önceki iki hafta içerisinde fark ettiğim ve tesirinde kaldığım çok önemli bir durum vardı. İmam, Fâtiha Suresi'ni okuduktan sonra cemaatin sesli bir şekilde "Âmin." demesi... İlk kez böyle bir şeye şahit oluyordum ve çok etkilenmiştim. Tüylerim diken diken olmuştu. O nasıl bir gür ses ve içten gelen bir "Âmin." deyişti öyle. İlk defa bir namazdan haz almış ve kendimi tabiri caizse sanki Peygamber'in (sav) ashabıyla aynı safta hissetmiştim. Keşke hep cuma olsa ve bu namazı tekrar kılıp bu heyecanı tekrar yaşasam diye düşünüyordum...

Namaz bitmiş, tesbihat yapıyorduk. Beni şaşırtan yeni bir durumla daha karşı karşıyaydım. Türkiye'de olduğu gibi müezzin herkese toplu bir şekilde tesbihat çektirmiyor, herkes kendi tesbihatını çekiyordu.

Gelelim asıl meseleye, beni can evimden vuran olaya... Beni hakkı aramaya sevk eden sebebe... Rabbimi, niçin yaratıldığımı ve şimdiye kadar boş yaşadığımı anladığım o âna...

Aynı safta namaz kıldığımız Iraklı bir kişi bizim patronlarla koyu bir muhabbete girmiş, biraz tartışma kokan bir havada karşılıklı konuşuyorlardı. Tabii İngilizce konuştukları için anlamıyordum. Lakin bizim abi, adamın ne demek istediğini bana tercüme ediyordu.

Adam çok hararetli bir şekilde; boşuna namaz kıldığımızı ve müşrik olduğumuz için namazımızın ve amellerimizin boşa gideceğini söylüyordu. Evet, yanlış duymamıştım. Biz müşriktik adamın anlattıklarına göre...

Öncelikle nereden geldiğimizi sormuş, "Türkiye'den." deyince de; ülkemizin laik bir ülke olduğunu söylemişti. Müşrik! Değişik bir kelime, daha önce çok duyduğum; ancak üzerinde hiç durmadığım bir kelime, müşrik!

Nasıl olurdu, biz nasıl müşrik/kâfir olabilirdik?..

Biz "Lailaheillallah" diyen, Allah'a (cc) kulluk eden bir topluluktuk. Ülkemizin lideri Müslüman'dı; namaz kılan, İsrail'e rest çeken biriydi. Filistin'e yardım ediyorduk. Suriyelilere sınırlarımızı açmıştık. Dünyanın her tarafındaki Müslümanlara, mazlumlara yardım ediyorduk. Ülkemizin her tarafı camilerle doluydu. Her yerde ezan sesleri vardı. Nasıl olur da bu adam bize müşrik/kâfir muamelesi yapardı!

Hem de bunu bize söylerken aynı safta Allah'ın (cc) emrettiği bir ibadeti yerine getirmek için oradaydık. Bu adam bilmiyordu ve bize (Türkiye'ye) kıskançlığından öyle söylüyor, diye düşünmüş, bizim abiden kendisine şunları söylemesi için ricada bulunmuştum: "Biz elhamdulillah Müslüman'ız. Müslüman'ız ki burada namaz kılıyoruz. Ülkemizin lideri Müslüman'dır, Müslümanlara yardım ediyoruz, ülkemizin %99'u Müslüman'dır. Siz ne yapıyorsunuz? Saddam'ı sattınız! Ülkenizi ABD'ye teslim ettiniz! Ülkenizde cezaevlerinde kadınlara tecavüz ediliyor! Siz bu hâldeyken bize mi kâfir/müşrik diyorsunuz?" diyerek, biraz durumu kabul edememe ve Allah'a (cc) sığınıyorum, biraz da kibirle birlikte adamı terslemek istemiştim...

Çıktık oradan, kaldığımız otele gittik. Lakin kafam allak bullak olmuştu. Nasıl olur da müşrik/kâfir olurduk?

Bu duygu ve düşünceler içerisinde kalan günlerimi de tamamlamış, Türkiye'ye dönmüştüm.

Birkaç gün geçtikten sonra bu konuyu araştırma işine girmiştim. Öncelikle kime gideceğimi, kimden bu konuları tam olarak öğrenebileceğimi düşündüm. Sofilere yöneldim, bir ay kadar onların dergâhına gidip geldim. Dinimi öğrenmek istediğimi, gerçekten İslam'ın bütün emir ve yasaklarını öğrenmek/anlamak, yaşamak istediğimi söyledim...

Tabii doğal olarak tevbe almak, zikir, hatme ve rabıta gibi meselelerle başladık öğrenmeye. Bunların içerisinde yapamadığım tek şey, rabıta idi. Bir türlü istenileni yapamıyordum. Fıtratım kabul etmiyordu. Nasıl olurdu? Nasıl şeyhin beni gördüğünü, iki kaşının ortasından süt aktığını ve kalbimde günahlardan dolayı biriken duman gibi karartıyı temizleyebildiğini düşünebilirdim...

Zaten çok kalamadım onların yanında. Kaldığım süre içerisinde bırakın dinimizden bir şey öğrenmeyi, "Elifba"yı dahi öğrenememiştim. Sorularıma cevap bulamıyordum, tam bir İslam görüntüsü yoktu onlarda... Söylediklerinin ve yaptıklarının Kur'ân ve sünnette bir örneği yoktu. Hayali bir dindi sadece... Bunların anlattıklarını yaptığımda, Allah'a (cc) kulluk noktasında beni tatmin etmiyordu.

Ayrılmıştım, onlara gitmiyordum artık. Birkaç defa aramalarına rağmen gitmedim, sonunda onlar da aramayı bıraktılar.

Tekrar dönmüştüm başa... Biz neden müşriktik? Tekrar arayışa girmiştim. O dönem, 2013-2014 zamanları, Ortadoğu'da savaşın çok kızıştığı bir dönemdi. Kur'ân'dan ayet okuyan okuyanaydı... İlk kez o zaman tevhid ve tağut kelimelerini duymuştum. Üstelik, üstüne basıla basıla bu konulara değiniliyordu. Meğer biz ne çok şey bilmiyormuşuz!

Bu konulara meyilli birine derdimi anlatmıştım. Adamın bizi tekfir ettiğini, bize kâfir/müşrik dediğini söyledim. Ben, "Öyle şey olmaz." diye bir cevap beklerken ondan; adamın haklı

olduğunu, toplumun şirk üzere olduğu için müşrik/kâfir olduğunu işitmekle üzerime kaynar suların akması bir oldu. Abi susmuyor, meseleyi detaylıca anlatıyordu. Şirk koştuğumuz için amellerin boşa gideceğini, tevbe edip İslam'a dönmediğimiz sürece sonumuzun ateş olacağını söylüyordu. Dinledim, dinledim ve büyük bir sabırla sonuna kadar bekledim. Sonra sordum: Ben bu dediklerini, nereden, nasıl öğrenebilirdim? Öncelikle mealiyle birlikte Kur'ân okumamı, sonra da bir hoca önererek onu dinlememi tavsiye etmişti. Zaten Türkiye'de dini hakkıyla anlatan yalnızca birkaç hocanın olduğunu söylemişti…

Evet, önerdiği o hoca, Halis Hoca'ydı. Subhanallah! Bu nasıl güzel bir hitabet ve konuları çekinmeden, korkmadan anlatmaktı öyle… İlk kez kendilerine değil, Allah'a (cc) davet eden birini görmüştüm. Gece gündüz anlattıklarını dinliyor, bahsettiği ayetleri ve meseleleri Kur'ân'dan ve internet üzerinden araştırıyordum.

Hakkı duydukça kalbimde ve ruhumda baharlar açıyor, vahyin verdiği enerjiyle hayata bakışım değişiyor, anlam kazanıyordu. Yaklaşık bir yıl boyunca dinledim. Elhamdulillah, tevhidi kabul etmiş ve tağutu inkâr etmiştim. Bazı meselelerde eksiktim. Lakin onlar da öncelik sırasında biraz geride kalıyordu…

Yaptığım işi bırakmıştım. Turistlere figür, heykel, put gibi nesneler satacak değildim bu saatten sonra… Bir kamyon almış, nakliye işine girmiştim.

Evlenmek için memleketime dönmüş, kendime basit usul denilecek bir nakliye firması açmıştım. Memlekette nakliye işiyle uğraşıyor, boş kaldığım zamanlarda da ofiste Halis Hoca'yı dinliyordum. Bilmediğim bütün konuları öğrenmeye çalışıyordum. Bir gün ofisin yanında bulunan bir binanın altındaki taziye evinde, bir tanıdığımızın taziyesi vardı. Bir abi yemek yemek için beni taziye evine davet etmişti.

Taziyeye karşı olduğumu belirtince de "Arka bölümdeki odada yemek yiyip gidersin." demişti. Gittim. Yemek yerken, Fâtiha okunması için hoca efendi, "El-Fâtiha!" diye seslendi. Tabii ben yemek yemeye devam ettim. Ölülere Fâtiha ya da Kur'ân'dan herhangi bir bölüm okunmayacağını öğrenmiştim, elhamdulillah.

Orada bulunan bir abi niçin Fatiha okumadığımı sordu. Sebebini açıklamama rağmen, alaycı bir tavırla karşılık vererek, beni oraya davet eden abiye, ne dediğimi bilmediğimi, delirdiğimi söyledi. Lakin hiç beklemediğim bir şekilde o abi bana destek vermişti, söylediklerimi tasdik ediyordu. Şaşırmıştım! Nereden biliyordu bu meseleyi? Bu meseleler üzerine biraz konuşunca bana, "Tevhid Dergisini mi arıyorsun?" diye sordu. Büyük bir heyecanla "Evet!" deyince Tevhid Dergisinin burada her hafta düzenli olarak seminerleri olduğunu söyledi.

Subhanallah bu nasıl bir rahmet, bu nasıl bir nimetti…

Rabbim bana her yerden kapılar açıyor, güzellikler nasip ediyordu. Birkaç gün sonra haftalık seminerin olduğu gün, büyük bir heyecan ve aceleyle gittim. İlk önce bir hoca ders anlattı. Sonra çay faslı ve din üzerine sohbetlerin olduğu halkalar oluşturulmuştu.

Subhanallah! Tekrar şaşırıyordum! Her halkada tevhid sesleri yükseliyor, tağut kavramı anlatılıyor ve şirk meselelerine değiniliyordu. Kimse şeyhini övmüyor, sesli zikir çekmiyor, hatme diye bir muhabbetten bahsetmiyordu. Allah'ım, bu nasıl bir güzellikti! O gün hiç

bitmesin istedim. Hele ki yatsı namazı kılınırken, o yüksek sesli "Âmin." demek yok mu, bir başka güzellik katmıştı geceye...

O günden sonra dinimi öğrenmeye, cahiliyeyi terk etmeye ve bana öğretilen ilimle Rabbime daha anlamlı ve istekli kulluk etmeye başlamıştım.

Rabbim, bana yardımcı olan, bildiği hakkı benimle paylaşan ve beni de hakka davet eden, başta Halis Hoca olmak üzere, tevhid ehli tüm abi ve kardeşlerimizden razı olsun; ayaklarımızı dini üzere sabit kısın.

Rabbim, bizlere İslam olmayı, İslam üzere yaşamayı ve İslam üzere can vermeyi nasip etsin.

Rabbim, bizleri bu dünyada Kur'ân ve sünnet çatısı altında bir arada topladığı gibi ahirette de hamd sancağı altında toplasın.

Rabbim, sıkıntısı olan kardeşlerimizin sıkıntılarını gidersin.

Rabbim, bir beklenti içerisinde olan kardeşlerimizin beklentilerine, dualarına hayır üzere icabet etsin.

Rabbim, başta Halis Hoca olmak üzere, dünyanın herhangi bir yerinde esir olan tüm kardeşlerimizin esaret bağlarını çözsün ve olanları zalimlerin elinden kurtarsın.

Bütün sıkıntılarımıza rağmen bizi hidayete eriştiren, hakkı duymamızı nasip eden, bütün hamd ve övgülerin yalnızca kendisine yapıldığı, kullarına karşı çok merhametli ve âlemlerin Rabbi olan Allah'a (cc) hamdolsun...

Selam ve dua ile...

ARAYIŞ

AMED YAŞAR

...Zira Rabbim bana yetmeliydi. Hem neden düzenli Risale okunuyor da düzenli Kur'ân okunmuyordu? Bu düşünceler içerisindeyken aylar geçti de içimdeki boşluk bir türlü geçmedi. Kafa karıştıran sorulara cevap veren felsefik "abiler" içimdeki dağınıklığı bir türlü toparlayamadılar.

Demir kokan sistemin dayattığı paslanmış prangalar altında omuzlarımıza basılmanın tadını (!) çıkarıyorduk. Yerel sömürülerden sıkılmış, global sömürü sistemlerinin "kurumsal" canavarıyla tanışmıştık. Sabah akşam bize verilen imkânları konuşur dururduk. El-Hak, bize bakıyorlardı ama... En azından ülkenin "ben yiyeyim de kim açlıktan ölüyorsa ölsün" zihniyetinden biraz olsun kurtulmuşlardı. Bize de yediriyorlardı. Tabii pastanın dibini...

Her ne kadar gâvur olsalar da vadettikleri hakları yerine getiriyorlardı. Alnımızın teri kurumadan maaşımız yatardı, hatta maaşlar bankaların kapalı olması hasebiyle sonraki aya sarkacaksa hafta sonuna kalmaz cumadan hesaba yatırırlardı. Altı ayda bir çift maaş, altı metreye sekiz metre civarında bir konteyner kulübesi -içinde biz mühendisler için mikrodalga bile vardı- veriyorlardı. Ayrıca söz sahibiydik koca şantiyede. Koca şantiye dedim, çünkü 2.000 kişilik bir baraj şantiyesinde şeftik. Devasa demir kütleleri bizim gözetimimizde durmadan işleniyor, emrimiz demiri kesiyordu... Bize mevki vermişlerdi. Hem boş zamanlarımız pek az olsa da aktivite alanları oluşturmuşlardı: Bilardo, PlayStation, dart, masa tenisi, basketbol sahası, kamelyalar...

Kişisel ve fiziksel ihtiyaçlarımızı biz düşünmeden onlar hazırlıyor, gereğinden fazla alakadar oluyorlardı. Ayrıca güvenlik tedbirleri de had safhadaydı -Bingöl sınırlarında PKK çokça yol keserdi o zamanlar-; güvenlik görevlileri, güvenlik amirleri, çelik yelekler... Tüm bunları düşününce sanki Abraham Maslow'dan ders almış gibiydi bu Avusturyalılar. Her şey görünürde çok güzeldi, ta ki 2016 yılının sonbahar ayına kadar...

Dünyevi ihtiyaçlarımın karşılanıyor oluşu, boş vakitlerimi bile nasıl dolduracağıma karar verilmesi ve her şeyin cafcaflı görünüşü beni içten içe ürkütüyordu. Bunun sebebini bilmi-

yordum. Dışında süsün, içinde pisliğin olduğu bir tabloyu andırıyordu manzara. Her ne kadar çabalasam da bir türlü onların eğlendiği gibi eğlenemiyordum. Gâvur milleti iyi eğleniyordu ama... Bu ecnebilerle zaman geçirmek birçok mühendis arkadaşımıza güzel görünse de ben daha çok iş vakitlerinde onlarla bir arada oluyor, teknik meseleler üzerine konuşuyordum. Zaman geçiyor, vakit aleyhime akıyordu. Aylar ayları, yıllar yılları yiyor; zihnimdeki boşluksa durmadan benliğimi kemiriyordu.

Bir sonbahar gecesi, konteyner tipi odamda, masamın üzerinde duran bilgisayara bakıyordum. Yanıp sönen imlecin ritmik hareketi beni sakinleştirmiş, şimdiye döndürmüştü. Zihnimdeki sorularla baş başa kalmıştım. Kendimle yüzleşmek için bir fırsattı... Parmaklarım klavyenin silik tuşları üzerinde usul usul gezindi: "Kader...?" Sadece o kadar yazdım. Gerisini YouTube sitesinin yapay zekâsı tamamladı. "Bunu mu demek istediniz: Kader yazılmış mıdır?" tarzında bir sürü sonuç sundu önüme. Birine tıklayıp izlemeye koyuldum. Karşıma o kadar çok farklı grup ve topluluk ismi geldi ki şaşırıp kalmıştım. İzledikçe izledim, dinledikçe dinledim... En sonunda kafama yatan bir cevabın Risale-i Nur adlı kitapta olduğunu gördüm. Buradan sonrası biraz tempolu geçti...

Hafta sonu hemen gidip sormaya, soruşturmaya başladım. Birkaç tane kitap almaya karar verdim, "Sözler" adında bir kitap da vardı aralarında. Şantiyeye döndüm. Ellerimdeki kitapları kısa sürede bitirdim. Bitmeyen tek kitap "Sözler"di. Risale-i Nur serisinden olan bu kitabı okumak için önce anlamam gerekiyordu. Velhasıl, bu kitabı anlayanların olup olmadığını merak ettim Bingöl taraflarında. En son Elazığ'da genç bir grubun olduğunu öğrendim. Onlarla tanışmak için gittiğimde çok heyecanlıydım. Artık her hafta sonu işim bittiğinde Elazığ'a gider, onların sohbetlerine katılırdım.

Günler günleri kovaladı... Sohbetlerinde sürekli olarak Allah'ın varlığına deliller, meleklerin gerçek olduğunu ispatlamak için dil dökmeler, öldükten sonra dirilmenin katiyen olacağına dair göndermeler... Dışarıda insanlara davet yapmaları, durmadan ateist avlamaları, içki içen kişilere iyiliği emretmeleri... Tüm bunlar güzel geliyordu bana, fakat eksik olan bazı hususlar vardı. Ya da bazı şeyler çok fazlaydı. Peygamberimizin (sav), "Sözler, sihir gibidir." uyarısını bilmeden önceydi bu... Elimden geldiğince Risale okuyor, günlük okumalarımı eksiksiz yapmaya çalışıyordum.

"Günde 10 sayfa Risale okumalısınız!" der dururlardı. Okurdum. Fakat onlardan farklı olarak okumayı eksik etmediğim bir kitap daha vardı: Kur'ân-ı Kerim! Bazen onlarla bir arada olduğumuzda onlara örneklik teşkil etme babından yanlarında Kur'ân okurdum. Örneklik diyorum, çünkü iki üç ay gibi kısa bir sürede Risalelerin çoğunu okumuş, anlamıştım. Bana kürsüde yer vermişlerdi. Rabbim anlattıklarımdan dolayı beni affetsin...

Kur'ân okumalarım düzenliydi. Sonra fark ettim ki aslında Kur'ân okuduğumda başka kitaplara ihtiyaç duymuyorum. Allah (cc) hüccetini de hikmetini de orada açıklıyordu. Bu, Risalelerden ilk soğumam olmuştu. Fakat mühendis olmam hasebiyle bana güveniyorlardı. Hem her kesimden insanların onlara tabi olduğunu göstermek için de arada sırada beni gösteriyorlardı.

Bir sohbet akşamı oturmuş, kürsüdeki anlatıcıyı dinliyordum. Bahsettiği şeyler tefekküre

yönelikti. Ottan, böcekten örnek veriyor, masadaki elmadan Allah'ın varlığına delil getiriyordu. İşte o ânlardan bir ândı ki zihnimde şöyle bir soru belirdi: "Eğer biz hakkı anlatıyorsak neden kimse bize karşı durmuyor?" Bu düşüncenin bende uyandırdığı hâletiruhiye resmen zihnimi uyuşturmuştu: "Acaba biz hak üzere miydik?" Bu düşünceler içerisinde o gece Bingöl'deki şantiyeye döndüm. Yol boyunca "Hak nerededir? Nasıl bilinir?" sorularıyla baş başa kaldım. Koca bir okyanusta tek başına kalmış bir balık gibiydim. Küçük bir balık, okyanusu nasıl anlayabilirdi ki?

Sonrası daha da hızlı ilerlemeye başladı. Kafam karışık, ama insanları da davet etmekten geri durmuyordum. Şantiyedeki işçilere bir gün düzenlemiştim. Mühendis birkaç arkadaş da geliyordu. Ne ben bir delil aktarabiliyordum ne de gariplerim bana bir soru soracak kadar bilgililerdi. Tüm delillerimiz mantık kaideleri üzerineydi. "Bu böyleyse kesin şu da şöyledir..."

Allah (cc) beni affetsin, rahmetine dâhil etsin.

Bu dönemde yıllık izin istemiş, umreye gitmek için başvuruda bulunmuştum. Aktif bir genç Risale-i Nur yapılanmasıyla umre hazırlığı içerisindeydim. Bu toplandığımız günleri düzenli bir şekilde yapmaya çalışıyordum. Sonuçta insanlara "din" anlatıyordum. Bu günlerden bir gün mühendis bir arkadaşımın sorusuyla tüm benliğim değişti. Karanlığın yerini aydınlık, boşluğun yerini muhabbet alacaktı: "Ebu Hanzala Hoca'yı tanıyor musun? Bir de Timurtaş Hoca var, ona da bir bak derim."

Bunu söyleyen mühendis arkadaşım, bizimle beraber farklı bir firmada görev yapıyordu. Belli ki tevhidi biliyordu. Fakat nedense bana anlatmamıştı.

Odama döndüğümde ilk işim söylediği kişileri araştırmak oldu. Halis Hoca'yı dinledikçe dinledim. Fakat soru işaretlerim vardı. Şüphelerim vardı. Bu süreç üç dört ayı buldu. O süre zarfında umreye gitmiştim. Hoca'yı tasdik ediyor, amel için çabalıyordum; fakat örnek bir şahsiyet göremediğim için her şey sadece teoride kalıyordu. Daha sonra kısa kesitleri bırakıp tefsir derslerini izlemeye koyuldum.

Çok geçmeden bunların da yetmediğini fark ettim. Bulunduğum yere en yakın temsilcilik Diyarbakır'daydı. Bunu öğrendiğimde çok sevinmiştim. Tabii sadece kitabevi vardı... Biz de bu arkadaşımla Diyarbakır'daki kitabevine gittik. İngilizce bildiğimizi, yardım etmek istediğimizi ilettik. O sırada içeriye bana çok güzel örneklik teşkil edecek bir şahsiyet girdi. Aslında pek uzun kalamayacaktı. Bir poşet bırakıp gidecekti. Bizi görünce, Bağlar Sokağı'nda duran araçtaki abiye park etmesini söyledi. Mütebessimdi. Kendisiyle tanıştık, o kısacık sohbette bile kendisinden çok şey öğrenmiştim. Zaman geçti, süreç de bu şekilde ilerledi.

Daha sonra işim Ordu'ya taşınınca ben de bırakıp Müslimlere yakın olmak için Mardin'e döndüm. Diyarbakır'a gidip geliyordum. Evlenince de Van'a yerleştim. Hâlâ da Tevhid ve Sünnet Cemaatinin seminerlerine katılır, dergilerini takip ederim. Buna vesile olan herkese teşekkür ediyor, Eş-Şekûr olan Allah'ın onlara da ikram etmesini temenni ediyorum.

ASRIMIZIN MUSAB'LARI

FATİH SARIGÜL

...Bana, "Sen tağutun okulunda böyle okumaya devam et!" şeklinde bir serzenişte bulundu. Ben de şaşkınlık içerisinde, "Tağut mu, ne tağutu, o da ne?" gibi sorular sormuştum. Bana, "O kadar okuyorsun, asıl şuradaki kitapları oku ve şu dersleri dinle de bir faydasını göresin." demişti. Hayatımın dönüm noktası diyebileceğim kitap ve derslerdi onlar...

2008 yılının Nisan ayı başlarıydı. Üniversitede ev arkadaşlarımla beraber televizyonda öğlen haberlerini izliyorduk. Cahiliye döneminde de mütedeyyin bir çevrede yetişmem sebebiyle İslami hassasiyetlerim olduğu gibi İslami haberler de ilgimi çekiyordu. Haber bülteninde bir El-Kaide operasyonu olduğu heyecanlı bir şekilde anlatılıyordu. Biraz daha dikkatli izlemeye başladığımda haber videosunda verilen kişilerin, büyüdüğüm semtteki kimisi mahalle kimisi okul arkadaşım olması beni çok şaşırtmıştı. Önceleri onlarla beraber birkaç mescide gitmişliğimiz olmuştu, fakat haberde El-Kaide ismiyle verildiğini görünce afallamıştım. Çünkü hepsi iyi gençlerdi. Daha sonra öğrendim ki Halis Hoca da bizim büyüdüğümüz mahalleye taşınmış ve bu arkadaş çevremle dersler yapmaya başlamış. Böyle olunca da birkaç ay sonra gözaltına alınmışlar. Haber videosu devam ederken arkadaşlarım tek tek kameranın önünden geçtiğinde ben de onların isimlerini tek tek sayıyordum. Kendime geldiğimde ev arkadaşlarımın bana nasıl baktıklarını hâlâ unutamıyorum.

2008 yılının final sınavlarını bitirmiş ve İstanbul'a ailemin yanına dönmüştüm. Hem kariyer hem de eğitim odaklı hazırladığım bir dizi programım vardı. Allah rahmet etsin, abim bir gün bana, "Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. Ben de okulu bitirmeyi ve eğitimime devam etmeyi hedeflediğimi belirttim. Bana, "Sen tağutun okulunda böyle okumaya devam et!" şeklinde bir serzenişte bulundu. Ben de şaşkınlık içerisinde, "Tağut mu, ne tağutu, o da ne?" gibi sorular sormuştum. Bana, "O kadar okuyorsun, asıl şuradaki kitapları oku ve şu dersleri dinle de bir faydasını göresin." demişti. Hayatımın dönüm noktası diyebileceğim kitap ve derslerdi onlar... Bir yandan kitap okuyor, zihnimde İslam dininin asıl mesajının ne olduğunu kavramaya çalışıyor; diğer yandan da otobüste, yolda, evde, bulabildiğim her

fırsatta Halis Hoca'nın derslerini dinliyor ve notlar alıyordum. Allah'a hamdolsun ki Halis Hoca'yla beraber cezaevine giren birkaç arkadaşım belli bir zaman sonra tahliye edilmişti. Hem Hocayı hem de davetini onlardan dinleme fırsatım oldu.

> ...Ben kendisiyle şahsen tanışmamıştım. Bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine kendisine müstear bir isimle kısa bir mektup yazdım. Açıkçası mektubuma bir cevap beklemiyordum. Belli bir süre sonra Halis Hoca bana bir buçuk sayfalık bir mektupla cevap vermişti. Tanımadığı, görmediği bir kişiye.

Arkadaş grubumdan herkes, Halis Hoca'yı görmüştü fakat ben kendisiyle şahsen tanışmamıştım. Bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine kendisine müstear bir isimle kısa bir mektup yazdım. Açıkçası mektubuma bir cevap beklemiyordum. Belli bir süre sonra Halis Hoca bana bir buçuk sayfalık bir mektupla cevap vermişti. Tanımadığı, görmediği bir kişiye... Bu beni çok şaşırtmış ve memnun etmişti. Mektubun içerisindeki samimiyeti ve nasihatleri ise çok değerliydi. Bunun akabinde birkaç mektup alışverişimiz daha oldu. Daha sonra Hocamız 2009 yılının Mayıs ayında tahliye edildi.

Tahliye haberini boyacı bir abinin yanında çalışırken almış ve çok sevinmiştik. O dönemler sakallılara özel bir ilgi (!) nedeniyle iş vermedikleri için mecburen iş sahibi abilerimizin yanında çalışıyorduk. Genel olarak hem maddi anlamda çok sıkıntı çektiğimiz hem de ailelerimizin -özellikle Müslim olduktan sonra- bu konuda hiç yardımda bulunmadığı zamanlardı. Halis Hoca tahliye olduktan sonra kendisini ziyaret etmek istiyordum, ama o günlerde iyi sayılabilecek kıyafetime o sabah iş esnasında boya bulaştırmıştım. Bir yandan evime bir cadde uzaklıkta oturan Halis Hoca'ya geçmiş olsun demek istiyor, diğer yandan da iyi bir kıyafetim olmadığı için o ortama girmekten çekiniyordum. Belki mübalağa ettiğimi düşünebilirsiniz, ancak durum gerçekten de böyleydi. Bu düşünceler arasında karar verip -sanırım sokakta bir daha asla öyle gezemeyeceğim şeyleri- üzerime giyinip çıktım. Halis Hoca'nın evinin kapısına gelmiştim ama utancımdan yukarı çıkamamış, merdivenlerde oturmuştum. Bir süre sonra eskiden de tanıdığım bir abi yanıma yanaşarak, "Hocayı gördün mü?" diye sordu. Ben de "Yok, görmedim." dedim. "Neden burada bekliyorsun? Herkes yukarıda, sen de çıksana." dedi. Ben de "Üstümdeki bu kıyafetlerle çıkmak istemiyorum, ayıp olur." dedim. Bana, "Dert ettiğin şeye bak, Hoca böyle şeylere bakmaz. Sen git, Hocayı gör." demişti. Onun verdiği destekle yukarı çıkıp zili çaldım. Kapıyı Halis Hoca açmıştı, içerisi çok kalabalıktı. Beni içeri buyur ettikten sonra ayaküstü, "Hoş geldin abi, ben seni çıkaramadım, ismin neydi?" diye sordu. Ben de kalabalık içerisinde mektupta tanıştığımızı sessizce ima ettim. Bana "Tamam, şimdi hatırladım. Geç bakalım, seninle daha konuşacağız." diyerek beni içeriye buyur etti. Gerçekten de ne kıyafetimi kınamış ne de bir şey söylemiş, samimi bir şekilde içeri davet etmişti. "Seninle daha konuşacağız." demesi beni ayrıca memnun etmişti. Bu tanışmamızdan sonra

onu evinde, arabada, cezaevi görüşünde, mescidde, medresede, çalışma ofisinde pek çok kez gördüm. Birçok mecliste kendisiyle konuşma fırsatım olmuştu hem de iyi kıyafetlerle... Allah (cc) onu esaretten hayırlı bir şekilde kurtarsın.

❇ ❇ ❇

Tevhidi öğrenmeden önce İslami hassasiyetlerimizin oluşu, özellikle de arkadaş çevremizin Müslim olması bize hidayet noktasında vesile olmuştu. 2008-2009 yılı hem akideyi yeni öğrendiğimiz hem de cehaleti mazeret kılmaya çalışan cahillerin çevremizde fitne tohumları ektiği bir dönemdi. O zamanlar etrafımızda meseleler hakkında çokça konuşan, ama iş konuşulanları sahaya dökmeye geldiğinde kendi arzularını ve dünyalıklarını önceleyen insanları da müşahede ediyorduk. Ortalık fikir karmaşası içerisinde kavruluyorken Halis Hoca'mız ve arkadaşları disiplinli ve düzenli ilmî çalışmalara devam ediyordu. Bu insanlar meselelere insanın kalbini ve zihnini mutmain kılan delillerle yaklaşıyordu. Anlattıkları ilkeleri bizzat hayatlarında tatbik etmeye çalışıyor ve İslami dava için ter döküyorlardı. Meseleleri etraflıca tetkik ediyor ve rastgele konuşmuyorlardı. Birbirinden bağımsız bir şekilde değil, hep birlikte bir düzen ve uyum içinde çalışıyorlardı. Bu da benim dikkatimi çekmişti. Şayet İslam dini mükemmelse -ki öyleydi- o davaya yakışan amel ve emeklerin en güzel şekilde yapılması gerekiyordu. Tüm bunları düşünerek bu çalışmalara gönüllü olmaya karar verdim.

Allah'ın (cc) Halis Hoca ve diğer abiler vesilesiyle bana hidayette bulunması en önemli nimetti benim için.

Cahiliyeden ayrıldığımda başka hoca ve gruplarıyla muhatap olmadan direkt Halis Hoca ve arkadaşlarıyla tanışmam, benim için çok kıymetli bir nimet.

Konuştuğu ve yaşadığı aynı olan bir hocamın olması, büyük bir nimet.

Halis Hoca vesilesiyle dinimi öğrenebileceğim bir mekân nasip olması ve çok değerli dava arkadaşlarına sahip olmak ayrı bir nimet.

Hem akideyi hem ahlakı hem de Nebevi bir menhec üzere İslam dinine hizmet etmeyi bu topluluktan öğrendim, öğrenmeye de devam ediyorum. Bu da değerli bir nimet.

Bu topluluğun zor günlerini de rahat günlerini de gördüm. Şüphesiz ki her dönemde onlarla bir arada aynı safta olmam -Allah'ın (cc) izniyle olmaya devam edeceğim- üzerimde devam eden bir nimet...

DİSKO SAHİBİNDEN TEVHİD DAVETÇİSİNE

ALİ ALTINTAŞ

...Abilere neden tartıştıklarını sorduğumuzda bize; yönetimin yalnızca Allah'a ait olması gerektiğini, Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenlerin ve oy kullananların kâfir/müşrik olduklarını anlattılar. Bizlere broşür verdiler.

Es-Selamu Aleykum,

Ben cahiliyemde gazinolarda, müzikhollerde garsonluk ve müdürlük yaptım. Daha sonraları kendim işyerimi açtım. Son olarak Sefaköy'de bir müzikhol diskoyu kiraladım. Açılış günü polis baskınında, daha önce işlediğim yaralama suçu nedeniyle tutuklanıp cezaevine götürüldüm. Cezaevinden çıktığımda kiraladığım işyerinin sahibi öldürülmüş, işyeri tamamen kapatılmıştı. Denetimde tanıdığım bir arkadaşla kahvede buluşup çay içtik. Daha sonra yemek yemek için dışarı çıktık. Bir caminin önünden geçerken yüksek seslerle birbirleriyle tartışan bir kalabalık gördük. Onları ayırmak için araya girdiğimizde iki abiyi kalabalıktan çıkararak sürtüşmeyi durdurduk. Bu abilere neden tartıştıklarını sorduğumuzda bize; yönetimin yalnızca Allah'a (cc) ait olması gerektiğini, Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenlerin ve oy kullananların kâfir/müşrik olduklarını anlattılar. Bizlere broşür verdiler. Bu broşürde yazan ayetleri okudum. İrkilmiştim. Abilere, "Bu ayetler, yani Mâide Suresi'nin, 44; A'râf Suresi'nin, 54; Yûsuf Suresi'nin 40. ayetleri Kur'ân'da yazılı mıdır?" diye sordum. "Evet." dediler. Onların telefon numaralarını alarak yanlarından ayrıldım. Eve geldiğimde hemen ayetlerin gerçekten Kur'ân'da olup olmadığını kontrol ettim. Hepsi doğruydu. Broşürde yazan her şey, Kur'ân'dandı. Yaşadığım şoku sindirir sindirmez abileri arayıp onların yanına gelmek istediğimi söyledim...

Kur'ân'ı daha çok okumaya başladım. İmam Hatip lisesinde okuduğum için Kur'ân'ı çat pat yüzünden okuyabiliyordum. Lakin Türkçesini hiç okumamıştım. Ben iman etmeden önce hayatımda içki, kumar, uyuşturucu, sigara... bütün haram ve günahlar vardı. Allah (cc) beni zilletten kurtarıp İslam ile izzetlendirdi. Rahmân diledi, bu abiler vesile oldu. Allah (cc) onlardan razı olsun. Halis Hoca'nın birkaç dersine geldim. Lakin tanışmak nasip olmadı. Selam, hidayete tabi olanların üzerine olsun.

BOŞLUKTAN HAYAT DOLU HAYATA

TOLGA TAŞTEMEL

...Tevhid Dergisiyle tanıştıktan sonra hayatımda çok fazla şey değişti. Aslında baştan sona hayatım değişti, diyebilirim. Bir yaşam biçiminden bambaşka bir yaşam biçimine adım attım. Farklı gündemler zihnimi meşgul etmiyordu. Tek hedef vardı.

Allah'a hamd, Resûlü'ne salât ve selam olsun.

Kemalist bir ideolojiye sahiptim. Lise son sınıfta, lise arkadaşımın vesilesiyle araştırmalara başlamıştım. Bilgisayar başında çok fazla vakit geçiriyordum. Bilgisayar oyunlarını bırakmamla birlikte dinimi araştırmaya başlamıştım. Önce Kemalizm putunu yıktım, daha sonra internetteki araştırmalarım ve Allah'ın lütfetmesi sonucu Mâide Suresi'nin 44. ayeti ve demokrasiyle ilgili söylemlerle karşılaştım. İnternette tanıştığım kişilerle bu meseleleri tartışıyordum. "Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kâfir midir? Demokrasi ile şeriat getirilir mi?" gibi bazı sorular sürekli zihnimi kurcalıyor, araştırıyor, ama tam olarak mutmain olmuyordum. Çevremdeki bazı etkenler hakkı görmeme engel oluyordu. Hem arkadaş çevrem hem kafama takılanları sorduğum kişiler AKP yanlısı, yavaş yavaş şeriatın geleceğine inanan kişilerdi. Kemalist bir aile içerisinde büyüdüğüm için öğrendiklerimi gizliyor, aileme anlatmıyordum. Kendi hâlimde yaşıyordum. Yaklaşık bir iki sene böyle devam etti. Daha sonra internetten tanıştığım ve bu meseleleri konuştuğumuz bir arkadaşım Halis Hoca'nın, "Sigara içmek haram mıdır?" isimli bir videosunu attı. Sigara kullanmıyordum, lakin videoyu dinledim. Hocanın hitabeti, delille konuşması çok hoşuma gitti. Bunun akabinde Hocanın videolarını izlemeye başladım.

Hocamızla ilk tanışıklığım, "Sigara İçmek Haram mıdır?" videosuyla olmuştu. Bu videolarla Hocaya karşı içimde bir sevgi oluşmuştu. Daha öncesinden yaptığım araştırmalarda da karşıma çıkmış olabilir, lakin Hocamızı ilk olarak bu videoyla idrak ettim.

İçinde yaşadığım toplum; şirk ve masiyetle dolup taşan bir toplumdu. Çevremde, yakınlarımda çok fazla haramlar vardı. Bulunduğum yeri terk etmem, dinimi muhafaza etmem üzerime farzdı. Müslim bir toplulukla dinimi muhafaza etmek için, dinimi daha iyi yaşayabilmek için Tevhid Dergisine gidip gelmeye başladım.

Birkaç ay içerisinde de arkadaşlarla ziyaret etmek istedik. İstanbul'da olduğunu öğrenince çok şaşırmıştık. Doğu şivesi olduğundan, o bölgede yaşayan bir hoca zannediyorduk. 2015 başlarında Tevhid Dergisinde yapılan seminerlere katılmaya başladım ve ondan sonra da hiç bırakmadım. Gittiğim ilk gün zihnimden hiç çıkmaz, ara ara hatırlarım; yeri tam bilmeyişimiz, sakallı bir abinin peşine takılıp kesin oraya gidiyordur, diye takip edişimiz... Velhasıl soru cevap faslından sonra ayaküstü ders çıkışında hocamızla tanıştım. Bazı sorularımı sordum... "Bu dini gizleyerek yaşayabilir miydik? Dinimizi açıklamamız mı, yoksa gizlememiz mi gerekiyordu?" Çünkü tevhide yakın birkaç kişiden aldığım nasihatlerde, aileme önce Allah'ı sevdirmem, ondan sonra tevhidi anlatmam gerektiği söylenmişti...

İçinde yaşadığım toplum; şirk ve masiyetle dolup taşan bir toplumdu. Çevremde, yakınlarımda çok fazla haramlar vardı. Bulunduğum yeri terk etmem, dinimi muhafaza etmem üzerime farzdı. Müslim bir toplulukla dinimi muhafaza etmek için, dinimi daha iyi yaşayabilmek için Tevhid Dergisine gidip gelmeye başladım. Tek derdim salih bir topluluk arasında olup dinimi muhafaza edebilmek, Allah'ın rızasına uygun bir hayat biçimi ortaya koyabilmekti. Tevhidin kısımları da dâhil birçok meseleyi, dergiye gelip gitmeye başladıktan sonra öğrendim ve fehmettim, Allah'a (cc) hamdolsun.

İman edip Tevhid Dergisiyle tanıştıktan sonra hayatımda çok fazla şey değişti. Aslında baştan sona hayatım değişti, diyebilirim. Bir yaşam biçiminden bambaşka bir yaşam biçimine adım attım. Farklı gündemler zihnimi meşgul etmiyordu. Tek hedef vardı. Bize gösterilen tek hedef: Allah'ın dinine hizmet edip, bu dini müşriklere ulaştırarak Rabbimizin rızasını kazanmak. Yaklaşık bir sene boyunca seminerlere, faaliyetlere katılmak için özel çaba gösterdim. Hamdolsun; haramlardan, masiyetlerden uzak, Allah'ın (cc) rızasına daha uygun bir mekânda bulunma fırsatı edindim. Zamanımın tamamı boş şeylerden soyutlanıp Allah'ın rızasını elde edebilecek işlerle doldu. Kısacası bomboş bir yaşamdan, hayat dolu bir hayata geçiş yaptım.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

KİRLİ ELLERİN TEVHİD NURUYLA YIKANMASI

TUNCAY KAHRAMAN

Artık ben de birilerini sevmeye, bir şeylere değer vermeye başlamıştım. Uçağa binip Türkiye'ye geldiğimden, yani Tevhid Dergisiyle tanıştığımdan beri eski alışkanlıklarımı tamamen terk ettim. Onları tamamen terk ettim.

Yıllar önce cahiliyenin en koyu karanlığını yaşıyordum. Hayatımda günah, haram, şirk... her şey mevcuttu. En önemlisi ise işim gereği kimseyi sevmiyordum veya sevmek istemiyordum. Yaşamak için güçlü olunmalıydı. Güçlü olmak için de acımasız olmak gerekiyordu. Bunlar bizim için olmazsa olmazlardandı. Uzun yıllar hayat, sokak ve hapishane arasında gidip geldim. Artık son zamanlarda buralar dar gelmeye başlamıştı. Tabii yaşadığım hayat gereği sürekli takip altındaydık, rahat bir yaşam süremiyorduk. Bir gün bana, "Operasyon olacak, belki bizleri de alacaklar." dediler. Düşündüm, bir şeyler yapmalıydım. Eğer tekrar tutuklanırsam, bu sefer eski dosyalar üst üste gelebilirdi ve çok uzun yıllar içeride kalabilirdim. En sonunda yurt dışına çıkmaya karar verdim. Hemen işe koyulup hazırlıklar yaptım ve bir hafta on gün içinde İsviçre'ye gittim. Oradan da Paris'e geçtim. Yeni insanlar, yeni düzen, yeni bir hayat... Yaklaşık üç sene kadar buradaki gibi bir yaşam sürdüm. Oralar Türkiye gibi değil, istediğim birçok şeyi rahatlıkla bulabiliyordum. Derken bir gün kendi kendime düşünmeye başladım; geçmişimi, yaşadıklarımı... Bazı şeyler anlamsız gelmeye başlıyordu, sıkılıyordum, tat alamıyordum. Acaba geçen yıllar boşa mıydı? Türkiye'deyken kaç kere Kur'ân öğrenme hevesim olmuştu. Bu da genellikle cezaevinde oluyordu. Acaba burası bir fırsat olabilir miydi? Neden olmasın? Kur'ân-ı Kerim'i öğreneceğim, ama nasıl olmalıydı? Gidip kimseye, "Bana Kur'ân öğret!" diyemezdim. Hayatımda hep bir şeyleri kendim öğrenmiştim. Bunu da kendim öğrenecektim. Günlerce düşündüm. Sonra Türklerin çok yoğun yaşadığı Strazburg semtine gittim. Orada Mevlana adlı kitabevine girerek Kur'ân almak istediğimi söyledim. Kur'ân-ı Kerim ile beraber birkaç kitap daha aldım, yola koyuldum. Trene binerken içim çok tuhaf olmuştu. Ellerim daha önceleri

başka şeyler taşımaya alışmışken şimdi Allah'ın Kitabı'nı tutuyordu. "Ya bana zarar verirse ya çarparsa bana?" diye düşünmekten kendimi alamadım. Umut ve korkuyla eve geldim, yapraklarını karıştırmaya başladım. Harika bir duygu vardı içimde. Mealli Kur'ân-ı Kerim'di, biraz meal okudum. Birkaç gün böyle geçti. Sonra tekrar oraya gittim, Elifba aldım. Harfleri öğrenmeye, telefona indirip dinlemeye başladım. Bazen Yahudiler bizlere gelir, davet yaparlardı; dinlerine çağırırlardı. Kur'ân'la beraber Tevrat ya da İncil de okuyabilirdim. Tevrat ve İncil'i de telefonuma indirdim. İkisini de okudum, sonra üçünü birbirine kıyas ettim. Aradaki fark çok barizdi. Onları okuyunca pek tat alamıyordum, ama Kur'ân okurken huzur doluyordum. İkisini terk ettim, Kur'ân'a yöneldim. Harfleri öğreniyor, meal okuyor, okudukça düşüncelerim değişiyor, değiştikçe de daha çok okumak istiyordum. Ancak buna rağmen bazı kötü alışkanlıklarım hâlâ devam ediyordu. Derken namaza ve oruca başladım. Kandil günlerinde orucumu mutlaka tutardım, namazımı sürekli kılardım, tabii cumayı da. Paris'te genelde şöyle bir durum vardı: Kürtler, Kürtlerin; Türkler, Türklerin; Araplar da Arapların camilerine giderdi. Ben de Kürt olduğum için Kürtlerin camisine giderdim, giderdim ama hep bir eksiklik vardı, orada mutlu olamıyordum. İmam sürekli, "Devlet Kürtlere zulmediyor, PKK zulüm altında." gibi sözler ederdi. Bu böyle devam edemezdi. Zaten etmedi de. "En azından onlar İslam'ı daha iyi yaşıyorlar." düşüncesiyle Türklerin camisine gitmeye başladım. Buradaki imam da Devleti övüyor, PKK'ye lanet ediyordu. Hayır, burada da içim rahat etmiyordu. Orayı da terk ettim. Arapların camisine gitmeye başladım. Tabii bu da uzun sürmedi, çünkü anlattıklarını anlamıyordum.

Zaman böyle geçerken oradaki akrabalarım Kur'ân okumaya başladığımı duymuşlar. Hatta amcamın oğlu, "Boşuna okuyor, Türkiye'de o kadar şeylerden sonra gelmiş burada Kur'ân okuyor, Allah kabul etmez." demiş. Bunu duyduğumda çok kızdım, hemen oraya gidip onu üçüncü kattan aşağıya atmak istedim, akrabalar araya girdiler, engel oldular. Eve geldim; moralim bozuk, canım sıkkındı ve şeytan sağdan yaklaşmaya başlamıştı; "Ya dediği doğruysa? Ya Allah kabul etmezse? Ya tüm çabam boşunaysa?" Ama hayır, buna izin vermemeliydim. Madem başladım, o hâlde devam etmeliydim. Gücümü topladım, azmime tekrar sarıldım. "Bunu başarabilmeliyim." dedim kendime, ama hiç de kolay görünmüyordu. Bununla birlikte Rahmân yardım ediyor ve zaman geçtikçe değişmeye başlıyordum, bunu fark edebiliyordum. Peki, bunun böyle kalması veya daha iyi olması için neler yapmalıydım? Evet, sebat edebilmek için birlik ve beraberlik gerekir; ama kimlerle birlikte hareket etmeliyim? Kendilerine saygı duyup örnek alacağım topluluk beni kendisine bağlamalı, yani onları sevmeliydim. Ama böyle bir camia tanımıyordum. Ben bu düşünceler içerisindeyken günler günleri kovalardu. Bir gün evde TV izlerken kulağıma bazı sözler takıldı. "Türkiye'nin IŞİD lideri yakalandı!" diyordu. Baktım, emniyet müdürlüğüne bir adam götürülüyor; genç biri, sakallı, yanında da peçeli, tamamen kapalı bir kadın var. Diğer yanında kadın polis, altta da şu isim: Ebu Hanzala Medya o kadar ayrıntılı anlatıyor ki bu adamı, ya gerçekten büyük bir adam ya da medya onu hedef gösteriyor, diye düşündüm. Çünkü onların nasıl bir yalancı olduğunu iyi bilirim. "Ebu Hanzala" kimdi? Pür dikkat haberi izledim. Bittikten sonra hemen telefonu alıp Youtube'a "Ebu Hanzala" yazdım. Karşıma bir sürü video çıktı. Birini seçip dinlemeye başladım, hoşuma gitmişti. İkinci, üçüncü, dördüncü video derken önüme çıkan videoları

izlemeye başladım. Gayet ciddi bir üslupla ve korkusuzca konuşuyordu. Genelde insanların gözünde şöyle bir İslam ahlakı algısı vardı: Müslümansan hep boyun eğmen gerekir, yani biri sol tarafına vurursa sen sağ tarafını da göstermelisin ki oraya da vursun. Bu anlayış ise bana çok ters geliyordu. Daha önce kimseye boyun eğmemişken neden İslam söz konusu olduğunda insanlara boyun eğecektim? Hocanın videolarını izledikçe bu adam da kimseye boyun eğmiyor, diye düşündüm ve takdir ettim. Nihayet kafam karışmaya başlamıştı. Farklı şeyler anlatıyordu, kabul edemeyeceğim şeyler. Artık bana bir şeyler olmaya başlamıştı. "Allah'ım, ne oluyor bana? Galiba kafayı yiyorum. Ben hiç böyle olmamıştım. Gerçekten neler oluyor bana? Ya kafayı yersem ya delirirsem? Allah'ım yardım et!" düşünceleri arasında bocalıyor, sürekli dua ediyordum. Türlü türlü zorluklar aşmıştım, ama bu farklıydı, çünkü anlam veremiyordum.

"Allah'ım eğer bu adamın dediği hak ise ona gitmemi, eğer hak değil ise ondan uzak durmamı nasip eyle! Allah'ım bana yardım et!" diye günlerce Allah'a (cc) dua ettim. Bazen bazı şeyler kafamı karıştırıyordu. Mesela bir gün Diyanetin, Atatürk'e "put" dediği yayıldı televizyonlarda, sonra Diyanet açıklama yaptı, "Biz öyle bir şey söylemedik." diye. Düşündüm, benim bildiğimi Diyanetin bilmemesi olanaksızdı. "Öyleyse bildiğini neden anlatmıyor? Neden gizliyor?" diye sorgulamaya başladım. Sonra Halis Hoca'nın Diyanetle ilgili videosunu dinledim. Gerçekten Hocanın dediği gibi diyanet değil, hıyanet kurumuymuş. Onlardan soğumaya başladım.

Başka bir gün de trende hiç tanımadığım biriyle bir sohbete başlamıştım. Bana dedi ki: "Bir arkadaş anlattı, Türkiye'deki yöneticiler kâfirmiş." Ben tabii kabul etmedim. Sonuçta büyük bir kısmı namaz kılıyor, Kur'ân okuyordu. Bana dedi ki: "Bunu söyleyen kişi Kur'ân'dan delil getiriyor, hatta ben de baktım Kur'ân'a. Söylediği gibi." Hangi ayet olduğunu sorunca "Mâide Suresi'nin 44. ayeti." dedi. Eve dönünce ilk işim bu ayete bakmak oldu. Evet, söyledikleri gibiydi, ama yine de kabullenemedim, sonra tefsirine baktım. Anladım ki bu ayetin manasından kaçış yok. "Tamam." dedim, "Doğru söylüyorlar." Sonra Halis Hoca'nın yöneticilerle ilgili bir videosu denk geldi. Rabbim ayaklarını sabit kılsın, o kadar güzel anlatıyor ki o korkusuzluğu, cesareti içinize işliyor. Sanki bir şeyle ilgili kafam karıştı mı Allah (cc) onunla ilgili bir video ya da yazı karşıma çıkarıyordu. Artık bunalımın yerini huzur almaya başlamıştı kalbimde.

Yine bir gün Hocanın videolarına bakarken bayram hutbesi çıktı karşıma. Aman Allah'ım! Burada neler anlatıyordu? Duymak ve yaşamak istediğim ne varsa onları söylemişti. Hem de herkesi karşısına alarak. Böyle cesaretli bir insan yalnız bırakılmamalıydı. Davasına bu denli bağlı olan bir adam, dava arkadaşlarına da bağlı ve sadık olurdu. Artık emin olmuştum. Aradığım önder insan, Halis Hoca'ydı. Taşlar birer birer yerine oturuyordu. Oturdukça da ben huzur buluyordum. "Ama ya bu ışık sönerse? Hayır, buna izin vermemeliyim. Peki, ne yapmalıyım? Evet, Türkiye'ye gitmeli ve Halis Hoca'yı bulmalıyım." diye kısa bir iç sorgulama yaparak nihai kararımı verdim. İstikamet Türkiye'ydi.

Sabiha Gökçen Havalimanına iner inmez Allah (cc) beni imtihan etmeye başlamıştı. Polisler, hakkımda arama emri olduğu gerekçesiyle beni aldı. Böyle bir ihtimal olduğunu biliyordum. Buna rağmen kararım kesindi, Halis Hoca'yı bulacaktım. O gece nezarette çok düşündüm. Tutuklanmak önemli değildi, Halis Hoca'yı göremeyeceğime üzülüyordum. Ertesi gün mah-

kemede tutuklanmayı beklerken Allah'ın (cc) bana lütufta bulunmasıyla tutuklanmamıştım. Hâkim, birkaç gün sonra SEGBİS sistemiyle mahkemeye gelmemi istemişti. Oradan ayrıldıktan sonra Bursa'ya gittim; ama aklım Hocadaydı, gidip onu görmeliydim. Bir sokakta, bunu nasıl yapacağımı düşünerek yürürken sağ tarafımda "Tevhid Dergisi" yazan bir tabela gördüm. Subhanallah! Allah'ım, sana ne kadar hamdetsek azdır. Kendi mahallemde, yanı başımdalarmış. Hemen kapıya vurdum, ama kimse yoktu. Bir gün, iki gün, üç gün... Neden kimse yoktu? Sonra tekrar geldim, kapıya vurdum. Elhamdulillah, bu defa açıldı ve bir abi karşıladı beni. Ona durumumu anlattım. Abi sağ olsun, benimle ilgilendi. Abiye, "Ben İzmir'e gideceğim, mahkemem var. Eğer tutuklanırsam görüşmemiz ya uzun zaman sonra olur ya da hiç olmaz. Yok, eğer tutuklanmazsam pazar günü buradayım." dedim. Allah'a hamdolsun, tutuklanmadım ve Bursa'ya döndüm. Aradan birkaç zaman geçtikten sonra bir gün bu abi bana, kendisiyle İstanbul'a gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Elbette isterdim, Halis Hoca'yı görmek var. Hemen gittik. Hoca o zaman tefsir dersleri yapıyordu. Kendi kendime dedim ki: "Ders biter bitmez hemen yanına varıp kemiklerini kırana kadar sarılacağım, bütün hasretimi öyle atlatacağım." Neden bilmiyorum ama yapamadım. Ders bitti, ben dışarı çıktım. O kadar yoldan gelmiş, ama istediğime ulaşamamıştım. Ben üzgün ve kızgın bir hâldeyken Bursa'ya döndük. Ancak Allah'a hamdolsun, kendisini daha sonraları çok gördüm, konuştum. O günden bu yana Dergiye gidip gelmeye devam ediyorum. Rabbim bu şekilde ve daha hayırlısıyla devam etmesini nasip etsin. Allahumme âmin.

Artık ben de birilerini sevmeye, bir şeylere değer vermeye başlamıştım. Uçağa binip Türkiye'ye geldiğimden, yani Tevhid Dergisiyle tanıştığımdan beri eski alışkanlıklarımı tamamen terk ettim. Onları tamamen terk ettim. Benim için hidayetten sonra en büyük nimet; bu alışkanlıkların artık hayatımda olmaması. Onları hayatım boyunca bir daha asla düşünmemeyi ve uzak durmayı dilerim Rabbimden... Allahumme âmin. Yıllar yılı nefsim için, başkaları için çok mücadele edip en güzel yıllarımı değersiz ve basit şeyler için hapishanede geçirdim. Bundan sonra yaşayacaksam eğer kara günleri, Allah'ın (cc) dini için olsun. Rabbimin kabul etmesini çok istediğim bir duam var. Ölmeden önce o duama ulaşmayı diliyorum Rabbimden.

Allah'ım, sadece senin dinin uğruna, sadece senin rızan için bizlere cennet yolunu kolaylaştır. Ve Rabbim, Abdullah ibni Cahş'ın duasıyla senden istiyorum.

Allahumme âmin. Allahumme âmin. Allahumme âmin.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam, âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed'in (sav) üzerinedir.

UYANIŞ

GÖKSEL TERCUMAN

"Biliyor musun, bazı Müslümanlar oy vermiyor?" diyen arkadaşım; tağutun ne olduğunu bilmiyordu, tevhidin ne olduğunu bilmiyordu, şirkin ne olduğunu bilmiyordu. En önemlisi, "Müslümanlar neden oy vermiyor?"un cevabını bilmiyordu.

Tevhid daveti ve Hocamızla tanışmam aslında -bana göre- garip ve heyecan dolu olmuştu.

Cahiliye döneminde namaz kılan, Kur'ân okuyan, Peygamberimizi seven, özetle İslam'a hassasiyet ve sevgi duyan birisiydim ya da kendimi öyle sanıyordum. Bir senelik profesyonel futbol hayatımın sonunda, futboldaki çirkinliği ve ahlaksızlığı görerek bırakmaya karar vermiştim. Futbolu bıraktıktan sonra hayatımda büyük bir boşluk oluşmuştu.

Ben de bu zamanı arkadaşlarımla vakit geçirmeye harcıyor, bir yandan da ibadetlerime devam ediyordum. Yine bir gün futbolcu olan başka bir arkadaşımla lüks bir kafede sohbet etmek için oturmuştuk. Bu arkadaşım da beraber din konuştuğumuz, kendisine İslam'ı anlattığım (!) ve benim vesilemle namaza başlayan birisiydi.

Konuşmamızın bir yerinde bana, "Biliyor musun, bazı Müslümanlar oy vermiyor?" deyince yazının başında ifade etmeye çalıştığım heyecan dolu serüvenim başlamıştı. O ândan sonra arkadaşımla konuşuyor, ama duymuyordum; anlatıyor, ama hissetmiyordum. Aklımda tek bir soru vardı: "Bir Müslüman neden oy vermez ki?" Eve döner dönmez Youtube'a, "Oy vermek haram mıdır?" yazıp, yatağa bir hışımla yerleşerek dinleme pozisyonu aldığımı sanki dün gibi hatırlıyorum.

Tabii yazar yazmaz -hepimizin tahmin edeceği gibi- Halis Hoca'nın bir videosu karşıma çıktı. Sadece beş dakikalık bir video olmasına rağmen beynimden vurulmuşa döndüm, nasıl dönmeyeyim ki? Ortada çok açık bir hak var ve sen hayatında bir defa bile araştırmamış, duymamışsın.

Halis Hoca'nın videolarını dinlerken daha da derine indim ve o gece hayatımı değiştiren ilk araştırmayı yaptım. Artık her şeyin farkındaydım, çünkü bir şeyin farkındaydım: "Tevhid nedir?"

Aslında hikâyenin burada bitmesi lazımdı, değil mi? Hayır, benim hikâyem bitse de bizim hikâyemiz bitmedi. Çünkü bu hikâye de belki de ibret alabileceğimiz şöyle bir ayrıntı vardı: Bana, "Biliyor musun, bazı Müslümanlar oy vermiyor?" diyen arkadaşım; tağutun ne olduğunu bilmiyordu, tevhidin ne olduğunu bilmiyordu, şirkin ne olduğunu bilmiyordu. En önemlisi, "Müslümanlar neden oy vermiyor?"un cevabını bilmiyordu. Allah (cc) bu arkadaşıma hidayet etsin, artık biraz biliyor, hatta onaylıyor. Tevhid davasında yer almak, Müslim ahlakına sahip insanlarla beraber olmak ve ayaklarımın sabit kalmasını temenni edebilmek için Tevhid Dergisiyle birlikte hareket etmeye karar verdim.

Tevhid davasında yer almak, Müslim ahlakına sahip insanlarla beraber olmak ve ayaklarımın sabit kalmasını temenni edebilmek için Tevhid Dergisiyle birlikte hareket etmeye karar verdim.

Müslimlerle beraber oldukça Kur'ân'ın İslam medeniyeti ayetlerini daha iyi anlıyor ve idrakim açılıyordu. Bunun yanında büyük bir lütuf olarak ahlakım güzelleşiyor, hareketlerime dikkat ediyor ve cahiliyeden adım adım sıyrılıyordum. Ayrıca davaya hizmet ederken İslam medeniyetini inşa etme yolunda bir tuğla da ben koyabiliyordum. Rabbim, bizleri bu amelleri takva ve ihlasla yapan, arındırılmış kullarından eylesin.

Allahumme âmin.

TRAFİK KAZASIYLA GELEN HİDAYET

MUSTAFA OVA

Artık yeni bir ailem vardı. Hem dinimi öğreniyor hem de Müslimlerle kaynaşıyordum. Bu vesileyle cahiliye kırıntılarımızı da üzerimizden atıyorduk.

Es-Selamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakatuhu,

Hocamızla ilk tanışmam YouTube üzerinden oldu. Bire bir tanışmak tağutların zulmü nedeniyle nasip olmadı. Bundan beş sene önce geçirdiğim bir trafik kazası sebebiyle yaklaşık bir buçuk sene evde kaldım. Bu dönemde sosyal medyada Hocamızın bir videosuna denk geldim ve dinlemeye başladım. Etkilenmiştim, çünkü anlattıkları sanki içimde kaybolan bir şeyleri bulmama yardımcı oluyor gibiydi. Anlattığı ayetler sanki içimde canlanıyor, peygamberlerin dönemine tarihî bir yolculuk yapıyor, o dönemlerde yaşıyormuş hissine kapılıyordum.

Böylece birkaç video dinledikten sonra Halis Hocayı merak ederek araştırmaya başladım. Google'a "Ebu Hanzala" yazdığımda karşıma çıkan sonuçlar beni şok etmişti. Çünkü IŞİD emiri olmakla itham ediliyordu. "Türkiye IŞİD sorumlusu Ebu Hanzala kod adlı Halis Bayancuk hücre evinde basıldı!" haberleri beni bir yandan üzmüş, bir yandan da korkutmuştu ve bu korku sebebiyle bir süre dinlemeyi bırakmıştım. Bu süre zarfında da düşünmeye başlamış, Hocamızın anlattığı ayetleri araştırmaya koyulmuştum. Ve sonunda Hocamızın anlattıklarının ayetlerle sabit olduğunu gördüğümde kendi kendime şunları söyledim: "Bana bu yaşıma kadar İslam dinini bu şekilde anlatan hiç kimse olmadı. Eğer hak din bir taneyse o da Halis Hoca gibi davetçilerin anlattığı dindir."

Bunu idrak ettikten sonra Hocamızı tekrar dinlemeye başladım. Tevhidi ve şirki öğrendikten sonra toplumun ve yaşantımızın şirk üzere olduğunu anladım. İman ettikten kısa bir süre sonra bu inancı aileme anlatma gereksinimi duydum ve memlekete gittim. Çok heyecanlıydım ve bir yandan da önce aileme, sonra da akraba ve tanıdıklara İslam'ı tebliğ edeceğim ve

böylece İslam dini memlekette yayılacak, diye düşünüyordum. Ta ki ebeveynlerime anlatana dek. Maalesef düşündüğüm gibi sonuçlanmadı. Kaza nedeniyle yaklaşık bir buçuk yıl evde kaldığım için ailem, "Evde kalmak buna iyi gelmedi." diyerek psikiyatriden randevu almaya kalktılar. Ancak eşim ve kardeşim anlayışla karşılamıştı. İlerleyen zamanlarda onlar da Müslim oldular, elhamdulillah. Bir süre sonra memleketten İstanbul'a döndüm. Bu arada bu inanca sahip sadece Hocamız, ben ve varsa birkaç kişi daha vardır, diye düşünüyordum. Çünkü bu inanca sahip kimseyle tanışmamıştım o yaşıma kadar. Bu nedenle Hocamızın İstanbul'da tebliğ yaptığı hiç aklıma gelmemişti. Şivesinden ötürü ya doğu tarafındaki şehirlerin birinde ya da yurtdışında olduğunu düşünmüştüm. Ne yazık ki o günlerde Hocamızın tutuklandığını öğrenmiş ve çok üzülmüştüm. Zira Hocamızdan başka tanıdığım Müslim yoktu ve o da gidince ben tek kalmıştım. Çevremdeki insanlarla fırsat buldukça inancımı paylaşmaya çalıştım. Tek başıma, dilimin döndüğünce tebliğ yapmaya çabalıyordum. Elbette eğitimsizliğin vermiş olduğu olumsuz sonuçlar yaşamıştım. Bir süre sonra, "Acaba yakınlarımda benimle aynı inanca sahip insanlar var mı?" diye araştırmaya başladım. Çünkü insan tek kalınca gariplik ve kimsesizlik hissine kapılıyor ister istemez. Ve yine sosyal medyada Tevhid Dergisini gördüm. Adresleri benim oturduğum semtteydi, çok sevindim ve hemen gitmeye karar verdim; lakin içimi bir korku kapladı. Şeytanın vesveselerinden olsa gerek, "Ya orası değilse? Ya Hoca orada ders yapmamışsa? Ya bizim gibi yeni Müslimleri kandırmak için açılan bir yer ise?" gibi türlü türlü vesveseler geldi aklıma. Daha önce böyle bir ortama girmediğim için nasıl bir yer olduğu, beni nelerin beklediği hakkında hiçbir bilgim de yoktu. Sonra eşimin de desteğiyle cesaretimi topladım ve Tevhid Kitabevine gittim. Cumartesi sohbeti saatiydi. İçeri girene kadar korku ve vesveselerim devam etti. İçeri girdim, etrafa baktım ve "Hiç de korkulacak bir yere benzemiyor." dedim kendi kendime. Sohbet başlamıştı. Dinledikçe korkularımın uçup gittiğini hissettim. Sohbet bitiminden sonra abiler beni halkaya davet ettiler. İlgileri ve samimiyetleri o kadar güzeldi ki ağlamamak için zor tuttum kendimi. Sanki yıllardır birbirini göremeyip de birbirine kavuşan dostlar gibi bir duyguya kapılmıştım. Allah (cc) tüm Müslim kardeşlerimden razı olsun.

Birçok şey değişti hayatımızda; oturuşumuzdan kalkışımıza kadar hareketlerimiz, konuşma adabımız, ilim öğrenirken veya davet yaparken nereden başlamamız gerektiği ve nelere dikkat etmemiz gerektiği... Allah'ın (cc) izni ve yardımıyla düzen içine girmeye başladı. İnsan tek başınayken neler yapabileceği veya nasıl bir yol izlemesi gerektiğini belirlemesi zor oluyor.

Rabbim; bizlerin ayaklarını İslam yolunda sabit kılsın, Hocamızın ve cezaevinde olan tüm Müslimlerin esaret bağlarını çözsün. Allahumme âmin.

TAĞUTLARIN SAFINDAN İZLEMEK

ÖMER FARUK ERDOĞAN

Tüm Resûllerin Ortak Daveti. Beyin damarlarımda biriken cahiliye kırıntılarını, kitabı okurken fark ettim. Ve bir damarın aydınlandığını hissettim ve bu damara bir isim verdim: Hidayet Damarı.

2015 yılının henüz başlarıydı. Afyon ilinde düzenlenen bir eğitim sonrası branşlı bir emniyet personeli olarak kariyerimdeki büyük adımın başlangıcını atıyordum. Ta ki yeğenimin yakın bir zamanda dünyaya gelmiş olması sebebiyle iki günlük iznimi Konya ilinde geçirene kadar... Ablam susuyordu. Eniştem ise beni incitmemeye çalışır bir edayla aklıma bazı şüpheler sokuyordu. Mesleğimi takmıştı kafasına... Müşrik, tağut, anayasa, kanun, hüküm... Oysa ben bunları duymak istemiyordum. Bunları niye anlatıyordu ki? Laikliği savunuyordum. Demokrasinin fazileti, insanların hakları derken sıkılmıştım bu ziyaretten. Ama eniştem pes etmedi, Konya'dan ayrılırken bir iki de kitap sıkıştırdı çantama...

Görev yaptığım birimin alt katında çalışan bir arkadaşım vardı. Uzun süre görüşme fırsatımız olmamıştı. Genel itibarıyla efendiliği ön plana çıkıyordu. Açıkçası İslam'a yakınlığıyla da merakımı celbediyordu. Bir mesai bitimi koşar adım bir yere gittiğini gördüm. Kendisiyle yine oturur, muhabbet ederiz düşüncesiyle yanına gittim. Fakat bir derse katılacağını, geç kalacağını, eğer istersem benim de gelebileceğimi söyledi. Ben de bir dahaki hafta beni de davet etmesini temenni ettim.

O gün geldi çattı. Bir hoca efendi caminin birinde heyecanlı bir şekilde vaaz ediyor. Karşısında cübbesi ve sarığıyla onu dinleyen topluluğun huşusu imrenilecek duyguydu doğrusu. Hoca anlattıkça coşuyor kalpler. O konuştukça hopluyor yürekler. Bu esnada, sıkışmış olduğum safta toparlanayım derken birine çarptı ayağım. Eyvah! Hacı amca şimdi kızacaktı. Oysa o öyle yapmadı. Şefkatle ayağımı sıktı, gülümsedi. Ne kadar da naif ve alçakgönüllü olduğunu düşündüm. Ders bitene kadar da birbirimize olan nezaketimiz devam etti. Aracıma yönelip evime yola çıkacakken bir baktım aynı abi etrafına bakıp duruyor. Tam o sırada beni

görüp, "Ah be kardeşim, gördün mü Numan'ı, şimdi kaçırdık mı treni?" deyince onu evine bırakmayı teklif ettim. Kabul etti ve başladık sohbete... Yolumuz uzun... Fatih-Beylikdüzü arası otuz beş kilometre...

O beni tanıdıkça sevdi. Ben onu tanıdıkça uzaklaştım. Dışarıdan görünen zühd ehli sufi... İçine bakılınca tavan yapmıştı kibri... Fakat yine de boşuna olmamıştır, diyorum; koskoca Çarşamba Cemaatinin Esenyurt-Beylikdüzü Vekili... Yine de ahbap olduk Numan Hoca ile. Arada sırada görüşmeye, birbirimize gidip gelmeye başladık.

Bir gün içimdeki yangını anlatayım dedim. "Ben de bir enişte var. 'Tağut' diyor, 'imamlar' diyor, 'türbeler' diyor da başka bir şey demiyor. Anlat bana Numan Hoca, bu eniştem benden ne istiyor?"

"Vah!" dedi Numan Hoca... "Siz kimlere vermişsiniz ablanı? Onlar hem İngiliz ajanı hem de Büyük Ortadoğu planı... Üstelik Vahhabi ve Haricilerle de aynı..." Ben de düşünedurdum. Benim gariban enişte nasıl oldu da kendini yaktı? Ama son bir söz söyledi ki asıl o zaman dehşet içinde bakakaldım: "Onlar TERÖRİST. Kaçır, kurtar ablanı..."

Yangından kaçar gibi Numan Hoca'nın evinden çıktım. Kışın soğuğu serinletmiyordu içimi... Kendimi, ablamı kurtarmak üzere planlar yaparken buldum. Kumpas, iftira, ihbar... Ne oluyordu bana? Sağlıklı düşünmeli, öncelikle ne istediklerini öğrenmeliydim. Sonra da karşıma alıp konuşmalıydım. Onu düzeltmeliydim. Sonra bir şimşek daha çaktı beynime, terörist ne anlardı ki nasihatten, güzellikten?..

Çantamın içinden çıkarmaya tenezzül etmediğim kitabı okurken buldum kendimi, ismi gerçekten çok etkileyiciydi: Tüm Resûllerin Ortak Daveti. Beyin damarlarımda biriken cahiliye kırıntılarını, kitabı okurken fark ettim. Ve bir damarın aydınlandığını hissettim ve bu damara bir isim verdim: Hidayet Damarı. Ardından hayatımı değiştirecek soruyu o zaman sordum kendime: "Ya bu yol doğruysa ve ben gidiyorsam ebedî cehenneme?"

Bu dini nasıl öğrenmeliyim? En güzel kimler yaşıyor? Canlı örnekleri kimlerdir?.. Başladım araştırmaya. Tevhid kelimesiyle çıktım yola. Kendisine hoca diyen, fakat sistemin yalakalığını yapan birçok belamı dinlemek zorunda kaldım. Fakat bir hocaya denk geldim ki konuştukları kalbe işliyor, cesareti hayran bırakıyordu. Tevafuk muydu? Yoksa hakkı anlatan sadece o muydu? Üstelik kitabın yazarıyla da aynı kişiydi, Halis Hoca'ydı.

Günler, haftalar, aylar geçmişti. Amel edilen ilmin fayda vermesi beklenirken, teslim olmadığım için benim kalbimi daraltıyordu. Ya öğrendiklerimle amel edip vahyin nuruna dönmeliydim ya da hüsrana giden yolda cehennem azığımı doldurmalıydım. Son bir çırpınışla ilk yolu tercih ettim. Rızık endişesi ağır gelse de imanımın ona galebe çalması gerekiyordu.

Öncelikle görev yerimi değiştirdim. Geceleri masa başı çalışmaya başladım. Hem bu vesileyle haramlardan biraz daha uzak duracaktım. İşe geliş ve gidişlerimde Ebu Hanzala Hoca'nın derslerini dinleme kararı aldım. Gece görevine giderken akaid, görevden çıkarken ahlak dersleri... Gün gün uzaklaşmaya başladım; çok sevdiğim silahımdan, kimliğimden ve mesleğimden...

Ve kahrolduğum gün gelip çattı. Bir sabah şafak operasyonuyla alınan Müslimlerin tek tek otobüsten indirildiği esnada benim tağutların safında onları izleyişim...

Artık gülemiyordum. O manzara gülmeyi unutturdu bana. Üstelik mustazaf da değildim. Çıkıp sövebilirdim ilahlarına. Diyebilirdim: "Yıkılsın putlarınız ve yere batsın batıl ideolojileriniz!" Diyemedim ve tekrar kahroldum...

Eşim benden önce iman etmişti. Onun desteği, süreci benim için daha kolay kılmıştı. Beraber dinlediğimiz bir ders sonrası Allah (cc) sanki ihtiyacım olan cümleleri onun diline ilham etmişti. O geceki uzun konuşmamız neticesinde görevimden istifa edip iman etme kararı aldım. Aslında ben Ebu Hanzala Hoca ile tanışmadım. Tanışmak zorunda kaldım. Allah da (cc) bu vesileyle hidayet etti.

Allah Resûlü (sav) ve ashabının yaşayış tarzı, birlik olmak üzerine kuruludur. İnsan fıtratı gereği örnek şahsiyetlerin varlığından etkilenir ve bu özellikleri hayatına yansıtır. Tüm topluluklar arasında hem akidesine hem menhecine hem de ahlakına en güzel şekilde şahit olduğum Tevhid Dergisine bu sebeplerle gitmeye başladım.

İslam'ın teklik anlayışıyla hâkim kılınmayacağı, fertlerin çalışmalarının bir imtihan sonrası izinin bile kalmadığını görürken, birlik ve düzen içinde yapılan çalışmaların süreklilik arz ettiğini anladım. Dolayısıyla cahiliyenin, şahsiyeti öne çıkarma anlayışını terk ederek, İslam'ın gölgesi altında verilen vazifenin en güzel şekilde yapılması gerektiği bilincine kavuştum.

Daha söyleyecek çok sözüm olsa da sözlerimi burada tamamlamak istiyorum. Bizlere hidayet nimetiyle lütufta bulunan Rabbimize hamdolsun.

TEVHİD GÜLİSTANINDA 100. TOMURCUK

100 SAYI

Bu sürecin en güzel meyvesi şu ân elimizde tuttuğumuz Tevhid Dergisiydi. 2011 yılında çıkarmaya karar verdiğimiz, 2012 yılında çıkarmaya muvaffak olduğumuz Dergi,bir sancının dış dünyaya yansımış matbu hâlidir.

www.tevhiddergisi.org tevhiddergisi@gmail.com +(90) 545 762 15 15

ISSN 9772-1484